

MOHAMED

PRÓFÉTA ÉLETE

Allah áldása és békéje legyen vele

Írta:

Leila Azzam és Aisha Gouverneur

Fordította:

Lilla Krocsek

HOGYAN KEZDŐDÖTT MINDEN

Körülbelül négyezer évvel ezelőtt, a sumér városban, Urban, az Eufrátesz folyó völgyében élt egy fiatalember, akit Ábrahámnak hívtak. Az emberek valaha Allahot imádták, de ahogy telt az idő, elfelejtették az igaz vallást és bálványokat kezdtek imádni – szobrokat, amelyeket fából, agyagból, sőt néha drágakövekből készítettek. Már kisgyermekként sem értette Ábrahám, hogyan készíthetik ezeket a bálványokat az emberek saját kezükkel, különösen az apja, majd isteneknek nevezik és imádják őket. Mindig visszautasította, hogy csatlakozzon népéhez, amikor tiszteletet adtak ezeknek a szobroknak. Ehelyett elhagyta a várost, és egyedül üldögélt, miközben az eget és a körülötte lévő világot szemlélte. Meg volt győződve arról, hogy népe tévúton jár, ezért magányosan kereste a helyes utat. Egy derült éjszakán, miközben az eget bámulta, meglátott egy gyönyörűen ragyogó csillagot. Olyan szép volt, hogy felkiáltott: “Ez az én Uram! De mikor lenyugodott, azt

mondta: *“Én nem szeretem a lenyugvókat!”* (Korán 6: 76)

“Egy másik éjszakán Ábrahám ismét az eget szemlélte, és meglátta a felkelő holdat, amely olyan nagy és fényes volt, hogy szinte úgy érezte, meg is érinthetné. Ekkor így gondolt magában: Ez az én Uram!” (Korán 6: 77)

“De nem telt el sok idő, és a hold is lenyugodott. Ekkor azt mondta: Ha nem vezérel engem az én Uram, akkor bizony én a tévelygő népek közé fogok tartozni.” (Korán 6: 77)

Ábrahám ezután meglátta a napfelkelte szépségét és pompáját, és úgy döntött, hogy a napnak kell lennie a legnagyobb és legerősebb dolognak az univerzumban. De harmadszorra is tévedett, mert a nap is lenyugodott a nap végén. Ekkor jött rá, hogy Allah a Mindenható, a csillagok, a Hold, a Nap, a Föld és minden élő dolog Teremtője. Hirtelen teljes békét érzett, mert tudta, hogy megtalálta az Igazságot.

Midőn azt mondta apjának és népének: *“Mit szolgáltok ti?”* Azt mondták: *“Bálványokat szolgálunk és továbbra is alázatosak maradunk*

velük szemben.” Mondta: “Talán hallanak benneteket, ha hozzájuk fohászkodtok? Vagy hasznotokra vannak, vagy bántani tudnak?” Mondták: ‘(Nem) de már apáinkat is úgy találtuk, hogy eképpen tesznek.’ Mondta: ‘Hogyan vélekedtek arról, hogy mit szolgáltok? Ti és a korábbi elődeitek? Bizony, ők ellenségek a számomra, kivéve a Világok Urát. Aki megteremtett engem. És Ő az, Aki az Igaz Útra vezet engem. És Ő az, Aki enni ad és inni ad nekem. És ha megbetegszem Ő az, Aki meggyógyít engem. És Ő az, Aki a halálba küld engem, majd új életre kelt. És Akitől azt vágyom, hogy a Végső Elszámolás Napján bocsássa meg bűneimet!’ (Korán 26: 70-82)

‘Egy nap, amikor a város összes lakója távol volt, Ábrahám dühösen összetörte az összes bálványt jobb kezével, kivéve egyet, amely nagyon nagy volt. Amikor az emberek visszatértek, dühösekké váltak. Emlékeztek arra, amit Ábrahám a bálványokról mondott. Elővezették őt mindenki elé, és követelték: ‘Te tetted ezt a mi isteneinkkel, Ó Ábrahám?’ Ábrahám így válaszolt: ‘Dehogyan, a vezetőjük tette ezt. Kérdezzétek meg őket, ha tudnak beszélni!’ Az emberek felkiáltottak: ‘Tudod, hogy ők nem beszélnek.’ ‘Vajon

*azt szolgáljátok, amit ti faragtatok meg?” Jóllehet Allah teremtett meg benneteket és azt is, amit tesztek.’
‘Mondta (Ábrahám): ‘Talán Allah helyett olyat szolgáltok, ami hasznotokra sem tud lenni és ártani sem képes?’” (Korán 37: 95-6) (Korán 21: 66)*

Végül Ábrahám figyelmeztette őket:

Szolgáljátok Allah-ot és féljétek Őt! Ez a legjobb nektek, ha felfogjátok az eszetekekkel.” “Am ti Allah mellett (helyett) csak bálványokat szolgáltok, és hasznúságot találtok ki. Bizony azok, akiket Allah helyett szolgáltok, nem rendelkeznek semmivel, amivel gondoskodhatnának rólatok. A gondoskodást Allahnál keressétek! Őt szolgáljátok! Iránta legyetek hálásak! Hozzá fogtok visszatérni.” (Korán 29: 16-17)

Ur népe úgy döntött, hogy Ábrahámra a lehető legszigorúbb büntetést szabják ki: halálra égetik. Az erre kijelölt napon a város központjában mindenki összegyűlt, még Ur királya is ott volt. Ábrahámot egy különleges, fával megtöltött épületbe zárták. A fát meggyújtották. Hamarosan a tűz olyan erős lett, hogy a lángok visszaszorították az

embereket. “Mondtuk (a Magasztos Allah): *“Tűz! Légy hideg és békesség Ibrahim (Ábrahám) számára!”* (Korán 21: 69)

Az emberek megvárták, amíg a tűz teljesen kialudt, és meglátták, hogy Ábrahám még mindig ott ül, mintha semmi sem történt volna! Ebben a pillanatban teljesen összezavarodtak. Azonban a saját szemük előtt történt csoda sem hatotta meg őket. Ábrahám ennek ellenére megpróbálta rávenni szeretett apját, Ázárt, hogy ne imádjon tehetetlen, nem látó és nem halló szobrokat.

Ábrahám elmagyarázta, hogy különleges tudás adatott neki, és könyörgött apjának: “Kövess hát engem és én az Egyenes Útra foglak vezetni. *“Ó, apám! Ne szolgálj a sátánt!” De Ázár nem hallgatott rá. Megfenyegette fiát, hogy megkövezi, ha továbbra is elutasítja Ur isteneit. Felszólította Ábrahámot, hogy hagyja el a várost ezekkel a szavakkal: “Távozz tőlem épségben (mielőtt még megbüntetnélek!”* (Ábrahám) mondta: *“Békesség reád! Én bocsánatot fogok kérni a számodra az én Uramtól. Hiszen Ő igen kegyes velem szemben.”* (Korán 19: 43-47)

Gondolj bele, milyen szörnyű lehetett számára, hogy el kellett hagynia otthonát, családját és mindazt, amit ismert, és elindulni az ismeretlenbe, a vadonon át. Ugyanakkor hogyan is maradhatott volna olyan emberek között, akik nem hittek Allahban, és szobrokat imádtak? Ábrahám mindig úgy érezte, hogy Allah gondoskodik róla, és érezte Allah közelségét az utazása során. Végül, egy hosszú és nehéz út után megérkezett a Földközi-tenger partvidékére, nem messze Egyiptomtól. Ott feleségül vett egy nemes asszonyt, akit Sárának hívtak, és letelepedett Palesztina földjén. Sok év telt el, de Ábrahámnak és feleségének nem született gyermeke. Annak reményében, hogy mégis lesz gyermekük, és a hagyományoknak megfelelően, Sára azt javasolta, hogy Ábrahám vegye feleségül Hágárt, egyiptomi szolgálóját. Nem sokkal ezután Hágárnak született egy kislánya, akit Ismáelnek neveztek el. Később Allah megígérte Ábrahámnak, hogy lesz még egy fia, de ennek a gyermeknek az anyja az első felesége, Sára lesz. A második fiút Izsáknak fogják nevezni. Allah azt is elmondta Ábrahámnak, hogy két fiától – Ismáeltől és

Izsáktól – két nemzet és három vallás származik majd, ezért el kell vinnie Hágárt és Ismáelt Palesztinából egy új földre. Ezek az események Allah tervének fontos részét képezték, mivel Ismáel leszármazottaiból egy nemzet fog kialakulni, amelyből származik majd egy nagy Próféta, aki Allah útján vezeti az embereket. Ez a Próféta Mohamed (béke és áldás legyen vele), Allah Küldötte. Sára gyermekének, Izsáknak leszármazottaiból pedig Mózes és Jézus fognak születni.

Így történt, hogy Ábrahám, Hágár és Ismáel elhagyták Palesztinát. Napokig utaztak, míg végül elérték a Bakkah nevű száraz völgyet (amit később Mekkának hívtak), amely az egyik nagy karavánútvonal mentén feküdt. A völgyben nem volt víz, és bár Hágárnak és Ismáelnek csak kevés vízkészlete maradt, Ábrahám otthagya őket, bízva abban, hogy Allah gondoskodni fog róluk. Hamarosan az összes víz elfogyott, és a gyermek kezdett legyengülni a szomjúságtól. A közelben két domb volt, az egyiket Szafának, a másikat Marwának hívták. Hágár felment az egyik

dombra, és a távolba nézett, hogy vizet találjon, de nem talált semmit. Ezután a másik dombra ment, és ugyanezt tette. Ezt hétszer ismételte meg. Majd szomorúan tért vissza fiához, és legnagyobb meglepetésére és örömére egy forrást talált, amely a földből fakadt mellette. Ez a forrás, amely mellett az anya és a gyermek letelepedett, később Zamzam néven vált ismertté. A környék hamarosan pihenőhellyé vált a sivatagon áthaladó karavánok számára, és idővel a híres kereskedővárossá, Mekkává nőtte ki magát.

Időről időre Ábrahám Palesztinából utazott, hogy meglátogassa családját, és látta, hogy Ismáel erős fiatalemberré cseperedik. Az egyik ilyen látogatás során Allah megparancsolta nekik, hogy építsék újjá a Kábát – a legelső helyet, ahol az emberek Allahot imádták. Pontos utasításokat kaptak, hogy hol és hogyan építsék fel. A Zamzam kút közelében kellett felépíteni, kocka alakban. Keleti sarkában egy fekete követ kellett elhelyezni, amely az mennyből hullott a földre. Egy angyal hozta el nekik a követ a közeli Abu Qubays dombjáról.

Ábrahám és Ismáel keményen dolgoztak a Kába újjáépítésén, miközben Allahhoz fohászkodtak, hogy küldjön egy Prófétát az ő leszármazottaik közül. És amikor Ábrahám és Ismáel a Ház alapjait emelték, Ábrahám így imádkozott:

“Urunk! Fogadd el tőlünk! Hiszen Te vagy a Halló és a Tudó! Urunk! Tégy minket magunkat odaadóan alávetőkké (muszulmán) Veled szemben, és a leszármazottainkat igaz hittel hívő közösséggé, mutasd meg nekünk a mi szertartásainkat, és fordulj felénk kiengesztelőde! Hiszen Te vagy az, Aki elfogadod a bűnbánatot és a Könyörületet. Urunk! Küldj el hozzájuk egy küldöttet, aki közülük való, aki recitálja nekik a Te jeleidet és megtanítja nekik a Bölcsességet és a Könyvet és megtisztítja őket. Bizony Te vagy a Hatalmas és a Bölcs.” (Korán 2: 127-9) Amikor a Kába elkészült, Allah megparancsolta Ábrahámnak, hogy hívja az emberiséget zarándoklatra az Ó Szent Házához. Ábrahám csodálkozott, hogyan hallhatná bárki az ő hívását. Allah így szólt: “Te hívd őket, és én elhozom őket.” Így kezdődött a zarándoklat a mekkai Kábához, és amikor a muszlimok

elvégezik a zarándoklatot, mai napig is Ábrahám ősi hívására válaszolnak.

ISMÁEL GYERMEKEI

Az évek során Ismáel gyermekei maguk is gyermekeket nemzettek. Leszármazottai gyarapodtak és törzseket alkottak, amelyek szétszóródtak egész Arábiában. Az egyik ilyen törzs a kurajs nevet viselte. Ennek a törzsnek a tagjai soha nem költöztek el Mekkából, és mindig a Kába közelében éltek. A kurajs vezetőjének egyik kötelessége az volt, hogy gondoskodjon azokról, akik zarándoklatra érkeztek a Kábához. A zarándokok Arábia minden részéről érkeztek, és nagy megtiszteltetés volt számukra élelmet és vizet biztosítani.

Az idő múlásával azonban az arabok abbahagyták Allah közvetlen imádatát, és elkezdték visszahozni a bálványokat azokból az országokból, amelyeket meglátogattak. Ezeket a bálványokat a Kábához helyezték, amelyet többé már nem Allah Szentélyének tartottak, ahogyan Ábrahám eredetileg elrendelte.

Azonban az arabok továbbra is tisztelték. Ebben az időben a Zamzam kút eltűnt a homok alatt. Ekkoriban a kurajs egyik vezetője, Qusayy, lett Mekka uralkodója. Ő birtokolta a templom kulcsait, joga volt vizet adni a zarándokoknak, élelmet biztosítani nekik, irányítani az üléseket, és kiosztani a hadizászlókat a csaták előtt. A kurajs törzs ügyeit is az ő házában rendezték. Qusayy halála után fia, 'Abdu Menef, aki apja életében már híressé vált, vette át a kurajs vezetését. Őt követte fia, Hasim. Azt mondják, hogy Hasim volt az első, aki megszervezte kurajs két nagy karavánútját: az egyiket nyáron Szíriába és északra, a másikat télen Jemenbe és délre. Ennek eredményeként Mekka gazdag lett, és egy nagy és fontos kereskedelmi központtá vált.

Egy nyáron Hasim északra utazott, hogy árukat vásároljon, amelyeket Jemenben eladhat. Útközben megállt Yathribban, hogy kereskedjen a piacon, és ott meglátott egy gyönyörű nőt. Ő Salma volt, Ámr ibn Zeid lánya, aki egy nagyra becsült családból

származott. Hasim házassági ajánlatot tett neki, amelyet el is fogadott, mert Hasim tiszteletreméltó és tekintélyes ember volt. Idővel Salma egy gyönyörű fiúnak adott életet, és mivel néhány haja már születésekor ősz volt, Shaybának nevezték el, ami arabul azt jelenti: “ősz hajú”. Az anya és fia Yathrib hűvösebb, egészségesebb éghajlatán maradtak, míg Hasim visszatért Mekkába, de minden alkalommal meglátogatta őket, amikor karavánjával északra ment. Az egyik ilyen utazás során azonban Hasim megbetegedett és meghalt. Shayba, egy jóképű, intelligens fiú, nagybátyja házában nőtt fel Yathribban. Büszke volt arra, hogy Hasim ibn 'Abdu Menef, a kurajs vezetőjének, a Kába őrzőjének és a zarándokok védelmezőjének a fia, még akkor is, ha nem ismerte az apját, aki még Shayba fiatal korában meghalt.

Hasim halála után testvére, al-Muttalib vette át kötelességeit és felelősségeit. Elutazott Yathribba, hogy találkozzon unokaöccsével, Shaybával, és úgy döntött, hogy mivel a fiú egy nap örökölni fogja apja helyét, eljött az ideje, hogy Mekkában éljen. Salmának, Shayba

édesanyjának nehéz volt elengednie a fiát a nagybátyjával, de végül belátta, hogy ez a legjobb megoldás. Al-Muttalib visszatért Mekkába, és délben érkezett a városba tevéjén, maga mögött Shaybával. Amikor Mekka lakói meglátták a fiút, azt hitték, hogy rabszolga, és rámutatva azt kiáltották: “Abd al-Muttalib”, mivel az “Abd” arabul “rabszolgát” jelent.

Al-Muttalib elmagyarázta nekik, hogy Shayba nem rabszolga, hanem az unokaöccse, aki azért jött, hogy velük éljen. Ettől a naptól kezdve azonban Shaybát mindig szeretetteljesen Abd al-Muttalibnak hívták. Al-Muttalib halála után, aki Jemenben hunyt el, ahová kereskedni ment, Abd al-Muttalib vette át a helyét. Ő lett a családja leginkább tisztelt tagja, akit mindenki szeretett és csodált. Ugyanakkor különbözött azoktól az araboktól, akik elhagyták Ábrahám tanításait.

AZ ÍGÉRET ZAMZAMNÁL

A Zamzam kút, amely eltűnt, amikor az Arabok bálványokat helyeztek a Kábához, továbbra is a homok alatt maradt eltemetve. Emiatt a kurajs törzs tagjai hosszú éveken keresztül távoli helyekről voltak kénytelenek vizet hozni. Egy nap Abd al-Muttalib annyira kimerült volt a vízfordástól, hogy elaludt a Kába mellett. Álmában azt az utasítást kapta, hogy ássa ki a Zamzamoto. Amikor felébredt, zavarodott volt, mert nem tudta, mi az a Zamzam, hiszen a kút már sok évvel azelőtt eltűnt, hogy ő megszületett. Másnap ugyanazt álmodta, de ezúttal azt is megmondták neki, hogy hol találja a kutat.

Abd al-Muttalibnak abban az időben csak egy fia volt, és együtt kezdtek ásni. A munka annyira nehéz volt, hogy Abd al-Muttalib fogadalmat tett Allahnak, hogy ha egy napon tíz fia lesz, akik segítik és mellette állnak majd, egyiküket fel fogja áldozni Allah tiszteletére. Három napi kemény munka után végül megtalálták a Zamzam kutat, amelyből azóta isznak a zarándokok. Az évek teltek, és Abd al-

Muttalibnak valóban tíz fia született. Felnövekedtek, erős, bátor férfiakká váltak, és eljött az idő, hogy apjuk betartsa az Allahnak tett ígéretét. Abd al-Muttalib elmondta fiait az ígéretéről, és ők egyetértettek abban, hogy az ígéretet teljesítenie kell. Hogy eldöntsék, melyiküket áldozzák fel, sorsot húztak, ami a kurajs szokása volt fontos döntések meghozatalakor. Abd al-Muttalib megkérte mindegyik fiát, hogy hozzon egy nyilat, és írja rá a saját nevét, majd vigye el neki. Miután ezt megtették, elvitte őket a Kábához, ahol volt egy ember, akinek az volt a speciális feladata, hogy a nyilakat kisorsolja és kiválasszon egyet közülük. Ez az ember becsületesen elvégezte a feladatát. A kiválasztott nyílon Abd Allah neve állt, aki Abd al-Muttalib legfiatalabb és legkedvesebb fia volt. Ennek ellenére az apa elvitte fiát a Kába közelébe, és felkészült arra, hogy feláldozza őt.

Sok kurajs vezető jelen volt, és nagyon feldühödtek, mert Abd Allah nagyon fiatal volt, és mindenki nagyon szerette. Megpróbáltak kitalálni egy módot, hogy megmentésük az

életét. Valaki azt javasolta, hogy kérjék ki egy bölcs idős asszony tanácsát, aki Yathribban élt. Így Abd al-Muttalib elvitte fiát, hogy megkérdezze, mit tegyenek. Néhány mekkai is velük tartott és amikor megérkeztek, az asszony megkérdezte: “Mennyi egy ember életének ára?” Azt válaszolták: “Tíz tevé.” Akkoriban, ha valaki megölt egy embert, a családjának tíz tevét kellett adnia az elhunyt családjának, hogy megőrizték a békét közöttük. Az asszony azt tanácsolta nekik, hogy térjenek vissza a Kábához, és húzzanak sorsot Abd Allah és tíz tevé között. Ha a tevék kerültek kiválasztásra, azokat kellett megölni, és a húsukat a szegényeknek kellett adni. Ha Abd Allah neve került elő, akkor további tíz tevét kellett hozzáadni, és újra sorsot húzni. Ezt addig kellett ismételni, amíg végül a tevéket húzták ki.

Abd al-Muttalib visszatért a Kábához fiával és a mekkai emberekkel. Ott megkezdték a sorshúzást Abd Allah és a tevék között, kezdetben tíz tevével. Abd al-Muttalib Allahhoz imádkozott, hogy kímélje meg fia

életét, és mindenki csendben várta az eredményt. A választás Abd Allahra esett, ezért az apja hozzáadott további tíz tevét. Ismét Abd Allah neve került elő, így újra és újra megismételték a folyamatot, minden alkalommal tíz tevét hozzáadva. Végül elérték a száz tevét, és csak ekkor esett a választás a tevék nevére. Abd Allah megmenekült, és mindenki nagyon boldog volt. Abd al-Muttalib azonban biztos akart lenni benne, hogy ez a valódi eredmény, ezért háromszor megismételte a sorshúzást, és minden alkalommal a tevék neve került ki. Ezután hálát adott Allahnak, amiért megkímélte Abd Allah életét. A tevék feláldozásra kerültek, és a húsuk elegendő volt az egész város számára, beleértve az állatokat és a madarakat is.

Abd Allah jóképű fiatalemberré cseperedett, és apja végül Aminát, Wahb lányát választotta feleségül számára. Jó döntés volt, hiszen Amina a kurajs nők legkiválóbbja volt, Abd Allah pedig a férfiak közül a legjobb. Abd Allah néhány hónapot feleségével töltött, de aztán el kellett hagynia őt, hogy Szíriába utazzon egy

karavánnal kereskedni. Hazafelé tartva, Szíriából Mekka felé, Abd Allah megbetegedett, és Yathribban kellett megállnia, hogy felépüljön. A karaván azonban folytatta útját, és nélküle tért vissza Mekkába. Amikor Abd al-Muttalib megtudta, hogy a fia megbetegedett, egy másik fiát, al-Hárethet küldte, hogy hozza vissza Abd Allahot Mekkába, de már késő volt. Amikor al-Háreth megérkezett Yathribba, Abd Allah már meghalt. Amina szíve összetört, hogy elveszítette férjét és gyermekének apját, akinek hamarosan életet adna. Csak Allah tudta, hogy ez az árva gyermek egy napon nagy Próféta lesz.

AZ ELEFÁNT, AMELY NEM VOLT HAJLANDÓ MOZDULNI

Abraha, aki Abesszíniából származott - egy Afrikában található országból - meghódította Jement, ahol helytartónak lett kinevezve. Később észrevette, hogy az év bizonyos időszakában Jemenből és Arábia más részeiről nagy számban utaznak emberek Mekkába. Megkérdezte, miért teszik ezt, és azt

a választ kapta, hogy zarándoklatra mennek a Kábához. Abraha gyűlölte annak gondolatát, hogy Mekka fontosabb legyen, mint a saját országa, ezért úgy döntött, hogy egy templomot épít színes márványból, arany ajtókkal és ezüst díszekkel, és megparancsolta az embereknek, hogy a Kába helyett ezt látogassák. De senki sem engedelmeskedett neki.

Abraha dühös lett, és elhatározta, hogy elpusztítja a Kábát. Egy hatalmas sereggel állt elő, amelyet egy elefánt vezetett, és útnak indult Mekka felé. Amikor a mekkaiak meghallották, hogy közeledik, nagyon megijedtek. Abraha serege hatalmas volt, és nem tudtak volna harcolni vele. De hogyan hagyhatták volna, hogy elpusztítsa a szent Kábát? A mekkaiak vezetőjükhöz, Abd al-Muttalibhoz fordultak tanácsért.

Amikor Abrahah megérkezett Mekka közelébe, Abd al-Muttalib kiment, hogy találkozzon vele. Abraha megkérdezte: “Mit akarsz?” Abraha elkobozta Abd al-Muttalib tevéit, amelyeket legelészés közben talált meg, amikor belépett

Mekkába, így Abd al-Muttalib azt válaszolta: “A tevéimet akarom visszakapni.” Abraha nagyon meglepődött, és azt mondta: “Azért jöttem, hogy elpusztítsam a szent Kábát, atyáid szent helyét, és te a tevéidről kérdezel engem?” Abd al-Muttalib nyugodtan válaszolt: “A tevék az enyéme; a Kába Allahé, és Ő majd megvédi azt.” Ezután otthagya Abrahát, visszatért a kurajshoz, és megparancsolta nekik, hogy hagyják el Mekkát, és várják ellenségeiket a hegyekben.

Reggel Abraha felkészült arra, hogy belépjen a városba. Páncélt tett az elefántjára, és csatarendbe állította seregét. Az volt a szándéka, hogy elpusztítja a Kábát, majd visszatér Jemenbe. Azonban abban a pillanatban az elefánt letérdelt, és nem volt hajlandó felállni, bármennyire is próbálták a katonák ütlegetéssel mozgásra bírni. Amikor azonban Jemen irányába fordították az elefántot, az azonnal felkelt, és elindult. Ugyanez történt más irányokba is, de amint Mekka irányába fordították, ismét letérdelt.

Hirtelen madarak rajai jelentek meg a tenger felől.

Mindegyik madár három apró, borsószem méretű követ hozott magával, amelyeket Abraha seregére ejtettek. A katonák hirtelen megbetegedtek. Még Abrahát is eltalálta a kövek egyike, és rettegve menekült vissza a hadserege többi tagjával Jemenbe, ahol később meghalt. Amikor az arabok látták, hogy ellenségük menekül, lejöttek a hegyekből a Kábához, és hálát adtak Allahnak. Ezek után a kurajs törzs nagy tiszteletre tett szert, és “Allah népeként” vált ismertté. Az az év, amikor ezek az események történtek, isz. 570, az “Elefánt Éve” nevet kapta. Abban az évben Allah megmentette a Kábát, és hamarosan Prófétát fog küldeni a kurajs törzsből.

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Vajon nem láttad-e, mit tett és hogyan cselekedett az Urad az elefánt gazdáival? Vajon nem vitte-e cselvetésüket tévútra? És nem küldött-e ellenük (följük) madársereget, Amelyek agyagkövekkel (siggil)

dobták meg őket. És olyanná tette őket, mint a megrágott gabonaszár. (Korán 105.1-5)

A PRÓFÉTA SZÜLETÉSE

Egy nap, miközben egy mekkai arab törzs Észak felé utazott, találkoztak egy remetével a sivatagban. Néhány férfi megállt, hogy beszéljen vele. A remetétet bölcsnek tartották, és az arabok gyakran kértek tanácsot tőlük. A remete megkérdezte, honnan jöttek. Amikor azt válaszolták, hogy Mekkából, azt mondta nekik, hogy Allah hamarosan küld egy prófétát, aki az ő népük közül származik. Megkérdezték a próféta nevét, mire a remete azt válaszolta, hogy a neve Mohamed lesz, és ő vezeti majd őket egy új életútra. Közben Mekkában Amina, bár még mindig gyászolta férje elvesztését, különösen jól és erősnek érezte magát, miközben várta gyermeke születését.

Ez idő alatt sok mindent álmódott. Egy alkalommal úgy tűnt, mintha egy nagy fény sugározna belőle, egy másik alkalommal pedig egy hangot hallott, amely azt mondta neki,

hogy fiúgyermek születik, és a neve Mohamed lesz. Amina soha nem felejtette el ezt a hangot, de senkinek sem beszélt róla.

Hétfőn, az Elefánt Évében, Rabi al-Awwal tizenkettedik napján Amina egy fiúgyermeknek adott életet. Allah sok jelet küld az embereknek, amikor egy választott Próféta megszületik, és isz. 570-ben, Rabi al-Awwal tizenkettedik napján sok ilyen jelet észleltek. Néhányat ezek közül zsidó tudósok láttak, akik írásaikban olvastak egy eljövendő Próféta-ról. Például egy ilyen tudós Yathribban aznap éjjel egy ragyogó új csillagot látott, amelyet korábban sosem látott, miközben az eget tanulmányozta. Magához hívta az embereket, rámutatott a csillagra, és azt mondta nekik, hogy egy Próféta születhetett. Ugyanazon az éjszakán egy másik zsidó haladt el a kurajs vezetőinek gyülekezőhelye mellett Mekkában. Megkérdezte tőlük, hogy született-e aznap egy fiúgyermek, és elmondta, hogy ha ez igaz, akkor ez a fiú lesz az arab nemzet Próféta.

Amina hírt küldött a gyermek születéséről apósának, Abd al-Muttalibnak, aki éppen a

Kába közelében ült. Abd al-Muttalib nagyon boldog volt, és azonnal elkezdett gondolkodni a fiú nevéen. Egy hétköznapi név nem lett volna megfelelő. Hat nap telt el, és még mindig nem döntött. A hetedik napon azonban, miközben a Kába közelében aludt, Abd al-Muttalib azt álmodta, hogy a gyermeknek a szokatlan Mohamed nevet kell adnia, ugyanúgy, ahogyan Amina is álmodta. Így a gyermeket Mohamednek (béke legyen vele) nevezték el, ami azt jelenti: “a Dicsért”. Amikor Abd al-Muttalib elmondta a kurajs vezetőinek, hogy miért adta unokájának ezt a nevet, sokan megkérdezték: “Miért nem választottál olyan nevet, amelyet a népünk szokott használni?” Abd al-Muttalib azonnal válaszolt: “Azt akarom, hogy őt Allah dicsérje az egekben, és az emberek a földön.”

HALIMÁVAL TÖLTÖTT IDŐ

Mint sok más nő Mekkában, Amina is úgy döntött, hogy fiát korai éveire elküldi a városból a sivatagba, ahol egészségesebb volt a környezet. A sivatagból érkező nők rendszeresen eljöttek Mekkába, hogy magukkal vigyék az újszülötteket. Ezután addig gondoskodtak róluk, amíg erős gyermekekké nem fejlődtek, ezért pedig jól megfizették őket a szülők.

Az asszonyok között, akik Mekkába utaztak, hogy újszülötteket vigyenek magukkal, ott volt egy Halima nevű beduin nő is. Vele tartott a férje és kislánya. Mindig is nagyon szegények voltak, de abban az évben a dolgok még nehezebbek voltak, mert éhínség sújtotta a vidéket. A szamár, amely Halimát vitte az úton, annyira legyengült az éhségtől, hogy gyakran megbotlott. Halima kislánya állandóan sírt, mert anyja nem tudta rendesen táplálni. Még a tevéjük sem adott egyetlen csepp tejet sem. Halima nem tudta, mit tegyen. Ezt gondolta magában: “Hogyan tudnék etetni egy másik

gyermeket, amikor még a saját fiam számára sincs elegendő tejem?

Végül megérkeztek Mekkába. Halima törzsének, a Bani Szádnak minden más asszonya talált egy gyermeket, akit magával vihetett, de Halima nem. Az egyetlen gyermek, aki megmaradt, Mohamed (béke legyen vele) volt. Általában az apa fizetett a dajkának, de Mohamed apja meghalt, így senki sem akarta őt elvinni, még akkor sem, ha a kurajs egyik legnemesebb családjából származott. Halima sem akarta elvinni őt, de nem akarta, hogy ő legyen az egyetlen nő, aki gyermek nélkül tér vissza törzséhez. Megkérdezte a férjét, hogy vigye-e el Mohamedet (béke legyen vele), vagy sem. A férje azt tanácsolta neki, hogy vigye magával, hozzátéve: “Talán Allah megáld minket miatta.” Elindultak a visszaútra, és amint Halima elkezdte táplálni Mohamedet (béke legyen vele), teje hirtelen megnövekedett, és elegendő volt mind neki, mind saját kisfiának. Amikor hazaértek, minden megváltozott. A föld zöldellni kezdett, és a datolyafák, amelyek az egyik fő

élelmiszerforrásuk voltak, bő termést hoztak. Még a juhok és az öreg tevéjük is bőven adott tejet. Halima és a férje tudták, hogy ez a jó szerencse azért jött, mert náluk van az új gyermek, Mohamed (béke legyen vele), akit időközben úgy megszerettek, mintha a saját fiuk lenne.

Amikor Mohamed (béke legyen vele) kétéves lett, Halima visszavitte őt az édesanyjához. Halima azonban kérlelte Aminát, hogy hadd tarthassa őt még egy ideig magánál, és nagy öröme az anya beleegyezett. Mohamed (béke legyen vele) Halima családjával töltött ideje alatt játszott a gyermekeikkel, és együtt vitték ki a juhokat legelni. Máskor viszont Halima gyakran találta őt egyedül ülve. Azt mondják, hogy egy alkalommal két angyal jött Mohamedhez (béke legyen vele), és hóval megtisztították a szívét. Ily módon Allah tisztává tette a szívét, mert azt akarta, hogy Mohamed (béke legyen vele) hatalmasabb legyen, mint bármely más ember, aki valaha született, és hogy ő legyen a Próféták Pecsétje.

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Vajon nem tártuk-e ki kebled (Mohamed- Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget)? És nem vettük-e le rólad a terhed? Amely a hátadat béklyőzta meg. És felemeltük híred. Bizony (minden) bajjal (követve azt) jön a jó. Bizony (minden) bajjal (követve azt) jön a jó. És ha befejezted, utána újra tovább fáradozz. És csak Urad után vágódj!” (Korán 94: 1-8)

Amikor Halima végül visszavitte Mohamedet (béke legyen vele) Aminához, ő már egészséges és erős fiú volt. Később örömmel emlékezett vissza arra az időre, amelyet Halimánál töltött, és mindig úgy gondolt magára, mint a Bani Szád törzs egyik tagjára.

AZ ÁRVA GYERMEKKORA

Mohamed (béke legyen vele) körülbelül hároméves korában visszatért, hogy édesanyjával, Aminával éljen Mekkában. Három évvel később Amina úgy döntött, hogy fiával meglátogatja a nagybátyjait Yathribban. Megkérte szolgálóját, Barakát, hogy készítsen elő mindent, amire a hosszú úton szükségük

lehet. Ezután csatlakoztak egy Yathribba tartó karavánhoz. Egy hónapot töltöttek Yathribban, és Mohamed (béke legyen vele) nagyon élvezte az unokatestvérénel való látogatást. A klíma ott nagyon kellemes volt, és megtanult úszni és papírsárkányt eregetni. Hazafelé menet azonban Amina megbetegedett és meghalt. Al-Abwa falujában temették el, nem messze Yathribtól. Mohamed (béke legyen vele) szomorúan tért vissza Mekkába édesanyja szolgálójával. Ekkor hatéves volt, és már mindkét szülőjét elveszítette. Nagyapja, Abd al-Muttalib fogadta örökbe, aki nagyon szerette és mindig maga mellett tartotta. Abd al-Muttalib szokása volt, hogy egy takarón ült a Kába közelében. Mindig emberek vették körül, akik beszélni akartak vele. Senkinek nem volt szabad azonban vele együtt a takaróra ülni, kivéve unokáját, Mohamedet (béke legyen vele). Ez is mutatja, milyen közel álltak egymáshoz. Sokan hallották Abd al-Muttalibot, amint azt mondta: “Ez a fiú egy napon nagyon fontos ember lesz.”

Két évvel később Abd al-Muttalib megbetegedett, és Mohamed (béke legyen vele) folyamatosan mellette volt. Abd al-Muttalib arra kérte fiát, Abu Tálibot, hogy fogadja örökbe Mohamedet (béke legyen vele) halála után, amit Abu Tálib meg is tett. Abu Tálibnak sok gyermeke volt, de Mohamed (béke legyen vele) azonnal családtaggá és a kedvenc gyermekké vált. Eljött az idő, hogy a kurajs törzs karavánt készítsen elő Szíriába. Abu Tálib is velük tartott, és magával vitte Mohamedet (béke legyen vele). Ez volt Mohamed (béke legyen vele) első útja észak felé. Napokig tartó utazás után a karaván megérkezett egy helyre, nem messze Szíriától, ahol a rómaiak gyakran kereskedtek az arabokkal. A piactér közelében élt egy Bahira nevű szerzetes. A lakhelye, amelyet előtte már nemzedékek óta használtak szerzetesek, ősi kéziratokat tartalmazott.

Bahira meglátta a távolban a karavánt, és megdöbbent, amikor észrevette, hogy felette egy hatalmas, fehér felhő van. Ez volt az egyetlen felhő a tiszta, kék égbolton, és úgy tűnt, hogy árnyékot vet az egyik utazóra. A

szerzetest még jobban meglepte, amikor látta, hogy a felhő követi a karavánt, de eltűnik, amikor az az ember, akit árnyékolt, leült egy fa alá. Bahira tudta az írásokból, hogy Jézus után egy próféta eljövetelére lehet számítani, és az volt a kívánsága, hogy még halála előtt láthassa ezt a prófétát. Rájött, hogy amit most látott, csoda, és elkezdte remélni, hogy kívánsága talán mégis valóra válhat.

A szerzetes meghívta a mekkaiakat, hogy étkezzenek vele. Az arabok meglepődtek, mert gyakran elhaladtak Bahira mellett, de ő soha nem hívta meg őket korábban. Amikor a csoport összegyűlt az étkezésre, a szerzetes megkérdezte: “Itt van mindenki?” “Nem,” válaszolta valaki, “egy fiú vigyáz a tevékre.” Bahira ragaszkodott hozzá, hogy a fiú is csatlakozzon hozzájuk. Ez a fiú Mohamed (béke legyen vele) volt. Amikor megérkezett, Bahira nem mondott semmit, de végig figyelte őt az étkezés alatt. Sok dolgot észrevett a megjelenésén, amelyek megegyeztek az ősi kéziratok leírásaival. Később félrehívta Mohamedet (béke legyen vele), és sok kérdést

tett fel neki. Hamar kiderült, hogy mit gondol a Kába bálványairól. Amikor Bahira megpróbálta rávenni, hogy esküdjön meg a bálványokra, ahogyan az arabok szoktak, Mohamed (béke legyen vele) így felelt: “Nincs semmi ezen a világon, amit jobban gyűlölnék.” Ezután Allahról, Mohamed (béke legyen vele) életéről és családjáról beszéltek. Amit hallott, megerősítette Bahirát abban, hogy ő valóban az a Próféta, aki Jézus után következik.

Ezután a szerzetes Abu Tálibhoz fordult, és megkérdezte tőle, hogyan áll rokonságban Mohameddel (béke legyen vele). Abu Tálib azt felelte, hogy Mohamed (béke legyen vele) a fia. Bahira azonban azt válaszolta, hogy ez nem lehet, mert a fiú sorsát úgy rendelték, hogy árvaaként nőjön fel. Felszólította Abu Tálibot, hogy nagy gondossággal vigyázzon Mohamedre (béke legyen vele). Sok történet szól Mohamed (béke legyen vele) fiatalkoráról. Egyesek arról mesélnek, hogyan vitte a család juhait legelni, és mindig kedves volt hozzájuk. Amíg a juhok legeltek, ő gyakran a természet titkairól elmélkedett. Ellentétben a körülötte

lévőkkel, soha nem imádta a bálványokat, és soha nem esküdött rájuk. Azon is elgondolkodott, miért küzdenek az emberek folyton a hatalomért és a pénzért. Ez elszomorította, és magányossá tette, de érzéseit mindig magában tartotta. Csendes, gondolkodó fiú volt, és ritkán játszott kortársaival. Egy alkalommal azonban Mohamed (béke legyen vele) néhány fiúval elment egy esküvőre Mekkában. Amikor megérkezett a házhoz, hallotta a zene és a tánc hangjait, de éppen amikor belépni készült, hirtelen fáradtságot érzett, és ülve elaludt. Csak késő másnap reggel ébredt fel, így lemaradt az ünnepségről. Ily módon Allah megóvta őt attól, hogy valami helytelen dolgot tegyen, mert valami sokkal fontosabb dologra tartogatta Mohamedet (béke legyen vele).

A PRÓFÉTA HÁZASSÁGA

Amikor Mohamed (béke legyen vele) huszonöt éves lett, már híres volt őszinteségéről. Mindenki tisztelte, még Mekka idősei is. Természetének tisztasága az évek múlásával egyre csak növekedett. Úgy tűnt,

hogy olyan belső tudással rendelkezik, amely más emberekben nem volt meg. Egyetlen Istenben, a világ Teremtőjében hitt, és teljes szívvel és lélekkel imádta Őt. Mohamed (béke legyen vele) népe legkiválóbb tagja volt, a legkedvesebb, legigazabb és legmegbízhatóbb ember Mekkában. A kurajs törzs tagjai “a megbízhatóként” (al-Amin) ismerték, az Allah által neki adott jó tulajdonságai miatt. Sok csendes órát töltött a Hira-hegy egyik barlangjában, nem messze Mekkától, Allahról elmélkedve. A kurajs törzsben élt egy tisztelt és gazdag nő, Khadídza, aki kereskedelemmel foglalkozott. Amikor hallott Mohamed (béke legyen vele) jó híreről, magához hívatta, és megkérte, hogy vigye el áruit Szíriába, és ott kereskedjen velük. Mohamed (béke legyen vele) beleegyezett, és Khadídza egyik karavánjával elindult Szíriába. Vele tartott Khadídza rabszolgája, Mészara is, és sok időt töltöttek beszélgetéssel. Mészara hamarosan csodálni kezdte Mohamedet (béke legyen vele), és úgy érezte, hogy ő egészen más, mint a kurajs többi férfia.

Két szokatlan esemény történt ezen az úton, amelyek nagyon elgondolkodtatták Mészarát. Az első akkor történt, amikor megálltak pihenni egy magányos szerzetes otthona közelében. Mohamed (béke legyen vele) egy fa alatt ült, miközben Mészara valamilyen munkával volt elfoglalva. A szerzetes odament Mészarahoz, és megkérdezte: “Ki az az ember, aki a fa alatt pihen?” Mészara így válaszolt: “A kurajs törzséből való, azok közül, akik őrzik a Kábát.” Mire a szerzetes azt mondta: “Senki más, csak egy Próféta ülhet e fa alatt.” A második esemény a visszaúton történt Mekka felé. Déli időben, amikor a nap a legforróbb, Mészara Mohamed (béke legyen vele) mögött lovagolt, és ahogy a nap egyre forróbb lett, azt látta, hogy két angyal jelent meg Mohamed (béke legyen vele) fölött, és árnyékot vetett rá, hogy megvédje a nap káros sugaraitól. A kereskedés nagyon sikeres volt, és Mohamed (béke legyen vele) több nyereséget hozott Khadídzsának, mint amennyit valaha kapott korábban. Amikor visszaértek Mekkába, Mészara mindent elmondott Khadídzsának az utazásról, valamint arról, amit Mohamed (béke

legyen vele) jelleméről és viselkedéséről észrevett.

Khadídzsa egy negyvenes éveiben járó özvegyasszony volt, aki nemcsak gazdag és nagy tiszteletnek örvendett, hanem rendkívül szép is volt. Sok férfi akarta feleségül venni, de egyikük sem volt megfelelő számára. Amikor azonban találkozott Mohameddel (béke legyen vele), úgy érezte, hogy ő különleges. Egy barátnőjét küldte el, hogy kérdezze meg Mohamedet (béke legyen vele), miért nem házasodott még meg. Mohamed (béke legyen vele) azt felelte, hogy azért, mert nincs pénze. Erre a barátnő így válaszolt: “És ha egy gazdag, szép és nemesi származású nő akarna hozzád menni?” Mohamed (béke legyen vele) kíváncsi lett, ki lehet az. A barátnő elmondta neki, hogy Khadídzsa az. Mohamed (béke legyen vele) nagyon boldog lett, mert nagy tisztelettel tekintett Khadídzsára. Ezután nagybátyjaival, Abu Tálíbbal és Hamzával elmentek Khadídzsa nagybátyjához, hogy megkérjék a kezét. A nagybácsi beleegyezett, és nem sokkal később

Mohamed (béke legyen vele) és Khadídza összeházasodtak.

A házasságuk boldog volt, és Mohamed (béke legyen vele) és Khadídza jól illettek egymáshoz. Az életük azonban nem volt teljesen mentes a szomorúságtól. Allah megáldotta őket hat gyermekkel: két fiúval és négy lánnyal. Sajnos elsőszülött fiuk, Qászim, nem sokkal a második születésnapja előtt meghalt, és a legkisebb gyermekük, szintén egy fiú, csak rövid ideig élt. Örömmel töltötte el őket azonban, hogy négy lányuk – Zaynab, Ruqayyah, Umm Kulthum és Fatima – mind túléltek a gyermekkort.

Néhány évig Mohamed (béke legyen vele) nyugodt és csendes életet élt kereskedőként Mekkában. Bölcsessége sok ember számára jelentett segítséget. Egy ilyen alkalom volt, amikor a kurajs törzs úgy döntött, hogy újjáépítik a Kábát. Ez nehéz döntés volt számukra, mert le kellett bontaniuk a meglévő épületet, mielőtt újjáépíthették volna, és féltek, hogy Allah megharagszik rájuk szentélye lebontása miatt. Végül a kurajs egyik bölcs idős

embere úgy döntött, hogy elkezdí a munkát, és a többiek követték őt. Addig dolgoztak, amíg el nem érték az Ábrahám által épített eredeti alapokat. Azonban, amint elkezdtek eltávolítani az alapköveket, egész Mekka megremegett. Annyira megijedtek, hogy úgy döntöttek, hagyják az alapköveket a helyükön, és azok tetejére építik az új épületet. Minden törzs hozott köveket, és felépítették a Kábát egészen addig, amíg el nem értek ahhoz a ponthoz, ahol a fekete követ kellett elhelyezni. Ekkor azonban vita támadt, mert mindegyik törzs magának akarta a megtiszteltetést, hogy ők emeljék a követ a helyére. A vita odáig fajult, hogy majdnem összetűzésre került sor, de szerencsére az egyik férfi javaslatot tett: azt mondta, hogy az első ember, aki belép a szent helyre, döntsön. Mindenki egyetértett, és mivel Mohamed (béke legyen vele) volt az első, aki belépett, mindenki örült, mert megbíztak benne. Elmondták neki, mi okozta a vitát, és ő megkérte őket, hogy hozzanak egy nagy köpenyt. Amikor ezt megtették, Mohamed (béke legyen vele) a köpeny közepére helyezte a fekete követ. Ezután megkért egy-egy férfit

minden törzsből, hogy fogják meg a köpeny sarkait, és együtt emeljék fel arra a magasságra, ahol a követ el kell helyezni. Amikor ez megtörtént, Mohamed (béke legyen vele) levette a követ a köpenyről, és saját kezével helyezte a helyére. Ez a történet megmutatja, mennyire tisztelték és bíztak Mohamedben (béke legyen vele) a kurajs tagjai, valamint azt, hogy bölcsessége és józan esze hogyan segített megőrizni a békét.

GÁBRIEL ARKANGYAL

ELJÖVETELE

Mohamed (béke legyen vele) hitt abban, hogy csak egy Allah létezik, aki a Nap, a Hold, a Föld, az ég és minden élőlény Teremtője, és hogy minden embernek csak Őt kell imádnia. Mohamed (béke legyen vele) gyakran elhagyta a zsúfolt várost, és visszavonult a Hira-hegy barlangjába. Szeretett ott egyedül lenni, távol a világi gondoktól és a mindennapi élettől, kevés étellel és itallal. Negyvenéves korában Mohamed (béke legyen vele) elhagyta Mekkát, hogy a Ramadan

hónapját, a hagyományos elvonulás időszakát a Hira-hegy barlangjában töltse. Ramadan második felében Allah elkezdte kinyilatkoztatni üzenetét az emberiség számára Mohamed (béke legyen vele) által. Az első kinyilatkoztatás a következőképpen történt: Gábrriel arkangyal megjelent Mohamednek (béke legyen vele) a barlangban, és megparancsolta neki: “Olvass!” Mohamed (béke legyen vele) így válaszolt: “Nem tudok olvasni.” Erre Gábrriel szorosán magához ölelte, annyira, hogy az majdnem elviselhetetlen volt. Ezután elengedte, és ismét azt mondta: “Olvass!” Mohamed (béke legyen vele) újra azt válaszolta: “Nem tudok.” Gábrriel ismét átölelte. Harmadszor is megparancsolta neki:

“Olvass!” Mohamed (béke legyen vele) még mindig azt mondta, hogy nem tud olvasni, és ismét szoros ölelés következett. Ekkor, amikor Gábrriel elengedte, a következő szavakat mondta: “Olvass az Urad nevében, Aki megteremtett (minden létezőt). Teremtette az embert egy vérrögéből. Olvass! A te Urad a Legkegyesebb. Aki tollal tanított. Tanította az embert arra, amit nem tudott.” (Korán 96.1-5) Mohamed

(béke legyen vele) megismételte ezeket a verseket, pontosan úgy, ahogy Gábriel arkangyal elmondta neki. Amikor az arkangyal megbizonyosodott arról, hogy Mohamed (béke legyen vele) már kívülről tudja a szavakat, eltávozott. Amikor Mohamed (béke legyen vele) egyedül maradt, nem értette, mi történt vele. Nagyon megrémült, és kirohant a barlangból. Talán a barlang kísértetjárta volt? Talán az ördög szállta meg az elméjét? De egy hang az égből megállította őt, és így szólt: “Ó, Mohamed (béke legyen vele), te Allah Küldötte vagy, én pedig Gábriel vagyok.” Mohamed (béke legyen vele) felnézett az égre, és bármerre fordult, mindenhol Gábriel arkangyalt látta.

Zavart állapotban tért haza Khadídzsához. Amikor a felesége meglátta, nagyon megijedt, mert Mohamed (béke legyen vele) remegni kezdett, mintha lázas lenne. Megkérte őt, hogy takarja be takarókkal, amit Khadídzsza meg is tett. Egy idő után Mohamed (béke legyen vele) annyira megnyugodott, hogy el tudta mesélni neki, mi történt vele a Hira-hegyen. Khadídzsza hitt minden szavának, és nagy tisztelettel így

szólt: “Légy boldog, ó, nagybátyám fia, és légy magabiztos! Valóban, Allahra esküszöm, aki lelkemet kezében tartja, hogy te leszel népünk Prófétája.” Mohamedet (béke legyen vele), Allah Küldöttét, megnyugtatta Khadídza hite benne, de mindazok után, ami történt, kimerült volt, és mély álomba merült.

Khadídza otthagyta a Prófétát (béke legyen vele), miközben aludt, és elment, hogy meglátogassa unokatestvérét, Waraqah Ibn Nawfalt, hogy megkérdezze, mit gondol mindarról, ami történt. Waraqah nagyon bölcs ember volt, aki sok könyvet olvasott, és a Biblia tanulmányozása után kereszténnyé vált. Azt mondta Khadídzsának, hogy Mohamedet (béke legyen vele) Allah választotta ki Küldöttjéül. Ahogyan Gábriel arkangyal korábban Mózeshez jött, hogy vezesse népét, úgy Mohamed (béke legyen vele) is a saját népének Prófétája lesz. Waraqah azonban figyelmeztette, hogy nem mindenki fogja meghallgatni a Prófétát, és néhányan rosszul fognak bánni a követőivel. Mohamednek (béke legyen vele) azonban türelmesnek kell lennie,

mert hatalmas üzenetet hordoz az egész világ számára. Ettől a naptól kezdve Gábriel arkangyal gyakran jött el a Prófétához (béke legyen vele), és a verseket, amelyeket tanított neki – Allah üzenetét az emberekhez – később leírták, és ma úgy ismerjük, mint a Szent Korán.

AZ ELSŐ MUSZLIMOK

Azon a sorsdöntő napon a Ramadan hónapban, a kinyilatkoztatások újra és újra eljöttek a Prófétához (béke legyen vele). Most már megértette, mit kell tennie, és felkészült arra, ami következik. Csak egy erős és bátor ember, akit Allah segít, lehet igaz próféta, mert az emberek gyakran nem hajlandók meghallgatni Allah üzenetét. Khadídza volt az első, aki hitt a Prófétának (béke legyen vele), és igaznak fogadta el mindazt, amit Allahtól hozott. Allah rajta keresztül könnyítette meg a dolgokat a Próféta (béke legyen vele) számára. Khadídza erőt adott neki, segítette az üzenete terjesztésében, és szembeszállt azokkal, akik ellene voltak.

Ezután egy időre megszűntek a kinyilatkoztatások. A Próféta (béke legyen vele) szomorú és nyugtalan volt, mert azt gondolta, hogy Allah elhagyta őt, vagy hogy talán valamilyen módon megharagította Allahot, ezért Allah már nem tartja őt méltónak az üzenetéhez. Azonban Gábriel arkangyal visszatért hozzá, és elhozta ezt a szúrát, vagyis fejezetet a Koránból:

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“A hajnalra. Az éjszakára, mikor nyugodt. Nem hagyott el téged (Mohamed- Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) a te Urad, és nem gyűlölt meg. A Túlvilág bizony jobb neked, mint az evilági élet. Az Urad biztosan adni fog neked és megelégedsz. Nem talált-e téged (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) árvának, és adott menedéket? Nem talált-e tévelygőnek, és nem vezetett-e az igazi útra? Nem talált-e szűkséget látónak, és gazdagított? Az árvát pedig ne sanyargasd! Azt, aki kér, ne űzd el durván! A te Urad kegyéről viszont büszgön beszélj!”
(Korán 93: 1-11)

A Próféta (béke legyen vele) titokban kezdett beszélni Allah üzenetéről azoknak, akik közel álltak hozzá és akikben megbízott. Abban az időben Mekka nehéz időszakon ment keresztül; nagyon kevés élelem állt rendelkezésre. Abu Tálíb, a Próféta nagybátyja, aki nagyapja halála után gondoskodott róla, nagyon nehéz helyzetben volt, mert nehezen tudta ellátni a nagy családját. A Próféta (béke legyen vele) azt mondta, hogy ő és egy másik nagybátyja, al-Abbász, aki gazdag ember volt, mindketten magukhoz vesznek egy-egy gyermeket Abu Tálíb családjából, hogy ezzel segítsenek neki. A Próféta (béke legyen vele) 'Alit vette magához, míg al-Abbász Dzsfárt.

Egy nap, amikor a Próféta (béke legyen vele) a városon kívül tartózkodott, Gábriel arkangyal megjelent neki. Az angyal megrúgta egy domb oldalát, és egy forrás kezdett fakadni. Ezután megmosta magát a folyó vízben, hogy megmutassa a Prófétának (béke legyen vele), hogyan kell a rituális tisztálkodást, a wudut, elvégezni az imádság előtt. Ezután Gábriel arkangyal megmutatta neki hogyan kell a

muszlimoknak imádkozni és mit kell mondani a különböző mozdulatoknál. A Próféta (béke legyen vele) hazatért, és először Khadídzsának, majd a követőinek tanította meg ezeket. Azóta a muszlimok minden ima előtt tisztálkodnak a rituális wuduval, és ugyanazokat a mozdulatokat és imákat végzik, amelyeket először a Próféta (béke legyen vele) mutatott be. Kezdetben azonban csak a Próféta (béke legyen vele) és a felesége tudott ezekről. Egy nap azonban 'Ali belépett a szobába, és látta, hogy a Próféta (béke legyen vele) és Khadídza imádkoznak. Meglepődött, és megkérdezte, mit csinálnak. A Próféta (béke legyen vele) elmagyarázta neki, hogy Allahot dicsőítik és Neki adnak hálát. Aznap éjjel 'Ali sokáig gondolkodott azon, amit a Próféta (béke legyen vele) mondott. Nagy csodálatot és tiszteletet érzett iránta. Végül döntésre jutott, és másnap megkereste a Prófétát (béke legyen vele), hogy elmondja neki: követni szeretné őt. Így Khadídza lett az első nő, aki elfogadta az iszlámot, a tanításokat, amelyeket a Próféta (béke legyen vele) Allahtól hozott, és 'Ali lett az első fiatal férfi. Nem sokkal később

csatlakozott hozzájuk Zayd ibn Háritha is, egy rabszolga, akit a Próféta (béke legyen vele) felszabadított és örökbe fogadott.

A Próféta (béke legyen vele) gyakran elhagyta Mekkát 'Alival, hogy imádkozzanak. Egy nap Abu Tálíb véletlenül arra járt, és amikor meglátta őket, megállt, és megkérdezte, mit csinálnak. A Próféta (béke legyen vele) elmondta neki, hogy imádkoznak, és Ábrahám vallását követik. Azt is elmagyarázta, hogy őt, akárcsak Ábrahámot, Allah arra rendelte, hogy vezesse az embereket az igazsághoz. Abu Tálíb fiára, 'Alira nézett, és így szólt: "Mohamed (béke legyen vele) soha nem kérne tőled olyat, ami helytelen. Menj vele. De én nem hagyhatom el azt a vallást, amelyet most követek, és amelyet apám is követett." Majd a Próféta (béke legyen vele) felé fordult, és ezt mondta: "Mégis megígérem neked, Mohamed (béke legyen vele), hogy senki nem fog bántani téged, amíg élek." Ezzel Abu Tálíb továbbment. Körülbelül ebben az időben jutott el a hír, egy becsületes, bölcs és tisztelt mekkai kereskedőhöz, Abu Bakrhoz arról hogy

Mohamed (béke legyen vele) próféta. Abu Bakr jól ismerte Mohamedet (béke legyen vele), és tudta, hogy ő soha nem hazudna, ezért elment, hogy saját maga tudja meg, igaz-e a hír.

A Próféta (béke legyen vele) elmondta neki, hogy valóban Allahtól küldetett, hogy megtanítsa az embereket az egy igaz Allah imádatára. Amikor Abu Bakr ezt saját fülével hallotta a Próféatól (béke legyen vele), azonnal felismerte az igazságot, és rögtön hívővé vált. Később a Prófétaról (béke legyen vele) feljegyezték, hogy azt mondta: mindenki, akit valaha hívott az iszlám elfogadására, kezdetben kételkedett és bizonytalanságot mutatott, kivéve Abu Bakrt; amikor ő meghallotta az igazságot, nem fogta vissza magát, nem habozott.

Bölcsessége, őszintesége és kedvessége miatt az emberek mindig Abu Bakrhoz fordultak tanácsért. Ezért jelentős befolyása volt, és rajta keresztül sokan tértek át az iszlámra. Közéjük tartozott Sa'd Ibn Ebi Waqqas, aki Aminának, a Próféta (béke legyen vele) édesanyjának nagybátyja volt. Abu Bakr meglátogatta Sa'd

Ibn Ebi Waqqast, hogy az iszlámról beszéljen neki. Azonban Abu Bakr látogatása előtti éjszakán Sa'd Ibn Ebi Waqqas azt álmodta, hogy sötétségben jár. Miközben sétált, meglátta a holdat, és amikor felnézett rá, látta 'Alit, Abu Bakrt és Zaydot, a Prófétát (béke legyen vele) felszabadított rabszolgáját, amint integetnek neki, hogy csatlakozzon hozzájuk. Amikor Abu Bakr elmondta neki a Prófétát (béke legyen vele) vallását, Sa'd megértette az álma jelentését, és azonnal elment a Prófétához (béke legyen vele), hogy kijelentse, muszlim lett. Megértette, hogy muszlimnak lenni azt jelenti, hogy aláveti magát Allah akaratának, és csak Őt szolgálja. Egy másik személy, akit Abu Bakr az iszlámhoz vezetett, Bilál volt. Egy éjjel Abu Bakr ellátogatott Umyyah ibn Halaf, a kurajs egyik legfontosabb embere házába. Umayyah nem volt otthon, és Abu Bakr csak Umayyah rabszolgáját, Bilált találta otthon. Abu Bakr beszélt Bilállal az iszlámról, és mielőtt távozott, Bilál is muszlim lett.

A Prófétát (béke legyen vele) követők száma növekedni kezdett. Néha mindannyian

elhagyták a várost, és a Mekka körüli hegyekbe vonultak, hogy hallják őt a Koránt recitálni, és hogy tanuljanak tőle.

A MEGPRÓBÁLTATÁSOK

KEZDETE

Három év telt el, és egy nap Gábriel Arkangyal megjelent a Prófétának (béke legyen vele), és megparancsolta neki, hogy kezdjen nyíltan prédikálni mindenki számára. A Próféta (béke legyen vele) ekkor elmondta Mekka lakóinak, hogy valami nagyon fontosat kell közölnie velük. Megállt egy Mekkában található dombon, a Safa-dombon, és az emberek összegyűltek, hogy meghallgassák, mit szeretne mondani nekik. Azzal kezdte, hogy megkérdezte tőlük: hinnének-e neki, ha azt mondaná, hogy egy hadsereg közeledik, hogy megtámadja őket. Az emberek azt felelték, hogy természetesen hinnének neki, mert soha nem hazudott. Ekkor a Próféta (béke legyen vele) elmondta nekik, hogy ő Allah Küldötte, akit azért küldtek, hogy megmutassa nekik a helyes utat, és figyelmeztesse őket a szörnyű

büntetésekre, ha nem követik őt és nem imádják kizárólag Allahot. Abu Leheb, a Próféta (béke legyen vele) egyik nagybátyja, aki ott volt a hallgatók között, hirtelen felállt, és azt mondta: “Vessz el! Csak azért hívtál ide minket, hogy ezt elmondd?” Ekkor Allah elküldte a Próféta-nak (béke legyen vele) a következő szúrát:

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Száradjon le Abu Leheb mindkét keze és pusztuljon ő maga is! Nem segített rajta sem a vagyona, sem pedig az, amit szerzett. Lángoló tűzben fog égni. Feleségével (együtt), aki a tűzfát hordja (és azt a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) újjá teszi, hogy ekképpen zaklassa és bántalmazza). És a nyakában pálmárostól font kötél lesz.” (Korán 111.1-5)

Ezután a tömeg szétszéledt, és a Próféta (béke legyen vele) egyedül maradt. Néhány nappal később a Próféta (béke legyen vele) újra próbálkozott. Lakomát készített a házában az összes nagybátyja számára. Az étkezés után megszólította őket, és azt mondta: “Ó, ‘Abd al-

Muttalib fiai! Nem ismerek egyetlen arabot sem, aki jobb üzenettel fordult volna népéhez, mint az enyém. A legjobb hírt hoztam nektek erre az életre és a túlvilágra. Allah megparancsolta nekem, hogy hívjalak titeket Hozzá. Ki az közületek, aki segíteni fog nekem?” Minden férfi hallgatott. Ekkor ‘Ali, az unokatestvére, felugrott, és azt mondta: “Ó, Allah Prófétája! Én segíteni fogok neked.” Ezután a többiek mind felálltak, és nevetve távoztak, mert csak egy fiatal fiú vállalta, hogy segíti a Prófétát (béke legyen vele).

Mivel az emberek többsége és nagybátyjai figyelmen kívül hagyták üzenetét, a Próféta (béke legyen vele) továbbra is titokban találkozott barátaival egy házban, a Safa-domb közelében. Ott együtt imádkoztak, és a Próféta (béke legyen vele) tanította őket az iszlám vallásról. Bár igyekeztek maguk között tartani mindent, néha mégis zaklatták őket azok, akik nem hittek. Egy ilyen incidens azonban váratlan áttérést hozott az iszlámra. Egy nap, amikor a Próféta (béke legyen vele) hazafelé tartott, és követőivel beszélgetett, találkozott

Abu Dzshahlal, a kurajs egyik vezetőjével, aki gyűlölte a Prófétát (béke legyen vele) és tanításait. Abu Dzshahl sértegetni kezdte, és gúnyosan beszélt az iszlámról, de a Próféta (béke legyen vele) nem válaszolt, hanem folytatta útját.

Később Hamza, a Próféta (béke legyen vele) egyik nagybátyja, aki erős és bátor harcos volt, akitől az emberek eléggé féltek, meghallotta, hogyan sértegették az unokaöccsét. Haraggal teli egyenesen a Kábához rohant, ahol Abu Dzshahl az emberek között ült, és az íjával erőteljesen arcon ütötte. Hamza ezután felkiáltott: “Sértegetni fogod őt, amikor én is az ő vallását követem, és azt mondom, amit ő mond? Üss vissza, ha tudsz!” Néhány ember felállt, hogy segítsen Abu Dzshahlnak, de ő megállította őket, mondván: “Hagyjátok Hamzát békén, mert Allahra, csúnyán megsértettem az unokaöccsét.” Ettől a pillanattól kezdve Hamza követte a Próféta (béke legyen vele) tanításait, és elfogadta iszlámot. Az ő áttéréseivel a kurajs rájött, hogy a Prófétának (béke legyen vele) erős támogatója

lett, ezért egy időre abbahagyták a zaklatását. Hamarosan azonban a kurajs vezetői ismét haragra gerjedtek, amikor látták, hogy a Próféta (béke legyen vele) továbbra is terjeszti tanításait. Egy csoportjuk elment a nagybátyjához, Abu Tálibhoz, aki megígérte, hogy megvédi őt. Azt mondták neki, kérje meg a Próféta (béke legyen vele), hogy hagyja abba isteneik és életmódjuk bírálatát, és cserébe megengedik neki, hogy azt tegye a vallásával, amit akar.

Egy idő után a kurajs vezetői látták, hogy semmi sem változott, ezért visszamentek Abu Tálibhoz. Ezúttal azt mondták neki, hogy ha nem állítja meg az unokaöccsét, harcolni fognak mindkettőjükkel. Abu Tálib nagyon elkeseredett emiatt a viszály miatt a népe között, de nem tudta megszegni az unokaöccsének tett ígéretét. Magához hívta a Próféta (béke legyen vele), és elmondta neki, mi történt, így szólva: “Kímélj meg engem és magadat; ne rój rám nagyobb terhet, mint amit elbírok.” A Próféta (béke legyen vele) azt hitte, hogy a nagybátyja elhagyja őt, és többé nem

támogatja, de ennek ellenére így válaszolt: “Ó, nagybátyám! Allahra esküszöm, ha a Napot a jobb kezembe, a Holdat pedig a bal kezembe helyeznék, cserébe azért, hogy feladjam ezt az ügyet, akkor sem adnám fel, amíg Allah nem teszi győztessé az Igazságot, vagy amíg meg nem halok az Ő szolgálatában.” Abu Tálíb mélyen megindult ettől a válaszáért. Azt mondta a Prófétának (béke legyen vele), hogy addig támogatni fogja, amíg él, és bátorította, hogy folytassa Allah üzenetének terjesztését. Ettől kezdve, bármennyire is próbálták a kurajs vezetői rávenni Abu Tálíbot, hogy hagyjon fel az unokaöccse védelmével, ő soha nem hallgatott rájuk. Ellenségei, hogy megszabaduljanak a Prófétától (béke legyen vele) és követőitől, elkezdtek üldözni azokat a muszlimokat, akik szegények, gyengék vagy védtelenek voltak. Egy ilyen ember volt Bilál, Umayyah ibn Halaf rabszolgája. A gazdája kivitte őt a sivatagba, megkötözte, és a forró napon hagyta feküdni, miközben egy nagy követ helyezett a mellkasára. Szerencsére egy nap Abu Bakr arra járt, és meglátta, hogy Umayyah kínozza Bilált. Nagy összegért

megvásárolta őt a gazdájától, majd szabadon engedte. De nem minden üldözött muszlim volt olyan szerencsés, mint Bilál. Sokan szenvedtek, de mindannyian türelmesen viselték, tudva, hogy helyesen cselekednek, és hogy a túlvilági jutalmuk nagyobb lesz, mint bármilyen boldogság, amit a földön találhatnak.

A KIRÁLY, AKI HITT

Ahogy a Próféta (béke legyen vele) követőinek száma növekedett, úgy nőtt a muszlimok ellenségeinek haragja is. Végül néhány muszlim úgy döntött, hogy elhagyja az országot, hogy békében élhessen. Mindössze öt év telt el azóta, hogy Gábiel arkangyal először megjelent a Prófétának (béke legyen vele), és két év azóta, hogy a Próféta (béke legyen vele) nyilvánosan megszólalt. A muszlimok megkérték a Prófétát (béke legyen vele), hogy engedje meg nekik, hogy elhagyják Mekkát. Ő beleegyezett, és azt mondta: “Jobb lenne, ha Abesszíniába mennétek. Ott az uralkodó igazságos ember, és az egy barátságos ország. Maradjatok ott, amíg Allah lehetővé nem teszi,

hogy visszatérjeteK.” A muszlimok felkészültek az útra, és úgy döntöttek, hogy megvárják az éjszakát, hogy észrevétlenül távozhassanak. Az első tizenhat ember elhagyta Mekkát, és a Vörös-tenger partjához érve átkeltek Abesszíniába. Őket még nyolcvanhárom férfi és tizenkilenc nő követte, mindannyian abban reménykedve, hogy az ország királya és lakói szívesen fogadják őket. Ez volt az első hidzsra, vagyis vándorlás az iszlámban.

A mekkaiak dühösek lettek, amikor rájöttek, hogy ezek a muszlimok titokban elhagyták a várost, hiszen köztük voltak Mekka számos vezető családjának fiai és lányai. A kurajs vezetőinek haragja még nagyobb lett, amikor megtudták, hogy a muszlimokat Abesszíniában meleg fogadtatásban részesítették. Ekkor a kurajs vezetői úgy döntöttek, hogy két embert küldenek az abesszíni királyhoz azzal a reménnyel, hogy meggyőzik őt, küldje vissza a muszlimokat. Ez a két ember Ámr Ibn Elász, egy rendkívül ügyes szónok, és Abd Allah Ibn Ebi Rabiáh volt. Mielőtt találkoztak volna a királlyal, mindegyik tanácsadójának ajándékot

adtak, mondván: “Népünk néhány bolond embere a ti országokban bújt el. Vezetőink elküldtek minket a ti uralkodótokhoz, hogy rávegyük őt, küldje vissza őket hozzánk. Ezért amikor beszélünk a királlyal róluk, tanácsoljátok neki, hogy adja át őket nekünk.” A tanácsadók beleegyeztek, hogy azt tegyék, amit a mekkaiak kértek.

Ámr Ibn Elász és Abd Allah Ibn Abu Rabiáh ezután a királyhoz mentek, és neki is átadtak egy ajándékot, majd így szóltak: “Felséged, ezek az emberek elhagyták a vallást, amelyet mindig is követtünk Mekkában, de még csak nem is lettek keresztények, mint te.” A királyi tanácsadók, akik szintén jelen voltak, azt mondták a királynak, hogy a mekkaiak igazat szóltak, és hogy vissza kellene küldenie a muszlimokat a saját népükhöz. Ekkor a király megharagudott, és azt mondta: “Nem, Allahra esküszöm, nem adom őket vissza. Azokat, akik az én védelmemet kérték, az én országomban telepedtek le, és engem választottak mások helyett, nem fogom elárulni őket. Hívatni fogom őket, és megkérdem tőlük, hogy igaz-

e, amit ez a két ember mondott. Ha a muszlimok olyanok, mint ahogy a mekkaiak állítják, visszaadom őket, és visszaküldöm a népükhöz. De ha a mekkaiak hazudtak, akkor megvédem a muszlimokat.” Ámr nagyon feldúlt lett ettől, mert a legkevésbé azt akarta, hogy a király meghallgassa a muszlimokat. A király ezután hívatta a muszlimokat. Amikor beléptek, nem hajoltak meg előtte, ahogyan az abesszíniai szokás szerint kellett volna. “Miért nem hajoltok meg a királyunk előtt?” – kérdezte az egyik tanácsadó. “Mi csak Allah előtt hajolunk meg” – válaszolták. A király ekkor megkérte őket, hogy meséljenek neki a vallásukról.

Dzsafár Ibn Ebi Tálíb, Ali testvére és a Próféta (béke legyen vele) unokatestvére, lett kiválasztva, hogy a muszlimok nevében szóljon. Így válaszolt: “Ó, király! Kezdetben tudatlanok voltunk. Mi és őseink elfordultunk Ábrahám hitétől, aki Ismáellel együtt újjáépítette a Kábát, és csak Allahot imádta. Mi bálványokat használtunk Allah imádatára; olyan húst ettünk, amelyet nem megfelelő

módon öltek le; nem tiszteltük szomszédaink jogait; az erősek kihasználták a gyengéket. Szörnyű dolgokat tettünk, amelyeket még kimondani is félek. Ez volt az életünk, amíg Allah nem küldött hozzánk egy Küldöttet közülünk, egy rokonunkat, akiről mindig is tudtuk, hogy őszinte, ártatlan és hűséges. Ő arra kért minket, hogy csak Allahot imádjuk, és hagyjuk el őseink rossz szokásait. Arra kért minket, hogy legyünk igazmondók és megbízhatók, tiszteljük és segítsük a szomszédainkat, tiszteljük a családjainkat, és hagyjuk abba rossz tetteinket és a véget nem érő harcokat. Arra kért minket, hogy gondoskodjunk az árvákról. Megparancsolta, hogy ne rágalmazzunk és ne mondjunk rosszat nőkről vagy férfiakról. Ő azt parancsolta, hogy csak Allahot dicsőítsük, és senkit és semmit ne dicsőítsünk annyira mint őt. Megparancsolta, hogy imádkozzunk, adjunk alamizsnát, és böjtöljünk. Mi hiszünk abban, hogy igaza van, és ezért követjük őt, és azt tesszük, amit parancsolt. A mekkaiak elkezdtek támadni minket, és megpróbálták elválasztani minket a vallásunktól. Ezért el kellett hagynunk

otthonainkat, és hozzád jöttünk, abban reménykedve, hogy igazságot találunk.”

A király, aki keresztény volt, megindult Dzsafár szavaitól. Ámrnek gyorsan ki kellett találnia valamit, hogy megnyerje a vitát. Ravaszul így szólt a királyhoz: “Ezek az emberek nem úgy hisznek Jézusban, mint te.” A király ekkor meg akarta tudni, mit mondott a Próféta (béke legyen vele) Jézusról. Dzsafár erre a Korán egyik szűróját kezdte recitálni, amely elmeséli Jézus és édesanyja, Mária történetét. Néhány sor azok közül, amelyeket recitált:

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“És emlékezz (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) meg az Írásban (a Koránban) Máriáról (Az ő történetéről), mikor visszavonult a családjától egy keleti helyre. Elfüggönyözte magát előlük. Mi pedig elküldtük hozzá a Mi Rűb-unkat (Gábiel angyalt, Dzsibril-t), aki egy tökéletes ember képében jelent meg előtte. Mondta (az angyal): “Én csupán a te Urad küldötte vagyok. (Az a feladatomban) Hogy tiszta fiúgyermeket ajándékozzak neked.” Mondta: “Hogyan lehetne nekem fiúgyermekem, hiszen

férfi engem nem érintett és nem voltam tisztességtelen.” Mondta: “Ekképpen lesz! A te Urad mondta: Ez Nekem könnyű, És (azért tesszük ezt), hogy jellé tegyük az emberek számára és Tőlünk származó könnyörületté. Elhatározott dolog ez!” Majd várandós lett vele, és visszavonult vele egy távoli helyre. A szülési fájdalmak egy pálmafa tövébe kényszerítették és mondta: “Ó bárcsak még ezelőtt meghaltam volna és elfelejtett feledéssel lennék elfelejtett!” Majd alóla (A pálmafa) szólított: “Ne légy szomorú! Az Urad már elhelyezett alattad egy csermelyt.” “Rázd meg a pálmafa törzsét magad felé, hogy érett friss datolyát hullathasson rád!” “Egyél, igyál és örvendezz! Ha egyetlen embert is meglátnál mondd neki: “A Könnyörületnek börtöt fogadtam és így ma nem fogok egyetlen emberhez sem beszélni.” Elvitte (Mária) őt (a gyermeket) a népéhez akik mondták: “Ó, Mária! Te egy csodálatos dolgot hoztál el.” “Ó Harun leánytestvére! Apád nem volt rossz ember és az anyád sem volt feslett nő.” Ő (Mária) reá mutatott, azok pedig mondták: “Hogyan beszélhetnénk vele hiszen ő még kisgyermek, aki bölcsőben van?” Mondta (a gyermek Jézus): “Én bizony Allah szolgája vagyok! Átadta nekem az Írást és Prófétává tett.” “És áldottá tett engem bárhol legyek is. Meghagyta nekem feladatul az imát és a zakát-ot,

amíg csak élek. (És meghagyta még hogy:) “Az anyámmal szemben kegyes legyek! És nem tett engem zsarnokoskodó szerencsétlenné.” “Békesség reám azon a napon mikor megszülettem és azon a napon amikor meghalok és azon a napon mikor új életre támasztatok.” (Korán 19: 16-33)

Amikor a király meghallotta ezeket a szavakat, a szeme megtelt könnyekkel. Tanácsadóihoz fordulva így szólt: “Ezek a szavak bizonyosan Istentől származnak; nagyon kevés választja el a muszlimokat a keresztényektől. Amit Jézus és Mohamed, Allah Küldöttei hoztak, ugyanabból a forrásból ered.”

Így a muszlimok megkapták a király engedélyét, hogy békében éljenek az országában. Ámr visszakapta az ajándékot, amelyet a királynak adott, és a két mekkai csalódottan tért haza.

A KURAJIS KEGYETLENSÉGE

A kurajs vezetői egyre inkább aggódtak amiatt, hogy a Próféta (béke legyen vele) tanításai megosztják Mekka lakóit. Végül Umar ibn al-Khattab, Mekka egyik előkelősége úgy döntött, hogy a Próféta (béke legyen vele)

elhallgattatásának egyetlen módja az, ha megöli őt. Eldöntve, mit kell tennie, azonnal útnak indult, hogy megkeresse őt. Útközben találkozott egy emberrel, aki rögtön rájött, mire készül, és azt mondta neki: “Miért nem nézel szét először a saját házad tájékán, mielőtt megölnéd Mohamedet? Nem tudod, hogy a saját húgod, Fatima, muszlim?” Umar megdöbben. Nem akarta elhinni, hogy ez igaz. Azonnal a húga házához ment. Amikor a házhoz ért, meghallotta, hogy Fatima és a férje, Száid hangosan olvassák a Tá Há szúrát, a Korán egyik fejezetét. Amikor meghallotta a testvére hangját az ajtónál, Fatima gyorsan elrejtette a tekercset (amin a szúra volt), a ruhája redői között. Umar dühösen berontott a szobába, és követelte: “Mi ez az ostobaság, amit hallottam?” Fatima mindent tagadott. Ekkor Umar elvesztette a türelmét, és megtámadta Fatima férjét, miközben azt kiabálta: “Azt mondják nekem, hogy csatlakoztál Mohamed vallásához!” Fatima megpróbálta megvédeni a férjét, de Umar őt is megütötte. Ekkor Fatima bevallotta: “Igen,

muszlimok vagyunk, és hiszünk Allahban és az Ő Küldöttében, és azt tehetsz, amit akarsz!”

Amikor látta húga hitét és bátorságát, Umar hirtelen megbánta, amit tett, és így szólt a hűgához: “Hadd lássam, amit az előbb olvastál, hogy megértsem, mit hozott a Prófétád.” Fatima átadta neki a tekercset, de csak azután, hogy ‘Umar megmosta magát, hogy tiszta és méltó legyen hozzáérni, és megígérte, hogy utána visszaadja neki.

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Tá-Há. Nem azért bocsátottuk le neked (Mohamed-Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) a Koránt, hogy szerencsétlen légy. Csupán intésként azok számára, akik félik (Allah-ot). Egy kinyilatkoztatásként attól, Aki megteremtette a földet és a felső egeket. A Könyörületes a trón fölé emelkedett. Övé minden, ami az egekben és a földön van és az is, ami közöttük van és az is, ami a föld alatt van. Ha te (Mohamed . Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) hangosan szólsz (is), Ő ismeri a titkot és azt is, ami még rejtettebb. Allah! Nincs más isten csak

Ó (lá iláha illá Humva)! Ót illetik meg a Legszebb Nevek (al-Aszma u-l-Huszna).” (Korán 20: 1-8)

Miközben olvasott, Umar hirtelen ráébredt, hogy ezek a legszebb szavak, amelyeket valaha hallott, és hogy ez a vallás biztosan igaz. Kardját még mindig kezében tartva egyenesen a Próféta (béke legyen vele) házához ment, és hangosan bekopogott az ajtón. A Próféta (béke legyen vele) egyik legközelebbi követője kinézett, és ott állt Umar, akit bátorságáról és erejéről ismertek. Amikor meglátta Umart ilyen izgatott állapotban és karddal a kezében, megijedt a Próféta (béke legyen vele) életéért. De a Próféta (béke legyen vele) megkérte, hogy engedje be Umart, és hagyja őket kettesben. A Próféta (béke legyen vele) megkérdezte Umart, miért jött. Erre ő így válaszolt: “Azért jöttem, hogy megesküdjek: nincs más isten, csak Allah, és te, Mohamed, Allah Küldötte vagy.” Miközben ezeket a szavakat mondta, keze még mindig a kardot szorította, amellyel eredetileg a Prófétát (béke legyen vele) meg akarta ölni. Ugyanez a kard mostantól a Próféta (béke legyen vele) és az iszlám védelmében fog

szolgálni. Abban az időben, amikor a muszlimok a Kába körüli rituális körbejárást, a tawafot akarták elvégezni, ezt titokban és félelemmel tették. ‘Umar azonban rendkívül bátor volt. Miután nyilvánosan kijelentette hitét, egyenesen a Kábához ment, és fényes nappal végezte el a Szent Ház körüljárását Mekka megdöbbszent lakói előtt. Senki sem mert semmit mondani. Ekkor azonban a kurajs vezetői még inkább nyugtalankodni kezdtek, és az iszlámot a mekkai élet egészére nézve fenyegetésnek tekintették. Dühük egyre csak nőtt, ahogy a muszlimok száma gyarapodott, mígnem végül ők is úgy döntöttek, ahogyan egykor ‘Umar, hogy a Prófétát (béke legyen vele) meg kell ölni.

Amikor meghallotta ezeket a terveket, Abu Tálib, a Próféta (béke legyen vele) nagybátyja azonnal üzent ‘Abd al-Muttalib összes fiának, arra kérve őket, hogy védjék meg az unokaöccsüket. Ők egyetértettek ezzel, és elhatározták, hogy megvédik. Amikor a kurajs rájött, hogy nem tudják megölni a Prófétát (béke legyen vele) a családja védelme miatt, úgy

döntöttek, hogy teljesen elkerülik őt és követőit. Egy nyilatkozatot helyeztek el a Kábánál, amely kimondta, hogy a városban senki sem tarthat kapcsolatot a Prófétaival (béke legyen vele) és az ő népével, sőt, még élelmet vagy italt sem adhatnak el nekik. Eleinte a muszlimok némi támogatást kaptak a Bani Hásim törzstől, a kurajs azon ágától, amelyhez a Próféta (béke legyen vele) tartozott. Bár néhányan közülük nem voltak muszlimok, hűséget mutattak a rokonaik iránt, és együtt szenvedtek velük. Azonban az élet egyre nehezebbé vált, és az élelem egyre inkább hiánycikk lett. A kurajs többi tagjának gyűlölete a Próféta (béke legyen vele) követői iránt annyira felerősödött, hogy amikor a társai megpróbálták élelmet vásárolni egy, Mekka közelében elhaladó karavántól, Abu Leheb, a muszlimok egyik legnagyobb ellensége, tízszeres árat ajánlott a kereskedőnek. Ezzel sikerült megakadályoznia, hogy a muszlimok megvásárolják a számukra létfontosságú árukat.

A szörnyű bánásmód évei alatt csodálatos dolog történt. Az iszlám nem gyengült, hanem egyre erősebbé vált. Allah egyre több kinyilatkoztatást küldött. Mintha a muszlimok a szenvedéseik által erősödtek és tisztultak volna meg, és ezek a nehézségek a hitük próbáját jelentették volna. Minden évben, a mekkai zarándoklat idején, emberek érkeztek Arábia minden tájáról. Ezek a zarándokok tanúi voltak a kurajsi muszlimokkal szembeni kegyetlen bánásmódjának és igazságtalanságának, és sokan szánakoztak a Próféta (béke legyen vele) követői iránt. A kurajs kezdett szégyenkezni a kemény bánásmód miatt, különösen azért, mert sok muszlim az unokatestvéreik és közeli rokonaik közé tartozott. Végül, három év elteltével, meggyőződtek arról, hogy elérkezett az idő, hogy véget vessenek a muszlimok üldözésének, és úgy döntöttek, hogy leveszik a Kábánál elhelyezett nyilatkozatot. Legnagyobb megdöbbenésükre a papírlapot a férgek teljesen felemésztették, kivéve a tetején lévő szavakat: “A Te Nevedben, Ó Allah.”

A BÁNAT ÉVE

A Próféta (béke legyen vele) és követői visszatértek a normális élethez, de az évekig tartó megpróbáltatások nagyon legyengítették Khadídzsát. Rövidesen megbetegedett, és nem sokkal később elhunyt. Így a Próféta (béke legyen vele) elveszítette szeretett feleségét és legjobb barátját, az első embert, aki elfogadta az iszlámot és támogatta őt. Khadídzsza menedék volt minden baja elől, jó szívével és kedvességével pedig a legjobb társaságot nyújtotta a szenvedések idején. A Próféta (béke legyen vele) nagyon szerette őt. Ez 619-ben történt, amely évet később “a bánat éveként” emlegették. Nem sokkal később a Próféta (béke legyen vele) nagybátyja és védelmezője, Abu Tálíb is elhunyt. Abu Tálíb Mekka egyik legtekintélyesebb embere és a kurajs vénei közé tartozott. Bár soha nem lett az iszlám követője, védelmezte a Prófétát (béke legyen vele) az ellenségeitől. Ez az esemény nemcsak szomorúságot hozott a Próféta (béke legyen vele) számára, hanem veszélyt is jelentett. Az arab szokás szerint bárki, aki valaki

más védelme alatt áll, addig biztonságban van, amíg a védelmezője él. Abu Tálíb halálával azonban a Próféta (béke legyen vele) elvesztette ezt a védelmet.

A Próféta ellenségei örültek annak, hogy ilyen szomorúnak látták őt: feleség nélkül, aki vigasztalhatta és támogathatta volna, valamint nagybátyja nélkül, aki megvédte őt. Még rosszabbul kezdtek bánni vele, mint valaha. Még a kisgyermek is sértegették. Egy fiatalember egyszer mocskot dobott a Próféta (béke legyen vele) fejére, de ő szó nélkül hazament. Amikor az egyik lánya sírva rohant, hogy lemossa róla, a Próféta (béke legyen vele) így vigasztalta: “Ne sírj, kicsi lányom, mert Allah meg fogja védeni az apádat.” Abu Tálíb volt az utolsó kötelék a Próféta (béke legyen vele) és a kurajs között, és most, hogy ez a kapcsolat megszűnt, a Próféta (béke legyen vele) úgy érezte, hogy az iszlám Mekka falain belül nem fejlődhet tovább mert a kurajs szíve zárva volt a Próféta (béke legyen vele) előtt. Ezért úgy döntött, hogy Táifba utazik, remélve, hogy ott támogatásra talál. Gyalog tette meg a

hetven kilométeres utat a városig. Ott minden olyan helyen beszélt, ahol emberek gyűltek össze, de senki sem hallgatta meg. Találkozott a három legfontosabb törzs vezetőivel is, de ők sem figyeltek rá. Nemcsak figyelmen kívül hagyták, amit mondott, hanem gúnyolódtak rajta, és megparancsolták rabszolgáiknak, hogy sértegetssék és kövekkel dobálják meg. A Próféta (béke legyen vele) szomorúan hagyta el a várost, és talált egy csendes helyet egy fal mellett, a város szélén, ahol egyedül lehetett. Ott imádkozott Allahhoz ezekkel a szavakkal: “Ó Allah, hozzád fordulok panaszkodva gyengeségem, tehetetlenségem és alázatosságom miatt az emberek előtt. Ó, Legirgalmasabb, Te vagy a gyengék Ura, és Te vagy az én Uram is. Ki másra bízád a sorsomat? Egy idegenre, aki sérteget, vagy egy ellenségre, akinek hatalmat adtál fölöttem? Ha Te nem haragszol rám, nem bánom, mi történik velem. Csak a Te kegyelmed a célom. Menedéket keresek Arcod Fényében, amely megvilágítja a sötétséget, és amelyen e világ és a másik függ, hogy haragod ne szálljon rám, és ne sújtson le rám a Te büntetésed. Te vagy az

egyetlen cél, míg el nem éred az elégedettséget. Nincs más hatalom és erő, csak Rajtad keresztül.”

A fal, amely mellett a Próféta (béke legyen vele) ült, egy kerthez tartozott, amelyet két testvér birtokolt. Amikor meghallották az ő imáját, nagyon megsajnálták, és elküldték hozzá egyik szolgájukat egy szőlővel teli tálcával. Mielőtt enni kezdett volna, a Próféta (béke legyen vele) így szólt: “Bismillah” – “Allah nevében.” A szolga, akit Áddesznek hívtak, nagyon meglepődött ezeken a szavakon, amelyeket korábban soha nem hallott. “Allahra esküszöm” – mondta Áddesz –, “ez nem az itteni emberek szokásos beszéde.” “Melyik országból származol, Áddesz, és mi a vallásod?” – kérdezte a Próféta (béke legyen vele). “Keresztény vagyok, és az asszír Ninive városából származom” – felelte. “Abból a városból, ahol élt az a jó ember, Jónás, Mattá fia” – tette hozzá a Próféta (béke legyen vele). “Honnan tudsz róla?” – kérdezte Áddesz.

“Ő a testvérem volt – próféta volt, ahogyan én is próféta vagyok” – felelte Allah Küldötte

(béke legyen vele). Áddez ekkor lehajolt, és megcsókolta a Próféta fejét, kezét és lábát, mert most már felismerte, hogy valóban próféta. A Próféta (béke legyen vele) ezután visszaindult Mekkába. Most már türelmesen viselt el mindent, mert tudta, hogy Allah soha nem fogja őt magára hagyni. Az ő táífi útja nem volt hiábavaló, mert Áddez, a keresztény, muszlim lett, és ez a nagy változások kezdetét jelentette.

AZ ÉJSZAKAI UTAZÁS ÉS A FELEMELKEDÉS A MENNYORSZÁGBA

Egy éjjel, amikor a Próféta (béke legyen vele) ugyanazon a helyen aludt, ahol korábban Abd al-Muttalib tette, a Kába mellett, az arkangyal Gábriel felébresztette őt. Később a Próféta (béke legyen vele) így mesélte el, mi történt: “Felültem, és ő megfogta a karomat. Felálltam mellé, és elvezetett a mecset ajtajához, ahol egy fehér állat várt rám, hogy arra felüljek.”

A Próféta (béke legyen vele) elmondta, hogy miként ült fel az állatra, és Gábriel arkangyallal

az oldalán Mekkából a távoli Jeruzsálemben található mecsetbe, az al-Akszába vitték. Ott a Próféta (béke legyen vele) Ábrahámot, Mózeszt és Jézust találta egy prófétákból álló csoport között. Mohamed próféta (béke legyen vele) imámként, azaz vezetőként vezette őket az imában. Ezután két korsót hoztak elé: az egyik borral, a másik tejjel volt tele. Ő a tejet választotta, és visszautasította a bort. Erre Gábiel arkangyal azt mondta: “Te helyesen választottál, Mohamed, az ember igaz természetére, a fitrára vezetted, és így lesz a néped is. A bor tiltott számodra.” A Próféta (béke legyen vele) arról is beszámolt, hogy miként haladtak át a Mennyország kapuin, ahol számtalan angyalt látott. Köztük volt Malik, a Pokol Őrzője, aki sohasem mosolyog. Malik előlépett, és megmutatta a Prófétának (béke legyen vele) a Poklot, valamint azok szörnyű szenvedését, akik ott élnek. Ezután az angyalok a hét Mennyországon keresztül vezették fel a Prófétát (béke legyen vele), egyenként. Útja során ismét találkozott Jézussal, Mózeszel és Ábrahámmal. A Próféta (béke legyen vele) azt mondta, hogy soha nem látott embert, aki

annyira hasonlított volna rá, mint Ábrahám. Láta továbbá Jánost, akit arabul Jahjának hívnak, Józsefet (Júszeft), Énókot (Idríszt), valamint Áront is. Végül eljutott az Utolsó Határ Lótuszfájához, a Sidrat al-Muntahához, ahová korábban egyetlen próféta sem jutott el. Itt a Próféta (béke legyen vele) kinyilatkoztatást kapott arról, amiben a muszlimok hisznek.

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“A Küldött (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) hisz abban, ami kinyilatkoztatott neki az ő Urától, és vele együtt a hívők is mind hisznek Allah-ban, az Ő Angyalaiban, Könyveiben, Küldötteiben. Mi nem teszünk különbséget az Ő küldöttei között. És azt mondják: a Te bocsánatodat (kérjük) Urunk! Minden Hozzád tér majd meg.” (Korán 2:285) Ezután elvitték őt Allah isteni jelenlétének Fényébe, ahol utasítást kapott arra, hogy a muszlimoknak naponta ötvenszer kell imádkozniuk. A Próféta (béke legyen vele) így emlékezett vissza: “Visszafelé menet találkoztam Mózással, és milyen jó barátotok volt ő! Megkérdezte tőlem, hány imát rendelt el számomra az Uram. Amikor azt

mondtam neki, hogy ötvenet, így szólt: 'Az ima komoly dolog, és a te néped gyenge, ezért menj vissza Uradhoz, és kérd, hogy csökkentse az imák számát neked és a közösségednek.' Így tettem, és Ő elvett tízet. Ismét elmentem Mózes mellett, és ő megint ugyanazt tanácsolta; és ez így ment tovább, míg végül csak napi öt ima maradt az egész napra és éjszakára. Mózes ismét ugyanazt a tanácsot adta nekem. Erre azt válaszoltam, hogy már visszamentem az Uramhoz és kértem a szám csökkentését, mígnem megszégyenültem, és többé nem kértem. Aki hűségesen elvégzi az öt imát, annak jutalma olyan lesz, mintha ötvenszer imádkozott volna.”

Másnap reggel, miután a Próféta (béke legyen vele) visszatért Mekkába, elmesélte a kurajs törzs tagjainak, hogy mi történt vele. A legtöbben így szóltak: “Istenre! Ez nevetséges! Egy karavánnak egy hónapig tart eljutni Szíriába és egy hónapig visszatérni! Hogy tehetted meg ezt a hosszú utat egyetlen éjszaka alatt?” Még sok muszlim is meglepődött, és magyarázatot kértek a Prófétától (béke legyen

vele). Néhányan elsiettek ezzel a hírrrel Abu Bakrhoz, aki azt mondta: “Allahra, ha Mohamed (béke legyen vele) maga mondta ezt, akkor igaz. Emlékezzetek, a Próféta azt mondja nekünk, hogy Allah szava közvetlenül az égből érkezik hozzá bármelyik órában, nappal vagy éjjel, és mi hiszünk neki. Ez nem nagyobb csoda annál, mint amit most kétségbe vontok?” Ezután Abu Bakr elment a mecsetbe, és meghallgatta a Próféta (béke legyen vele) részletes leírását Jeruzsálemről. Így szólt: “Igazat mondasz, ó Allah Prófétája!” Ettől kezdve Abu Bakrt az “al-Sziddík” címmel tisztelték meg, ami azt jelenti: “aki szavával támogatja az igazságot”. Mások is hinni kezdtek a Próféta (béke legyen vele) történetében, amikor részletezte két karaván leírását, amelyeket visszaúton látott. Pontosan elmondta, hogy hol látta őket, mit szállítottak, és mikor érkeznek meg Mekkába. A Próféta (béke legyen vele) szavai igaznak bizonyultak, amikor a karavánok az általa megjelölt időben érkeztek meg, pontosan azzal, amit leírt.

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Magasztaltassék az, Aki éjszakai utazásra vitte az Ő szolgáját (Mohamed- Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) a Szent Mecsettől (al-Masgidu-l-Harámu, Mekkában) a Legtávolabbi Mecsetig (al-Masgidu-l-Aqsá, Jeruzsálemben), amelynek megáldottuk a környékét, hogy megmutassuk neki (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) a Mi jeleinket, Bizony Ő a Halló és Látó.” (Korán 17:1)

“A csillagra midőn lehull (lenyugszik)! A ti társatok (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) nem tévelyeg és nem is vezet félre. Nem a (saját) vágya szerint beszél. Ez bizony nem más, mint sugallt Sugallat. Amit a nagy Erejű (Dzsibril, Gábiel) tanított neki (ezt a Koránt). Az erős (Dzsibril, Gábiel) felemelkedett. És ő (Dzsibril, Gábiel) a látóhatár legmagasabb pontján van. Majd közeledett (Dzsibril, Gábiel) és lejjebb ereszkedett. És a két ijnyi távolságra volt, vagy még közelebb. És (Allah, Dzsibril által) sugallta az ő szolgájának (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) amit suggalt. Nem hazudott a szív abban, amit látott. Kétkeltek talán abban, amit látott (a Mi

rág, Égi Utazása során)? És bizony látta (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) őt (Dzsibrilt) másik alkalommal is. A Sidratu al-muntabánál (Lótuszfa a Paradicsom legvégső határán, amin túl senki sem mehet). Amelynél az al-Ma'wá (Menedék Kertje) Kert van. Midőn beborította a lótusz fát az, ami beborította. És nem tért el a tekintet és nem lépett túl. Ő (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) bizony Ura legnagyobb jeleiből látott.” (Korán 53: 1-18)

AZ AQABAI EGYEZMÉNY

Yathribban két fő törzs élt: az Awsz és a Hazradzs. Mindkét törzs rendkívül erős volt, és folyamatos háborúskodásban álltak egymással. Mindketten bálványokat imádtak. Yathribban azonban sok zsidó is élt, akik az akkori arabokkal ellentétben tudták, hogy csak Egyetlen Isten létezik, és csak Őt imádták. A zsidók gyakran mondták az araboknak, hogy el fog jönni hozzájuk egy Próféta. Elérkezett a Kába körüli zarándoklat ideje, és Yathrib lakói közül többen is útra keltek, köztük hat férfi a Hazradzs törzsből. Hallottak Mohamed Próféta (béke legyen vele) tanításairól, és azt

gondolták, hogy talán ő az a Próféta, akiről a zsidók beszéltek nekik. Úgy döntöttek, hogy amíg Mekkában tartózkodnak beszélni fognak vele. Találkoztak a Prófétával (béke legyen vele) egy helyen, amelyet 'Akabának neveztek, Mekka közelében, és meghívták őt, hogy üljön le velük. A Próféta (béke legyen vele) elmagyarázta nekik, mit jelent az iszlám, és felolvasott nekik a Koránból. Amikor hallották a Korán szavait, azok olyan mélyen megérintették a szívüket, hogy muszlimokká váltak. Amikor elhagyták Mekkát, megígérték, hogy a következő évben visszatérnek. Amikor visszaértek Yathribba, az iszlámot a szívükben hordozva elmondták rokonaiknak és barátaiknak mindazt, amit a Prófétától (béke legyen vele) hallottak. Ennek hatására sokan mások is muszlimokká váltak.”

Eltelt egy év, és újra elérkezett a zarándoklat időszaka. Tizenkét fontos férfi Yathrib városából Mekkába ment, hogy találkozzon a Prófétával (béke legyen vele), és hűségesen megígérték, hogy szolgálják őt és az iszlámot. Válaszul a Próféta (béke legyen vele) elküldte

egyik barátját, Musz'ab ibn 'Umayrt, hogy tanítsa nekik a Koránt, és vezesse őket új vallásuk megismerésében. Újabb év telt el, és még több muszlim érkezett Yathrib városából Mekkába a zarándoklatra. Ezen alkalommal egy titkos találkozót szerveztek a Prófétával (béke legyen vele), amelyet éjszaka tartottak meg. Hetvenhárom férfi és egy nő jött Yathrib városából, a Próféta (béke legyen vele) nagybátyjával, al-Abbással együtt érkezett a találkozóra. A találkozó során a Yathribi férfiak felajánlották, hogy megvédik és támogatják a Prófétát (béke legyen vele) és követőit, ha Yathribba költöznek. Ez a védelmi ígéret az akabai egyezmény néven vált ismertté.

Az egyezmény rendkívül kedvező volt, mivel bár az iszlám terjedt Yathribban, a mekkai muszlimok továbbra is szenvedtek. A Próféta (béke legyen vele) ezért azt tanácsolta barátainak és követőinek, hogy menjenek Yathribba, ahol biztonságban lehetnek, és legtöbben éltek is ezzel a lehetőséggel. Minden szenvedés ellenére a Próféta (béke legyen vele) nem kapott engedélyt arra, hogy harcoljon

ellenségeivel, mert Allah azt parancsolta neki, hogy bocsásson meg azoknak, akik megsértették, vagy nem hallgattak az üzenetére. A kurajs törzs azonban annyira elzárkózott Allah szavától, és olyannyira megkeményítette szívét a Próféta (béke legyen vele) és követői iránt, hogy Allah engedélyt adott a Prófétának (béke legyen vele), hogy megvédje magát és társait azokkal szemben, akik bántani akarták őket.

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Engedély adatik (a harcra a hitetlenek ellen) azoknak (a hívőknek), akiket megtámadtak, mivel ők jogtalanságot szenvedtek el. Allah bizony képes az ő megsegítésükre. Akiket igaztalanul űztek el a lakbelyeikről csupán azért, mivel azt mondták: A mi Urunk Allah!” (Korán 22: 39-40)

A kurajs kezdett félni a Prófétától (béke legyen vele), mert rájöttek, hogy most már elég erős ahhoz, hogy harcoljon ellenük, és Allah engedélyt adott neki erre. Azt is tudták, hogy Yathrib népe készen áll arra, hogy segítse és megvédje őt. Látva, hogy a muszlimok

elhagyják a várost, elhatározták, hogy megölik a Prófétát (béke legyen vele), mielőtt ő is elhagyná Mekkát, hogy csatlakozzon követőihez Yathribban. Így remélték, hogy egyszer és mindenkorra véget vethetnek az iszlám terjedésének.

HIDZSRA

Minden Kötelék Megszakítása egy egyén Otthonával, Kizárólag Allah Kedvéért. Miután a társai elindultak Yathribba, a Próféta (béke legyen vele) Mekkában maradt, várva Allah engedélyét a város elhagyására. Abu Bakr és Ali is vele maradtak. Voltak muszlimok, akiket a kurajs nem engedett távozni. Abu Bakr folyamatosan kérte a Prófétát (béke legyen vele), hogy engedje meg neki az indulást Yathribba, de Allah Küldötte (béke legyen vele) azt mondta: “Ne siess; lehet, hogy Allah egy útitársat ad neked.” A kurajs vezetői összegyűltek őszük, Kusszaj házában, ahogy az szokásuk volt, amikor fontos döntést kellett meghozniuk. Elhatározták, hogy megtalálják a módját annak, hogyan szabaduljanak meg Mohamed Prófétától (béke legyen vele),

mielőtt még csatlakozhatna barátaihoz Yathribban. Miközben hevesen vitatkoztak, az Ördög jelent meg az ajtónál egy nemes és jóképű idős férfi alakjában. Amikor meglátták ezt az idős úriembert, megkérdezték, ki ő. Azt válaszolta, hogy ő egy hegyi sejk, aki hallott a terveikről, és úgy gondolta, talán segíthet vagy tanácsot adhat nekik. Bölcs embernek tűnt, ezért meghívták, hogy csatlakozzon a tanácskozáshoz.

Minden vezető előállt a saját ötletével, hogy mit kellene tenni, de egyikük sem tudott megegyezni, melyik lenne a legjobb, amíg Abu Dzsahl elő nem állt a saját tervével. Ez az volt, hogy minden klán biztosítson egy erős, fiatal harcost, akik mind kardot kapnának. Ezek a fiatal harcosok együtt várakoznának a Próféta (béke legyen vele) háza előtt, majd egyszerre támadnának rá, amikor kilép. Így megszabadulnának tőle, és mivel a gyilkosságért minden klán osztozna a felelősségen, a Próféta (béke legyen vele) családja nem tudna bosszút állni. Amikor ezt hallotta, az Ördög az idős férfi álcájában így

szólt: “Ez az embernek igaza van; véleményem szerint ez az egyetlen megoldás!” A kurajs vezetői ezután elindultak, hogy végrehajtsák tervüket a Próféta (béke legyen vele) meggyilkolására.

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Azon a Napon, amikor minden lélek maga előtt találja mindazt a jót, amit elkövetett és mindazt a rosszat is, amit elkövetett. Akkor azt szeretné, hogy bárcsak közte és (azon nap) között nagyon nagy távolság lenne. Allah figyelmeztetve int magától benneteket. Allah Könyörületes a szolgálókkal.”
(Korán 8: 30)

Mielőtt eljött volna az éjszaka, amikor Mohamed prófétát (béke legyen vele) meg akarták ölni, Gábriel arkangyal megjelent neki, és azt mondta: “Ne aludj ma éjjel a saját ágyadban.” A Próféta (béke legyen vele) megértette, hogy mi fog történni, ezért megkérte ‘Alit, hogy feküdjön az ő ágyába, és takarózzon be azzal a takaróval, amit ő szokott használni. Megígérte neki, hogy nem esik bántódása. Amikor beesteledett, a kurajs fiatal

harcosai összegyűltek a Próféta háza előtt, várva, hogy kijöjjön. Miután megbizonyosodott arról, hogy ‘Ali biztonságban van, a Próféta (béke legyen vele) elhagyta a házat. Abban a pillanatban Allah elvette a harcosok látását, hogy ne láthassák őt. A Próféta (béke legyen vele) egy marék port szórt a fejükre, és ezeket a verseket recitálta:

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Yá Sin. A Bölcs Koránra. Bizony Te (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) a Küldöttek közül való. Az Egyenes Úton. Ez a Hatalmas és Megkönyörülő Kinyilatkoztatása. (Hogy általa) egy olyan népet intsél, amelynek elődei még nem részesültek intésben, így ők nem törődöm hanyagok. Többségükkel szemben valósággá vált már a Szó (a büntetés). Ám ők nem hisznek. Mi bizony bilincseket raktunk a nyakukba, amely az állukig ér, úgy hogy fejeiket magasra kell emelniük. Gátat emeltünk eléjük és gátat emeltünk mögéjük. És így elborítottuk őket, ezért ők nem láthatnak.” (Korán 36: 1-9)

A fiatal férfiak egész éjjel várakoztak, és reggel dühösekké lettek, amikor a házból a Próféta (béke

legyen vele) helyett ‘Ali lépett ki. Rájöttek, hogy tervük teljesen kudarcot vallott. Eközben a Próféta (béke legyen vele) Abu Bakr házához ment, és azt mondta neki: ‘Allah azt mondta nekem, hogy most eljött az idő, hogy elhagyjuk Mekkát.’ ‘Együtt?’ – kérdezte Abu Bakr. ‘Együtt’ – válaszolta a Próféta (béke legyen vele). Abu Bakr örömeiben sírva fakadt, mert most már biztos volt benne, hogy az az utazótárs, akit neki ígértek, maga a Próféta (béke legyen vele). Ezután azt mondta: ‘Ó, Allah Küldötte, itt van a két teve, amelyet erre az alkalomra tartottam készen.’ Így ketten elindultak, hogy elrejtsek magukat a Thawr hegyén lévő barlangban, Mekka déli részén. Amikor elhagyták a várost, a Próféta (béke legyen vele) visszatekintett, és azt mondta: ‘Allah földjei közül te vagy a legkedvesebb Allahnak és nekem, és ha népem nem űzött volna el, soha nem hagytalak volna el téged.’

Amikor a kurajsiek rájöttek, hogy a Próféta (béke legyen vele) és társa eltűntek, minden irányban keresni kezdték őket. Három nappal később eljutottak ahhoz a barlanghoz, ahol a

Próféta (béke legyen vele) és Abu Bakr rejtőztek, de egy különös és csodálatos dolog történt. Egy pók hálót szőtt a barlang bejárata elé, és egy galamb a párjával a közelben fészkel. Amikor a mekkaiak a barlang előtt álltak, és csak a pók hálója választotta el őket a menekültektől, Abu Bakr aggódni kezdett a biztonságuk miatt. Halkan azt súgta a Prófétának (béke legyen vele): “Nagyon közel vannak. Ha valamelyikük megfordul, meglátnak minket.” A Próféta (béke legyen vele) azonban megvigasztalta őt a következő szavakkal: “Mit gondolsz arról a kettőről, akikhez Allah a harmadik?” ‘Ne szomorkodj! Bizony Allah velünk van!’ (Korán ix.40)

Néhány pillanat múlva a keresőcsapat arra a következtetésre jutott, hogy senki sem léphetett be a barlangba mostanában, hiszen a pók hálója érintetlen volt, és a galamb is nyugodtan fészkel a közelben. Ezért elmentek anélkül, hogy benéztek volna a barlangba. Három nappal később a Próféta (béke legyen vele) és Abu Bakr úgy gondolták, biztonságos elhagyni a barlangot. Abu Bakr fia, 'Ámir, előre

megszervezte, hogy három tevét és egy vezetőt biztosítson számukra, hogy folytathassák útjukat Yathrib felé. 'Ámir apja mögött tevegelt. Eközben a kurajs vezetők visszatértek Mekkába, és száz teve jutalmat ajánlottak fel annak, aki elfogja a Prófétát (béke legyen vele). Azok között, akik a nyomába eredtek, volt egy híres harcos is. Valójában ő volt az egyetlen, aki utolérte a Prófétát (béke legyen vele), de valahányszor közel került hozzá, lova hirtelen térdig süppedt a homokba. Amikor ez harmadszor is megtörtént, a harcos megértette, hogy a Próféta (béke legyen vele) egy nála sokkal erősebb hatalom védelme alatt áll. Visszament Mekkába, és mindenkit figyelmeztetett, hogy ne folytassák a keresést, elmesélve, mi történt vele.

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Ha ti nem segítették neki (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), bizony Allah már akkor megsegítette, amikor azok, akik hitetlenkedtek, elűzték őt másodmagával. Midőn ők (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget és Abu Bakr) a barlangban voltak és mikor ő (Mohamed -

Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta a társának: “Ne szomorkodj! Bizony Allah velünk van!” És Allah kinyilatkoztatta neki a megnyugtatóját és megsegítette őt olyan seregekkel, amelyeket ti nem láthattok. És azok szavát, akik hitetlenkedtek tette a legalantasabbá. És Allah szavát a legmagasztosabbá. Allah Hatalmas és Bölcs.” (Korán 9: 40)

A Próféta (béke legyen vele) mekkai utazását hidzsrának, vagyis kivándorlásnak nevezik. Ez volt valójában az első lépés az iszlám egész világon való elterjedése felé, és a muszlimok a hidzsra évétől számítják a naptárjuk kezdetét.

MEGÉRKEZÉS YATHRIBBA

Amikor Yathrib népe meghallotta, hogy a Próféta (béke legyen vele) elhagyta Mekkát és úton van a városuk felé, izgatottan várták érkezését. Minden reggel kimentek a város szélére, hogy lássák, vajon megérkezett-e már. Végül 622. Szeptember 27-én, hétfőn valaki megpillantotta őt a távolban, és felkiáltott: “Itt van Mohamed (béke legyen vele), Allah Küldötte megérkezett!” Az összes

muszlim elé sietett, kiáltva: “Allahu Akbar! Allah a Legnagyobb! Mohamed, Allah Küldötte megérkezett!” Az asszonyok és gyerekek énekkel fejezték ki örömüket, hogy láthatják őt. A Próféta (béke legyen vele) barátjával, Abu Bakrral együtt lépett be a városba. A jelenlévők többsége korábban sosem látta őt, így nem tudták, melyikük a Próféta (béke legyen vele), amíg Abu Bakr fel nem állt, hogy köpenyével árnyékot adjon neki a perzselő nap ellen. Yathribot ettől kezdve el-Medina néven ismerték, ami annyit jelent: “A Város.”

Allah Küldötte (béke legyen vele) három napig Qubában maradt, amely Medina bejáratánál található. Az érkezése utáni első pénteken a Próféta (béke legyen vele) vezette a közösségi imát. Ezt követően a leggazdagabb emberek közül sokan meghívták, hogy lakjon velük és ossza meg gazdagságukat. De ő visszautasította, és Qaswa nevű tevéjére mutatva így szólt: “Hagyjátok, hogy menjen az útján!”, mert tudta, hogy a tevét Allah irányítja, és az elvezeti őt arra a helyre, ahol meg kell

állnia. Hagyták, hogy a teve szabadon menjen, amíg végül letérdelt egy ház mellett, amely a Bani an-Najjar törzs tulajdonában volt, akik a Próféta anyai ágú rokonságához tartoztak. Ez a ház datolyaszárításra szolgált, és két árva fiú, Sahl és Suhayl birtokolta. Felajánlották, hogy ajándékba adják a Próféta-nak (béke legyen vele), de ő ragaszkodott ahhoz, hogy kifizesse az árát. Így az ő gyámjuk, As'ad ibn Zurarah, aki szintén jelen volt, intézkedett a szükséges tennivalókról.

A Próféta (béke legyen vele) elrendelte, hogy a helyszínen egy mecsetet és lakóhelyet építsenek. Minden muszlim közösen dolgozott azon, hogy a munka gyorsan elkészüljön – maga a Próféta (béke legyen vele) is részt vett az építkezésben. Ez lett az a hely, ahol a muszlimok imádkoztak, valamint ahol fontos döntéseket és terveket hoztak meg. Az épület meglehetősen egyszerű és szerény volt: a padló döngölt földből készült, a tetőt pálmalevelek alkották, melyeket fatörzsek tartottak. Két kő jelölte az imádság irányát. Kezdetben az imádkozók Jeruzsálem felé fordultak, de nem

sokkal később az ima iránya a mekkai Kába felé lett változtatva.

A mecset megépítése után a Próféta (béke legyen vele) meg akarta erősíteni a kapcsolatot a Mekkából vele együtt elvándorolt emberek, akiket Muhádzsirínnak, azaz Kivándorlóknak hívtak, és a medinai emberek között, akiket Anszárnak, azaz Segítőknek neveztek. Minden medinai férfi testvérévé fogadott egy mekkai férfit, megosztva vele mindenét, és úgy kezelve, mintha a saját családjához tartozna. Ez volt az iszlám testvériség kezdete. Az iszlám korai napjaiban az ima idejét nem hirdették ki, ezért a muszlimok a mecsetbe mentek, és vártak, hogy ne maradjanak le az imáról. A Próféta (béke legyen vele) elgondolkodott azon, hogyan jelezhetné az embereknek az imaidőt. Megbeszélte a kérdést a barátaival, és először két ötlet merült fel: a zsidókhoz hasonlóan kürtfújás, vagy a keresztényekhez hasonlóan fakoppantó használata. Ekkor egy Abd Allah ibn Zajd nevű férfi eljött a Prófétához (béke legyen vele), és elmondta neki, hogy álmában látott egy zöldbe öltözött férfit, aki egy

fakoppantót tartott. Megkérdezte a férfit: “Eladnád nekem a koppantódat, hogy az embereket imára hívjam?” A férfi azt felelte: “Van egy jobb módja az imára hívásnak: Mondd: “Allahu Akbar, Allah a Legnagyobb!” négyszer, majd ezt: “Tanúsítom, hogy nincs más istenség, csak Allah, tanúsítom, hogy Mohamed Allah Küldötte. Gyertek imára, gyertek üdvösségre. Allahu Akbar, Allah a Legnagyobb! Nincs más istenség, csak Allah!”

Amikor a Próféta (béke legyen vele) meghallotta ezt, azt mondta, hogy ez valóban egy látomás Allah-tól. Hívatta Bilált, akinek gyönyörű és erős hangja volt, és megparancsolta neki, hogy hívja az embereket imára pontosan ebben a formában. Bilál így tett, és nem sokkal később Umar kijött a házából, és elmondta a Prófétának (béke legyen vele), hogy ő is pontosan ugyanezt a látomást látta. A Próféta (béke legyen vele) így válaszolt: “Hála Allahnak ezért.” Az adhan, azaz az imára hívás, amelyet Abd Allah ibn Zajd álmában látott, és amelyet Bilál a Próféta (béke legyen vele) utasítására előadott, ugyanaz az imára

hívás, amelyet ma is hallunk a mecsetek minaretjeiből világszerte.

A BADRI CSATA

A Medinába költözött muszlimok minden tulajdonukat hátrahagyták Mekkában, amelyeket ellenségeik elfoglaltak. Ezért amikor a muszlimok meghallották, hogy Abu Szufján, a kurajs egyik vezetője, Szíriából visszatérve nagy karavánnyi árut hoz Mekkába, úgy döntöttek, eljött az idő, hogy visszaszerezzenek valamennyit az elveszett javaikból. A Próféta (béke legyen vele) engedélyt adott a muszlimoknak erre a támadásra, és mindenki készülődni kezdett a rajtaütésre, hiszen kinyilatkoztatás érkezett:

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Engedély adatik (a harcra a hitetlenek ellen) azoknak (a hívőknek), akiket megtámadtak, mivel ők jogtalanságot szenvedtek el. Allah bizony képes az ő megsegítésükre.” (Korán 22: 39)

“A harc abban bizony nagyon súlyos dolog. Ám az Allah Útjától való távoltage és a hitetlenség Őbenne

és a (távoltartás) Szent Mecsettől (Mekkában) és annak népének kiűzése onnan, még súlyosabb dolog Allah-nál. És az elcsábítás még súlyosabb a harcnál.”
(Korán 2: 217)

A muszlimok azonban nem csupán az elvesztett javaik visszaszerzése miatt akarták megtámadni a karavánt. A muszlimok nem gondolták, hogy egyszerűen biztonságban kellene maradniuk Medinában; Iszlám üzenetét akarták terjeszteni. Úgy gondolták, hogy ha a kurajs szabadságot kíván a biztonságos kereskedelemhez, akkor a muszlimoknak is szabadságot kell kapniuk arra, hogy Allah-ban higgyenek, kövessék az Ő Küldöttét (béke legyen vele), és terjesszék az Ő Igéjét. Ezért úgy gondolták, hogy a kurajs megértését a legjobban és egyetlen módon úgy érhetik el, ha megtámadják azt, ami számukra a legfontosabb - a karavánt. Eközben Abu Szufján tudomást szerzett a muszlimok tervéről, és gyorsan üzenetet küldött Mekkába a kurajs vezetőinek, hogy a karaván veszélyben van, és segítséget kért. Ennek eredményeként szinte az egész kurajs útnak indult, hogy megvédje a karavánt.

Egy ezerfős sereget állítottak ki, amelyben kétszáz ló is volt. A nők is elkísérték őket, hogy éneklésükkel buzdítsák a férfiakat. A Próféta (béke legyen vele) és követői eközben elindultak, mit sem sejtve arról, hogy milyen nagy sereg közeledik feléjük. Ramadán hónapja volt, így a muszlimok böjtöltek. Mindössze háromszázöt főből álltak, legtöbben az anszár, vagyis medinai férfiak közül. Három lovuk és hetven tevéjük volt, amelyeken felváltva utaztak.

Elérkeztek Badr vidékére, nem messze Medinától, ahol tábort vertek, és hírekre vártak a karavánról. Ekkor értesültek arról, hogy a kurajsiak egy erős sereggel indultak útnak Mekkából. A helyzet hirtelen megváltozott. Már nem egy karavánt készültek megtámadni – a kurajsiakkal kellett harcolniuk. A Próféta (béke legyen vele) összegyűjtötte embereit, hogy megtudja, mit szeretnének tenni. Először Abu Bakr, majd Umar beszélt a Mekkából érkezett muszlimok nevében. Azt mondták, engedelmeskedni fognak a Próféának (béke legyen vele). De a Próféta (béke legyen vele)

hallani akarta az anszárok véleményét is, mert nem akarta rájuk kényszeríteni, hogy olyat tegyenek, amit nem akarnak. Szád ibn Muádh, az anszárok egyik vezetője felállt, és így szólt: “Hiszünk benned, és esküszünk minden ember előtt, hogy amit hoztál, az igazság. Megadtuk neked szavunkat és beleegyezésünket, hogy hallgassunk rád és engedelmeskedjünk. Tehát menj, ahová akarsz, veled vagyunk, még akkor is, ha a tengerbe vezetnél minket!”

A Próféta (béke legyen vele) nagy bátorítást merített ezekből a szavakból, és így elhatározták, hogy harcolni fognak. Abu Szufján értesült róla, hol táboroztak a muszlimok. Megváltoztatta a karaván útvonalát, és gyorsan kivezette azt a muszlimok elérhetőségén kívülre. Ezután üzenetet küldött a kurajsiaknak, hogy a karaván biztonságban van, és térjenek vissza Mekkába. A kurajsi vezetők azonban büszke és makacs emberek voltak. Visszautasították, hogy hazatérjenek, mivel elhatározták, hogy megmutatják mindenkinek hatalmukat azáltal, hogy elpusztítják a muszlimokat. Badrnál volt egy

völgy, egy úgynevezett vadi, ahol kutak helyezkedtek el a Medinához közelebbi oldalon. A muszlimok itt foglaltak állást, a kutakat maguk mögött hagyva, szemben a völgygel. Eközben a kurajsiak a völgy másik oldalán helyezkedtek el. A muszlimok egy tartályt ástak, amelyet az egyik kút vizével töltöttek meg, és gátat építettek köré. Ezután elzárták a kutakat. Így a muszlimoknak elegendő ivóvizük volt, míg a mekkaiaknak át kellett kelniük a völgyön, és harcolniuk kellett a muszlimokkal, hogy vizet szerezzenek. A csata előtti éjszakán, miközben a muszlimok békésen aludtak, heves eső esett.

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“(Emlékezz) Midőn a Tőle származó álommal borított el benneteket és az égből nektek vizet bocsátott le, hogy általa megtisztítson benneteket és hogy levegye rólatok a sátán szennyét. Hogy megerősítse általa a szívetekeket és szilárddá tegye általa a lábatokat.”
(Korán 8:11)

Ramadán 17. napjának reggelén, 2. évben a hidzsra szerint (Kr. u. 624. március 17-én), a

két sereg közelebb került egymáshoz. Az eső a kurajsiak oldalán sokkal erősebb volt, ami a talajt sárossá és nehezen járhatóvá tette. A muszlimok oldalán azonban az eső lelapította a homokot, így az könnyen járhatóvá vált számukra. A Próféta (béke legyen vele) előnyben részesítette, hogy a férfiak sorokban harcoljanak. Miközben a muszlimok készülődtek, észrevette, hogy valaki kilépett a sorból. A Próféta (béke legyen vele) egy nyíllal oldalba bökve mondta neki: “Állj vissza a sorba!” A férfi, Szawád, így kiáltott: “Megsebeztél, Allah Küldötte! Allah azért küldött téged, hogy igazságos és jó legyél.” A Próféta (béke legyen vele) felemelte az ingét, és azt mondta: “Tedd meg velem ugyanezt.” A férfi közelebb lépett, és azon a ponton megcsókolta helyette, mondván: “Allah Küldötte, látod, mi vár ránk, és lehet, hogy nem élem túl a csatát. Ha ez az utolsó találkozásom veled, azt akarom, hogy ez legyen az utolsó cselekedetem.” Nem sokkal később Szawád mártírhalált halt a csatában. Miután megvizsgálta a sorokat, a Próféta (béke legyen vele) egy pálmaágakból készült menedékbe

ment, ahonnan irányítani tudta a csatát. Abu Bakr vele maradt, míg Szád ibn Muádh és néhány anszár őrködött a menedék előtt. Amikor a Próféta (béke legyen vele) meglátta a hatalmas kurajsi sereget, ahogy zászlókkal és dobokkal vonult le a völgybe, elkezdett Allahhoz imádkozni a segítségért, amit megígért neki. Néhány szó abból, amit mondott: “Ó, Allah, íme, jönnek a kurajsiak telve hiúsággal és büszkeséggel. Ellen szegülnek Neked, és hazugnak nevezik a Te Küldöttedet. Ó, Allah, ha ez a kis csoport (a muszlimok) ma elpusztulnak, nem marad senki a földön, aki Téged imádna.”

A Könyörület és Irgalmas Allah nevében

“És (emlékezz) midőn az Uratokhoz fordultatok segítségért és Ő válaszolt nektek: “Én bizony ezer angyallal segítelek meg benneteket - szorosán egymást követve állnak.” Allah ezt csupán az örömbír miatt tette és azért, hogy általa a szívetek megnyugodjon. A győzelem csupán Allah-tól származhat. Allah Hatalmas és Bölcs.” (Korán 8: 9-10)

A csata először párbajjal kezdődött, amikor a kurajs egyik embere megesküdött, hogy iszik a muszlimok víztározójából, majd elpusztítja azt, vagy meghal, miközben megpróbálja. Hamza, a Próféta (béke legyen vele) nagybátyja lépett elő, hogy szembenézzen vele, és megölte. Ezután a kurajs három legfontosabb embere lépett elő, és kihívták a muszlimokat párbajra. A Próféta (béke legyen vele) elküldte Alit, Hamzát és Ubayda ibn al-Harithot, hogy vegyék fel velük a harcot. Nem sokkal később Hamza és Ali legyőzték ellenfeleiket. Ami Ubaydát illeti, ő megsebesítette ellenfelét, de maga is megsérült, így két társa megölte a sérült kurajsi harcost, és visszavitte Ubaydát a muszlimok biztonságos soraiba. Ezután a két sereg egymásnak rontott, és a harc mindenhol kitört. Az ég tele volt nyilakkal. A muszlim sereg megállta a helyét a kurajs hatalmas serege ellen, és bár sokkal kevesebben voltak, nagy győzelmet arattak: szétverték a kurajs seregét, és megölték vezetőik többségét. A meghalt kurajs vezetők között volt Abu Dzsahl és Umayyah ibn Khalaf is, akit korábbi rabszolgája, Bilál ölt meg. Látva, hogy vezetőik szinte mind halottak, a kurajs

maradéka visszavonult. A Próféta (béke legyen vele) üzenetet küldött Medinába, hogy értesítse őket a győzelemről. Ezután összegyűjtötte a zsákmányt, és egyenlően elosztotta a muszlimok között. Néhány kurajs harcost foglyul ejtettek, és a Próféta (béke legyen vele) utasítást adott arra, hogy bánjanak velük jól, amíg a kurajsiek rokonai el nem jönnek, hogy kiváltsák őket.

A Könyörület és Irgalmas Allah nevében

“Ám nem ti öltétek meg őket, hanem Allah ölte meg őket. És nem te (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) dobtál, amikor dobtál, ám Allah dobott. Hogy a Tőle származó szép próbatétellel tegye próbára a hívőket. Allah bizony Halló és Tudó.”
(Korán 8: 17)

UHUD – A VERESÉG AZ ENGEDETLENSÉGBŐL FAKAD

Amikor a Badrnál legyőzött kurajsi túlélők visszatértek Mekkába, összegyűltek, hogy beszéljenek Abu Szufjánnal. Azt mondták: “Mohamednek (béke legyen vele) vannak a legjobb emberei, segíts nekünk harcolni ellene,

hogy bosszút állhassunk azokon, akiket elvesztettünk.” Ennek érdekében megegyeztek abban, hogy mindenki, aki részesedett a karaván hasznából, az így szerzett nyereségét egy új hadsereg költségeire fordítja, amely háromszor akkora lesz, mint a Badrnál harcoló sereg. Az új hadsereghez csatlakozott egy Wahshi nevű abesszíniai rabszolga is, akit híresen pontos dárдавetőként ismertek. Gazdája, Dzsubejr ibn al-Mutim így szólt hozzá: “Menj a hadsereggel, és ha megölöd Hamzát, Mohamed nagybátyját, bosszút állva a nagybátyám haláláért, akkor felszabadítalak.” Amikor Hind, Abu Szufján felesége, meghallotta ezt, üzent Wahsinak, mondván, hogy arannyal és selyemmel jutalmazza, ha teljesíti gazdája kívánságát. Hind szintén bosszút akart állni Hamzán, mert ő ölte meg az apját és a testvérét.

Miközben a mekkaiak terveket szőttek, a Próféta (béke legyen vele) egyik muszlim nagybátyja, Abbász, aki még mindig Mekkában élt, figyelmeztető levelet küldött a Prófétának (béke legyen vele) Medinába. A levélben azt

írta, hogy a kurajsiak hatalmas sereggel indulnak Uhud felé, egy helyre, amely Medinától nem messze található. Amikor a Próféta (béke legyen vele) megkapta ezt az időben érkező figyelmeztetést, összehívta társait, hogy megvitassák, mit tegyenek. A Próféta (béke legyen vele) úgy gondolta, jobb lenne az ellenséget a városban várni, mint kimenni eléjük, mivel a város falain belül könnyebb lenne megvédeni Medinát. A fiatal muszlimok azonban azt akarták, hogy kivonuljanak és szembenézzenek a kurajsiakkal. Azt mondták: “Ó Allah Prófétája, vezess ki minket az ellenségeink ellen, különben azt gondolják, hogy túl gyávák és túl gyengék vagyunk ahhoz, hogy harcoljunk ellenük.” Medina egyik vezetője, Abd Allah ibn Ubayy, azonban egyetértett a Prófétával (béke legyen vele), és azt tanácsolta, hogy maradjanak a városban. Így szólt: “Valahányszor kimentünk, hogy szembeszálljunk az ellenséggel, katasztrófával végződött, de soha nem jöttek be ellenünk a városba anélkül, hogy ne szenvedtek volna vereséget.” Amikor azonban a Próféta (béke legyen vele) látta, hogy

a többség a kurajsiek elé való kivonulást támogatja, úgy döntött, hogy így tesz. A pénteki ima után felvette a páncélját, és a muszlimok ezer fő sereggel indultak el az Uhud-hegy irányába, amely Medinára néz. Az ellenség a hegy alatti síkságon táborozott, ahol a muszlimok termését pusztították. Abd Allah ibn Ubayy dühös volt, hogy a Próféta (béke legyen vele) nem hallgatott a tanácsára, ezért az út egy részét megtéve visszafordult Medinába, és a sereg egyharmadát magával vitte. Ez mindössze hétszáz emberre hagyta a Prófétát (béke legyen vele), hogy szembenézzen a háromezres mekkai sereggel.

A muszlimok hátramaradt része továbbhaladt, amíg el nem érték az Uhud-hegyet. Ott a Próféta (béke legyen vele) elrendelte, hogy sorakozzanak fel a hegy előtt, hogy hátulról védve legyenek. Ezután ötven íjászt helyezett el a hegy tetején, és ezt az utasítást adta nekik: “Tartsátok távol tőlünk a mekkai lovasságot a nyilaitokkal, és ne engedjétek, hogy a hátunk mögé kerüljenek, akár a mi javunkra fordul a csata, akár nem. Bármi történjen, maradjatok a

helyeteken, hogy ne tudjanak bennünket a ti irányotokból megtámadni, még akkor sem, ha azt látjátok, hogy megölnek bennünket vagy zsákmányt visznek el.” Amikor a muszlimok elfoglalták helyüket, a Próféta (béke legyen vele) felemelte kardját, és ezt mondta: “Ki fogja ezt a kardot a maga igazával használni?” Ez nagy megtiszteltetés volt, és sok férfi jelentkezett érte, de a Próféta (béke legyen vele) úgy döntött, hogy Abu Dudzsánának adja, aki félelmet nem ismerő harcos volt. Ezt követően elkezdődött a csata. A muszlimok jól szervezettek voltak, és előnyük volt, mivel bár a kurajsiak több mint négyszer annyian voltak, fáradtak voltak az utazástól, és nem álltak készen a harcra. Ennek eredményeként a muszlimok meglepetésszerű támadást tudtak indítani, amelyet Abu Dudzsána vezetett, aki egy élénkvrös turbánt viselt. Ahogy az ütközet hevesé vált, a kurajsi nők, Hind vezetésével, dobolni kezdtek, hogy bátorítsák férfiaikat. Verseken buzdították őket a bátorságra:

‘Ha előrenyomultok, átölelünk titeket,
puha szőnyegetek terítünk alátok;

ha visszavonultok, elhagyunk titeket, többé nem szeretünk benneteket.’

Abu Dudzsána így szólt: “Láttam valakit, aki vadul kiabálva buzdította az ellenséget. Elindultam felé, és amikor kardomat felemeltem ellene, sikoltott, és megláttam, hogy nő; túlságosan tiszteltem a Próféta kardját ahhoz, hogy nő ellen használjam.” Az a nő Hind volt. Ahogy mindig, Hamza, a Próféta nagybátyja, most is nagy bátorsággal harcolt. Miközben a muszlimokat vezette egy heves támadásban, amely majdnem legyőzte a mekkaiakat, hirtelen és kegyetlenül lesújtott rá a rabszolga, Wahsi. Később Wahsi elmondta, hogyan történt: “Figyeltem Hamzát, miközben kardjával férfiakat ölt meg. Célba vettem lándzsámmal, amíg biztos nem voltam benne, hogy eltalálom, és elhajtottam. Felém jött, de elesett és összeroskadt. Ott hagytam, amíg meg nem halt, majd odamentem, és visszavettem a lándzsámat. Visszamentem a táborba, mert nem akartam mást megölni, csak őt. Az egyetlen célom az volt, hogy megöljem őt, és megszerezsem a szabadságomat.”

A kurajs törzs harcosai hamarosan szétszóródtak és kénytelenek voltak visszavonulni. Úgy tűnt, hogy vereséget szenvedtek! Ezt látva a hegy tetején álló ötven muszlim íjász közül negyven elhagyta a pozícióját, és leszaladt, hogy zsákmányt gyűjtsön, mivel a kurajs serege sok holmiját hátrahagyta. Az íjászok elfeledkeztek a Próféta parancsáról, és igyekeztek minél több zsákmányt megszerezni. Ezt látva Khálid ibn al-Walid, a kurajs lovasság parancsnoka, gyorsan megfordította embereit, és utasította őket, hogy támadják meg a muszlimokat hátulról. A muszlimokat teljesen váratlanul érte a támadás. A kurajs harcosai ekkor már mindkét oldalról támadták őket. Sok muszlim elesett, és a csata, amely eleinte győzelemnek tűnt, vereséggé kezdett válni.

Hogy a zűrzavart tovább fokozza, elterjedt a hír, hogy a Próféta (béke legyen vele) megölték. Amikor a muszlimok ezt meghallották, tanácstalanok voltak, és nem tudták, mit tegyenek. Ekkor egy Anasz nevű férfi felkiáltott: “Testvérek! Ha Mohamed

(béke legyen vele) meghalt, mit ér az életünk nélküle? Ne azon gondolkodjatok, hogy éltek vagy meghaltok! Harcoljatok Allah-ért! Keljetek fel, és haljatok meg úgy, ahogy Mohamed (béke legyen vele) meghalt!” E szavakat hallva a muszlimok újra erőre kaptak. A Próféta (béke legyen vele) és társai állásait többször is megtámadta a kurajs lovasság, és a Próféta arca súlyosan megsérült. Ahogy az ellenség ismét megközelítette őt, így kiáltott: “Ki adja el az életét értünk?” E szavakra őt anszár állt fel, és addig harcoltak, míg egymás után mindannyian elesetek. Helyüket azonban hamarosan újabb muszlim harcosok vették át, akik visszaverték a támadókat. A védők között volt Abu Dudzsána is, aki a Próféta (béke legyen vele) köré fonta karjait, testével védve őt. A csata végéig így maradt, de amikor a harc elcsendesedett, hirtelen összeesett. Abu Dudzsána meghalt; a hátát ellepték azok a nyilak, amelyeket a Prófétára (béke legyen vele) céloztak. A muszlimok vereségével a kurajs végre bosszút állhatott. Ahogy elhagyták a csatateret, Abu Szufján így kiáltott embereinek: “Jól harcoltatok; a háború szerencséje változó

– a mai nap Badrért cserébe!” Ezt hallva a Próféta (béke legyen vele) azt mondta Umarnak, hogy válaszoljon neki: “Allah a Legmagasztosabb és a Legdicsősegebb! Mi nem vagyunk egyenlők! A mi halottaink a Paradicsomban vannak, a ti halottaitok pedig a Pokolban!” Ezután a muszlim katonák egy darabon követték a távozó kurajs sereget, hogy megbizonyosodjanak róla, nem készülnek újabb támadásra Medina ellen.

Miután az ellenség távozott, a Próféta (béke legyen vele) végigjárta a csatateret, hogy felmérje a muszlim veszteségeket. Sok hűséges muszlim esett el a harcban. A halottak között találta legközelebbi barátját és nagybátyját, Hamzát, akit Wahsi, a rabszolga ölt meg. E látványra a Próféta (béke legyen vele) így szólt: “Soha nem lesz ennél szomorúbb pillanat számomra.” Hamza nővére, Szafijja is megérkezett, hogy imádkozzon és bocsánatot kérjen testvére számára, majd így szólt: “Allahéi vagyunk, és hozzá térünk vissza.” Miután a Próféta (béke legyen vele) imádkozott a halottakért, ezt mondta: “Bizony, senkit sem ér

seb Allah útján anélkül, hogy Allah meg ne jegyezné őt, és a Feltámadás Napján fel ne támasztaná. Keressétek meg azt, aki a legtöbbet tudja a Koránból, és őt temessétek el elsőként a társai közé. ”A mártírokat ott temették el, ahol elestek. Róluk szól Allah szava:

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Ne gondold azokról, akik megölettek Allah Útján, hogy ők halottak! Ellenkezőleg élők ők, az Uruknál részesülnek gondoskodásban. Örvendeznek annak, amit Allah adott nekik az Ő túlaradó Kegyeleméből, és azoknak örülnek, akik még nem csatlakoztak hozzájuk. Rajtuk nincs félelem és ők nem szomorkodnak.” (Korán 3: 169-170)

Azt mondják, hogy a Próféta (béke legyen vele) megesküdött, hogy egyetlen muszlim sem, aki a hitéért halt meg, nem akarna visszatérni az életbe akár csak egyetlen órára sem, még akkor sem, ha birtokolhatná az egész világot – kivéve, ha visszatérhetne Allah útján harcolni, és másodszor is mártírhalált halhatna. A muszlimok belátták, hogy vereségük oka az volt, hogy nem engedelmeskedtek a Próféta

(béke legyen vele) parancsának. A Korán tanúsítja, hogy Allah próbára tette a muszlimokat Uhudnál, és ők nem állták ki a próbát, de Allah megbocsátotta gyengeségüket.

A Könyörület és Irgalmas Allah nevében

“Egyetlen teremtett lélek sem halhat meg csak Allah engedelmével, a szabott Írásnak megfelelően. Ha valaki az evilági lét jutalmát akarja, annak adunk abból. Am az, aki a Túlvilág jutalmát akarja, majd annak adunk abból és jutalmazni fogjuk a hálásakat.”
(Korán 3: 145)

A mai embereknek tanulniuk kell az uhudi csatában szerzett tanulságokból. A Próféta (béke legyen vele) parancsának megszegése és a világi javak szeretete okozta a muszlimok vereségét. Ugyanez velünk is megtörténhet. Még ha nincs is olyan csata, mint Uhud, amelyben harcolnunk kellene, Allah útján így is meghalhatunk azáltal, hogy harcolunk önmagunk rossz tulajdonságai ellen. Amikor a Próféta (béke legyen vele) visszatért egy csatából, ezt mondta az embereinek: “A kisebb háborúból a nagyobb háborúba tértünk

vissza.” Ezzel arra utalt, hogy az emberben zajló belső küzdelem, amelynek célja a jobbá válás, sokkal nehezebb harc, mint bármely külső csata.

AZ ÁROK CSATÁJA

Amikor a Próféta (béke legyen vele) először megérkezett Medinába, az ott élő zsidók örömmel fogadták. A Próféta (béke legyen vele) viszonzta az üdvözlésüket, mert jó kapcsolatot kívánt kialakítani velük. Megállapodás született a muszlimok és a zsidók között, amely biztosította a zsidók számára vallásuk szabad gyakorlását, valamint meghatározta jogaikat és kötelességeiket. E kötelességek egyike az volt, hogy ha háború törne ki a kurajs ellen, a zsidók a muszlimok oldalán fognak harcolni.

Az egyezés ellenére azonban néhány zsidó törzs, akik nehezteltek a Próféta (béke legyen vele) jelenlétére Medinában, hamarosan bajt kezdtek okozni a muszlimok között. Megpróbálták egymás ellen fordítani a Mekkából érkezett muszlim kivándorlókat és

az anszárokat. A bajkeverőket többször is figyelmeztették, de továbbra is zavart keltettek. Végül a muszlimoknak nem maradt más választásuk, mint kiűzni őket Medinából. Azoknak a zsidóknak, akik maradtak, új megállapodást ajánlottak, de a bajok ezzel sem értek véget. Az egyik zsidó törzs, a Banu Nadir, összeesküvést szőtt a Próféta (béke legyen vele) meggyilkolására, de tervük kitudódott, így őket is száműzték a városból. Mivel tudták, hogy egyedül nem tudják legyőzni a muszlimokat, a száműzött zsidók vezetői titokban Mekkába mentek, hogy a kurajs segítségét kérjék. A mekkaiak meggyőzésére, azt mondták, hogy a régi arab hagyományok jobbak, mint a Próféta (béke legyen vele) tanításai, és hogy a kurajs bálványimádó vallása előbbre való, mint a Próféta vallása, amely csak egy Istent hirdet. Majd azt is kijelentették, hogy ha az összes arab törzs megtámadná Medinát, a városban maradt zsidók segítenének legyőzni a Próféta (béke legyen vele) és az iszlámot egyszer s mindenkorra.

A kurajs vezetői örömmel hallották mindezt, és kihasználva ezt a számukra kedvező lehetőséget, beleegyeztek a tervbe, majd elkezdtek egy hatalmas hadsereget gyűjteni. Medinában eközben csak egyetlen zsidó törzs, a Bani Qurayza volt az, amely nem árulta el a muszlimokat. Végül a muszlimok is értesültek a Mekkában zajló hadkészülődésekről, valamint arról, hogy a zsidók Medinán belül is összeesküvést szőnek ellenük. A zsidók árulása nem lepte meg a Prófétát (béke legyen vele), aki ezt mondta róluk: “A zsidók szíve bezárult az igazság előtt. Elfelejtették, amit Mózes tanított nekik réges-régen: hogy csak egy Isten létezik.”

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Azoknak a példázata, akiknek a Tórárt kellett volna cipelniük, de azt nem hordozták, olyan, mint a szamár példázata, amely könyveket cipel (ám azokból semmit sem ért). Ó, milyen rossz példát mutat az a nép, amely megtagadja és hazugságnak tartja Allah Jeleit. Allah nem vezet az Igaz Útra a bűnös népet.” (Korán 62: 5)

A muszlimok azon tanakodtak, hogyan védhetnék meg Medinát. Híre ment, hogy Abu Szufján hatalmas sereggel közeledik, amelyben nemcsak a kurajs, hanem több más arab törzs is részt vesz. Mit tehetnének mindössze egy hét alatt? A Próféta (béke legyen vele) és az emberei tudták, hogy képtelenek lennének nyílt csatában legyőzni ezt az óriási sereget. Az egyetlen lehetőségük az volt, hogy a városon belül maradjanak, és a lehető legjobban megerősítsék a védelmüket. Ekkor Medinában élt egy perzsa származású férfi, Szalmán, aki már a Próféta érkezése előtt is a városban tartózkodott. Keresztény hitre tért, majd hosszú útja során olyan tudós szerzetesekkel találkozott, akik azt jósolták, hogy Arábiában egy Próféta fog születni. Ezért Medinába utazott, de a karavánkereskedők rabszolgának adták el. Később, miután muszlim lett, kiváltotta magát a rabszolgaságból, és a Próféta (béke legyen vele) közeli társává vált.

Amikor az emberek összegyűltek, hogy megvitassák, hogyan védekezzenek a közeledő ellenség ellen, Szalmán is jelen volt. Ő javasolta,

hogy ássanak egy árkot a város köré, hogy ezzel akadályozzák meg az ellenség előrenyomulását. A Próféta (béke legyen vele) kiváló ötletnek tartotta ezt, ezért a muszlimok azonnal munkához láttak, annak ellenére, hogy tél volt és nagyon hideg. Éjjel-nappal dolgoztak, hogy minél gyorsabban kiássák az árkot. A Próféta (béke legyen vele) maga is hordta a köveket, és amikor a férfiak elfáradtak, ő adta nekik az erőt, hogy tovább folytassák a munkát. Egy szemtanú később így emlékezett rá: "Gyönyörűen nézett ki: vörös köpenyt viselt, a mellkasát por fedte, és sötét haja majdnem elérte a vállát." Ebben az időszakban alig volt élelem, és az emberek gyakran éheztek munka közben. De Allah áldásával csodák történtek. Egyszer egy kislány néhány datolyát adott a Próféta (béke legyen vele) számára, aki kiterítette őket egy ruhára. Ezután összehívta az embereket, hogy egyenek, és a datolyák csodálatos módon egyre csak szaporodtak, amíg mindenki jóllakott. Sőt, miután mindenki evett, még több datolya maradt, mint amennyi eredetileg volt. Egy másik csoda is történt, amelyet egy szemtanú így mesélt el: "Az árkot

ástuk a Prófétával (béke legyen vele). Volt egy félig felnőtt báránym, és azt gondoltam, hogy jó lenne elkészíteni Allah Küldötte számára. A feleségemmel együtt őrlt árpából kenyeret készítettünk, a bárányt pedig megsütöttük. Amikor beesteledett és a Próféta (béke legyen vele) elindult az árkoktól, meghívtam őt, hogy egyen velünk. Azt akartam, hogy egyedül jöjjön, de ő elküldött valakit, hogy minden dolgozót hívjon meg. Mindenki eljött, és a Próféta (béke legyen vele) áldást mondott az ételre. Ettünk, majd amikor az egyik csoport jóllakott, újabb emberek jöttek, amíg az összes árokásó jól nem lakott. De még mindig maradt elég étel!"

627 március 24-én Abu Szufján több mint tízezer emberrel érkezett Medinához. A muszlimok csak háromezer főt számláltak. A kurajs és szövetségeseik teljesen körbevették Medinát, de köztük és a muszlimok között ott volt a hosszú, széles árok, amit a muszlimok ástak védelmük érdekében. A Próféta (béke legyen vele) és emberei csaknem egy hónapon át védték a várost az ellenséggel szemben.

Több alkalommal is megpróbáltak harcosok átkelni az árkon, hogy bejussanak a városba, de minden alkalommal visszaverték őket a muszlimok. A muszlimok attól féltek, hogy ha az ellenségnek sikerül átkelnie, a Medinában élő zsidók közül néhányan csatlakozhatnak hozzájuk, és akkor a muszlimok veszíteni fognak. A Bani Qurayza törzs, amely eddig tiszteletben tartotta a muszlimokkal kötött egyezményt, nyomás alá került az ellenség egy zsidó küldöttje által. Ez a követ valahogyan rábeszélte a Bani Qurayza törzset, hogy szegjék meg a szerződést, és álljanak az ellenség oldalára. Amikor ez a hír elérte a Prófétát (béke legyen vele) és társait, nagy aggodalom fogta el őket. A Próféta (béke legyen vele) ezért elküldte Szád ibn Muádhot, az Aws törzs vezetőjét, két másik férfival, hogy ellenőrizzék a hírt. Amikor megérkeztek Medina zsidó negyedébe, rájöttek, hogy a helyzet még rosszabb volt, mint gondolták. Szád ibn Muádh, akinek törzse szoros szövetségben állt a Bani Qurayza törzssel, megpróbálta meggyőzni a vezetőjüket, hogy ne árulják el a muszlimokat, de ők nem hallgattak rá. Ez azt jelentette, hogy a

muszlimoknak egyetlen pillanatra sem volt szabad elveszíteniük az éberségüket, mert nemcsak az árkon kívüli ellenség fenyegette őket, hanem a város falain belül lévő Bani Qurayza törzs is.

A muszlimok helyzete napról napra nehezebbé vált. Rendkívül hideg volt, és az élelem kezdett elfogyni. Ami még tovább rontotta a helyzetet, hogy a Bani Qurayza törzs nyíltan és aktívan szövetkezni kezdett a többi zsidó törzsszel, és elvágták a muszlimok minden utánpótlását, beleértve az élelmiszert is. Az iszlám ellenségei ekkor terveket kezdtek szőni Medína elfoglalására.

A helyzet kilátástalannak tűnt, és a Próféta (béke legyen vele) Allah-hoz fohászkodott, hogy segítse a muszlimokat ellenségeik legyőzésében. Még azon az éjszakán hatalmas homokvihar támadt, amely betemette a kurajs törzs sátrait. A vihar három nap és három éjjel tombolt, lehetlenné téve, hogy az ellenség tüzet gyújtson, ételt főzzön vagy felmelegedjen. Az egyik sötét éjszakán a Próféta (béke legyen vele) veszélyes küldetésre kérte fel egyik

emberét, Hudhayfah ibn al-Dzsamant. Azt mondta neki, hogy jusson át az árkon az ellenség táborába, és derítse ki, mit terveznek. Hudhayfah nagy nehézségek árán átjutott az árkon, és elvegyült egy sötétben beszélgető kurajs harcosokból álló csoport közelében. Leült melléjük, és mivel nem volt tűz, senki sem vette észre őt. Ekkor meghallotta Abu Szufján hangját: “Térjünk haza!” – mondta. “Elég volt. A lovak és tevék elpusztulnak, a sátrakat elfújja a szél, a felszerelés nagy része elveszett, és főzni sem tudunk. Nincs értelme tovább maradni!”

Nem sokkal azután, hogy ezt meghallotta, Hudhayfah gyorsan és csendben visszatért az árok túloldalára, és másnap reggel a muszlimok örömmel látták, hogy amit Hudhayfah hallott, igaznak bizonyult – a kurajs és szövetségeseik elvonultak! Medína ostroma véget ért, és ez nagy győzelmet jelentett az iszlám számára. De a nehézségeknek még nem volt vége, mert Gábiel arkangyal eljött a Prófétahoz (béke legyen vele), és közölte vele, hogy meg kell büntetnie a Bani Qurayzát, amiért elárulták őt és a muszlimokat. Amint ezt meghallotta, a

Próféta (béke legyen vele) megparancsolta a muszlimoknak, hogy vonuljanak a Bani Qurayza ellen, akik akkor egy erődítményben rejtőzködtek. A muszlimok huszonöt napig tartották ostrom alatt őket, míg végül megadták magukat. A megadáskor azt kérték a Prófétától (béke legyen vele), hogy ne ő, hanem egy bíró döntsön az ügyükről, és a Próféta (béke legyen vele) ezt elfogadta. Megengedték nekik, hogy ők válasszák ki a bírót is. A kiválasztott személy Szád ibn Muádh lett, az Aws törzs vezetője, amely korábban mindig védelmezte a Qurayzát. Szád ibn Muádh, aki maga is megsérült a csatában, úgy döntött, hogy a zsidók saját szent törvényeik szerint ítéltessenek meg, melyek szerint annak, aki megszegi a szerződést, halállal kell bünhődnie. Ennek eredményeként a Bani Qurayza összes férfitagját kivégezték, a nőket és gyermekeket pedig foglyul ejtették. Ha a zsidók sikerrel jártak volna az árulásukkal, az iszlám elpusztult volna. Ehelyett attól a naptól kezdve Medína olyan város lett, ahol csak muszlimok éltek. Nem sokkal azután, hogy béke lett Medínában, Szád ibn Muádh behalt a sebeibe. Azt

mondják, hogy azon az éjjelen Gábiel arkangyal eljött a Prófétához (béke legyen vele), és azt kérdezte tőle: “Ó Mohamed, ki halt meg? Mikor ő megérkezett, a Mennyek kapui megnyíltak, és Allah Trónja megremegett.” A Próféta (béke legyen vele) felkelt, amint ezt meghallotta, de Sa’d ekkorra már meghalt. Bár Szád testes férfi volt, azok, akik a sírjához vitték a testét, könnyűnek találták – azt mondták, az angyalok segítettek nekik. Amikor eltemették, a Próféta (béke legyen vele) háromszor mondta: “Szubhán Allah!” (Dicsőség Allahnak!), és “Allahu Akbar!” (Allah a Legnagyobb!). Amikor megkérdezték tőle, miért mondta ezt, így válaszolt: “A sír szűk volt ennek a jó embernek, míg Allah meg nem könnyítette neki.” Ez egyike azoknak a jutalmaknak, amelyeket Allah a mártíroknak és a jó muszlimoknak ad.

A HUDAYBIYYAHI

EGYEZMÉNY

A kurajsek megpróbálták elpusztítani az Aiszlámot, de kudarcot vallottak. A muszlimok száma egyre nőtt, és seregeik is gyarapodtak: a badri csatában háromszázan, az uhudi csatában hétszázan, az árok csatájában pedig már háromezren voltak. A Ramadán havi böjt után a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) álmot látott, amely azt jelezte, hogy a muszlimoknak el kell menniük Mekkába a zarándoklatra. Ezernégyszáz muszlim készült fel, hogy vele tartsanak a kisebb zarándoklatra, azaz az Umrára. Fehér ruhát öltöttek, és fegyvertelenül indultak útnak, hogy megmutassák a kurajsnek, nem harcolni, hanem zarándokolni jönnek. Amikor a kurajsek meghallották, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) közeledik, katonákat küldtek Khalid Ibn al-Walid vezetésével, hogy megakadályozzák a muszlimokat abban, hogy belépjenek a városba. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) megváltoztatta az útvonalat, hogy elkerülje ezt a kisebb sereget, és

nehéz hegyi ösvényeken vezette át az embereket. Amikor könnyebb terepre értek, ezt mondta nekik: “Mondjátok: bocsánatot kérünk Allah-tól, és Hozzá térünk meg.” Hudaybiyah-nál, Mekkától délre, a Próféta tevéje letérdelt, és nem volt hajlandó továbbmenni. A muszlimok azt hitték, hogy makacs vagy elfáradt, de a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) így szólt: “Ugyanaz az Erő, amely egykor megállította az elefántot Mekkába való belépésében, most bennünket állít meg!” Ezután megparancsolta, hogy verjenek tábort, amit meg is tettek, bár mindannyian abban reménykedtek, hogy másnap továbbhaladhatnak a szent Kába felé.

Amikor felállították a tábort, a hívők elszomorodva tapasztalták, hogy a források szinte teljesen kiszáradtak. Amikor Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) ezt meghallotta, utasította egy Najiyah nevű férfit, hogy vigye oda azt a tál vizet, amelyben ő az imához végzett mosakodást, öntse bele a mélyedésekbe, ahol egy kevés forrásvíz még volt, és keverje meg a nyilaival. Najiyah úgy tett,

ahogy parancsolták neki, és a friss víz olyan hirtelen tört fel, hogy alig tudott időben félreállni.

Küldötteket küldtek kurajshez, hogy közöljék velük: a muszlimok kizárólag a zarándoklat céljából érkeztek, hogy Allahot imádják a Szent Kábánál, és békésen szeretnének belépni a városba. A kurajs azonban nem törődött ezzel. Végül a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) veje, Uthman Ibn Affan, egy bölcs és tiszteletreméltó férfi lett kiválasztva, hogy menjen el hozzájuk, a muszlimok pedig várakozva figyelték, milyen híreket hoz majd vissza. Hosszú várakozás után a muszlimok nagyon aggódni kezdtek. Végül azt gondolták, biztosan megölték őt. Ekkor a Prófétára (Allah áldása és békéje legyen vele) egy a kinyilatkoztatáshoz hasonló állapot szállt, majd maga köré gyűjtötte a muszlimokat egy akácfa alatt, és felszólította őket, hogy esküdjenek neki hűséget – amit meg is tettek. Ez a hűségeskü, amelyről a Korán is említést tesz, a Radwan-egyezség (vagyis a Paradicsom-egyezség) néven vált ismertté. Röviddel ezután Uthman Ibn

Affan visszatért, és a muszlimok megkönnyebbülve látták, hogy semmi bántódása nem esett. Néhány mekkai harcos megpróbálta megtámadni a muszlim táborát, de elfogták őket, és a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) elé vitték, aki megbocsátott nekik, miután megígérték, hogy többé nem támadják a muszlimokat. Nem sokkal ezután hivatalos küldöttek érkeztek a kurajstól, és megkezdődtek a tárgyalások a békés megegyezésről. A mekkaiak egy Suhayl ibn Ámr nevű férfit küldtek, hogy kidolgozzák a szerződést. Amikor a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) megkérte Ali-t, hogy a lap tetejére írja: “Allah nevében, a Legkegyelmesebb, a Legirgalmasabb”, Suhayl tiltakozott: “Csak azt írd: bismik Allahumma (a Te nevedben, ó Allah). Én nem ismerem Őt mint al-Rahman (a Legkegyelmesebb), al-Rahim (a Legirgalmasabb).” A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) elfogadta, és ezt diktálta: “Ez egy szerződés Mohamed, Allah Küldötte és Suhayl ibn Ámr között.” “Állj meg!” – kiáltott Suhayl. “Én nem hiszem, hogy te vagy Rasulallah (Allah Küldötte). Ha

hinném, hogy te vagy Allah Küldötte, akkor nem harcolnék ellened, ugye?” A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) nyugodtan elfogadta, hogy a szerződésben csak úgy szerepeljen: “Mohamed, Abd Allah fia”. A muszlimokat ez nagyon elszomorította, és ‘Umar dühösen felkiáltott: “Hát nem vagy te Allah Küldötte, és mi nem vagyunk muszlimok? Hogyan fogadhatunk el ilyen bánásmódot, amikor nekünk van igazunk és nekik nincs? Ez csak nevetségessé teszi a vallásunkat!” De a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) tudta, mi a legjobb, és a Hudaybiyyahi egyezményt végül aláírták.

A szerződés értelmében a két fél megállapodott abban, hogy tíz évre beszüntetik a harcokat. Abban is megegyeztek, hogy a muszlimoknak azonnal vissza kell térniük Medinába, de a következő évben visszatérhetnek a zarándoklatra. Ez a zarándoklat három napig tart majd. A szerződés továbbá lehetővé tette, hogy azok a muszlimok, akik el akarják hagyni az iszlámot és vissza akarnak térni Mekkába, megtehessék. A mekkaiaknak is engedélyezték,

hogy muszlimokká váljanak, feltéve, hogy rendelkeznek gyámjuk engedélyével. A muszlimok beleegyeztek, hogy minden olyan mekkait, aki gyámjának engedélye nélkül jönne el, visszaküldenek Mekkába. Suhayl fia apjával együtt jött el abban a reményben, hogy csatlakozhat a Prófétához (Allah áldása és békéje legyen vele), de amikor a szerződést aláírták, természetesen vissza kellett térnie Mekkába. Keservesen sírt. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) így szólt: “Ó Abu Jandal, légy türelmes és uralkodj magadon. Allah könnyebbséget fog hozni, és utat nyit számodra és azok számára is, akik hasonló helyzetben vannak.”

A muszlimok többsége nagyon csalódott volt, amikor meghallották a megállapodás feltételeit, és úgy gondolták, hogy azt nem lett volna szabad elfogadni. Nem értették, hogy ez valójában hatalmas győzelem volt a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) számára, amit Allah később egy Kinyilatkoztatásban is megerősített. A megállapodás biztosította, hogy a következő évben békésen

beléphessenek Mekkába, és idővel ez ahhoz vezetett, hogy a muszlimok egyre erősebbé és tiszteltebbé váltak egész Arábiában. A szerződés aláírásakor a muszlimok még nem láthatták előre, hogy a következő évben több ember fog Medinába utazni, hogy muszlimmá váljon, mint az azt megelőző összes évben együttvéve. Mielőtt a muszlimok elindultak volna vissza, követték a Próféta példáját: áldozatot mutattak be, és leborotváltak vagy levágták a hajukat. Még ha nem is tudták meglátogatni a szent mecsetet, Allah elfogadta a zarándoklatukat, mert őszinte szándék vezérelte őket.

A visszaúton Medinába a Győzelem című fejezet (szúra) lett kinyilatkoztatva a Prófétának (béke legyen vele). Így kezdődik:

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Bizony Mi világos győzelmet biztosítottunk neked (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget). Hogy így Allah megbocsássa Neked a korábbi és későbbi bűnödet és hogy beteljesítse könyörületességét Veled szemben, és hogy az Egyenes

Útra vezéreljen téged! És hogy megsegítsen Téged Allah hatalmas segítséggel.” (Korán 48: 1-3)

Azok közül, akik Mekkából a Prófétához (béke legyen vele) mentek a gyámjaik engedélye nélkül, és akiket a megállapodás értelmében visszaküldtek, a legtöbben valójában nem tértek vissza Mekkába, hanem kisebb csoportokban a tengerpart mentén telepedtek le. Később mások is csatlakoztak hozzájuk, akik szintén elhagyták Mekkát. Ezek a csoportok azonban elkezdték veszélyeztetni a kurajs karavánjait, amelyek arra haladtak, és megzavarták kereskedelmüket. Emiatt a urajs üzent a Prófétának (béke legyen vele), hogy ha magához szeretné venni ezeket az új muszlimokat, akkor nem fogják többé kérni a visszatérésüket. Ezek a fiatal férfiak tehát csatlakoztak a Prófétához (béke legyen vele), és a mekkaiak és a medinaiak közötti viszony is nyugodtabbá vált. A tengerpartról érkező fiatalokat hamarosan követték azok a muszlimok is, akik még mindig Abesszíniában éltek, és így Medinában a hívők száma megkétszereződött.

Ebben az időben Khalid Ibn al-Walid, a nagy hadvezér, aki korábban legyőzte a muszlimokat az Uhudi csatában, útnak indult Mekkából Medinába. Útközben találkozott Ámr Ibn Elásszal, az ékesszóló szónokkal, aki egykor üldözte a muszlimokat, amikor azok Abesszíniába menekültek. Ámr, aki nemrég tért vissza Abesszíniából, ahol a Negus arra buzdította, hogy térjen át az iszlám vallásra, megkérdezte Khalidot: “Hová tartasz?” Khalid így felelt: “Az út most már világos. Ez az ember valóban Próféta, és Allahra esküszöm, hogy muszlim leszek. Még meddig halogathatnám?” Ámr Ibn Elász erre így válaszolt: “Ugyanezért utazom én is.”

Így hát együtt folytatták útjukat Medinába, hogy csatlakozzanak a Prófétához (béke legyen vele). A két férfi azonban aggódott amiatt, hogyan fogadja őket Allah Küldötte (béke legyen vele), mivel korábban a muszlimok ellen harcoltak. Ezért Ámr előrement, és mikor Allah Küldötte elé állt, ezt kérdezte: “Ó Próféta, megbocsáttatnak-e a múltbéli hibáim, és nem fog szó esni arról, amit korábban

tettem?” A Próféta (béke legyen vele) így válaszolt: “Ámr, az iszlám eltöröl mindent, ami előtte történt – ahogyan a hidzsra is.”

A Hudaybiyyahi szerződés megkötése után egy évvel a Próféta (béke legyen vele) kétezer zarándokot vezetett az ’Umrára. A kurajs törzs elhagyta Mekkát, és a várost körülvevő hegyekről figyelte a zarándoklat szertartásait. A szerződésben rögzített háromnapos időszakot betartották, ezután a muszlimok visszatértek Medinába.

A MEGHÍVÁS

A Hudaybiyyahi szerződés által biztosított tízéves béke lehetővé tette, hogy az emberek egész Arábiából elutazhassanak, hogy meglátogassák a Próféta (béke legyen vele), és nagyon sokan érkeztek, hogy kinyilvánítsák iszlamba való belépésüket. Ebben az időszakban a Próféta (béke legyen vele) úgy döntött, hogy elérkezett az idő, hogy üzenetét más országok felé is közvetítse, ezért megbízható társait küldte levelekkel a kor legnagyobb hatalmú uralkodóihoz.

Feljegyezték, hogy ezt mondta: “Allah azért küldött engem, hogy irgalom legyek az emberek számára, ezért adjátok át tőlem az üzenetet, hogy Allah irgalmazzon nektek.” Azt is lejegyezték, hogy valamivel korábban, amikor a Próféta (béke legyen vele) az Árok csatája előtt ázott, három villanás tört elő abból a sziklából, amelyet éppen megpróbált eltávolítani. Ezek a villanások megmutatták neki a dél-, kelet- és nyugat felé fekvő civilizációk erődtímeit, amelyek hamarosan az iszlámhoz fognak csatlakozni.

Abban az időben, amikor a Próféta (béke legyen vele) elküldte üzenetét, Abu Szufján és néhány másik kurajs törzsbéli tag Szíriában, a Keletrómai Birodalom (később Bizánci Birodalom néven ismert) egyik tartományában kereskedett. Ugyanekkor Hérakleiosz császár, a Birodalom uralkodója, egy különös álmot látott, és szomorúan ezt mondta szíriai udvarának vendégei előtt: “Láttam, ahogy birodalmunk elbukik, és a győzelem egy olyan néphez kerül, amely nem a mi vallásunkat követi.” Először azt gondolta, hogy ez a

zsidókra vonatkozik, és még az is megfordult a fejében, hogy megöli az összes zsidót, aki a fennhatósága alatt él. Ám ekkor megérkezett egy követ Baszra kormányzójától, aki üzenetet hozott a császárnak: “Ó Hérakleiosz császár! Vannak arabok a városban, akik csodálatos eseményekről beszélnek hazájukban” – majd elmesélte mindazt, amit a Prófétáról (béke legyen vele) hallott.

Amikor Hérakleiosz ezt meghallotta, parancsot adott katonáinak: “Keressetek valakit, aki többet tud mondani erről!” A katonák azonban nem találták meg azokat, akik a Prófétáról (béke legyen vele) beszéltek, de megtalálták Abu Szufjánt és néhány társát, és elvitték őket a császár elé. Hérakleiosz megkérdezte: “Van-e köztetek valaki, aki közeli rokona Mohamed Prófétának (béke legyen vele)?” Abu Szufján azt felelte: “Én vagyok.” Így hát a császár neki tette fel a kérdéseit, mert úgy gondolta, ő ismeri legjobban a Prófétát (béke legyen vele). A császár megkérdezte: “Milyen a Próféta (béke legyen vele) helyzete a törzsetekben?” Abu Szufján így válaszolt: “A legtekintélyesebb

család tagja.” “Mondott-e valaki előtte hasonló dolgokat?” kérdezte tovább. “Nem.” – felelte Abu Szufján. “Vádolták-e valaha hazugsággal vagy csalással?” “Soha.” Ezután Hérakleiosz ezt kérdezte: “És mi a helyzet az elméjével, véleményeivel, érvelésével?” Abu Szufján azt mondta: “Soha senki nem kérdőjelezte meg a józanságát vagy bölcsességét.” “Kik követik őt? A büszkék vagy az alázatosak?” – kérdezte a császár. “Az alázatosak.” “Nő vagy csökken a követőinek száma?” – “Egyre többen vannak” – válaszolta Abu Szufján – “és senki nem hagyja el őt.” Ekkor a császár más kérdéseket is feltett: “Ha szövetséget köt, megtartja-e azt?” – “Igen.” – mondta Abu Szufján. “Harcoltatok már ellene?” – “Igen. Néha mi győztünk, néha ő, de soha nem szegte meg a megállapodásokat.” A császár ezután azt kérdezte: “Mit tanít, mit kell tenniük az embereknek?” Abu Szufján így felelt: “Egy Isten imádatára szólít fel. Megtiltja az embereknek, hogy őseik bálványait imádják, és azt mondja, egyedül Allahhoz kell imádkozniuk, adakozniuk kell, be kell tartaniuk a szavukat, és teljesíteniük kell kötelességeiket.”

Abu Szufján mindvégig az igazat mondta, bár akkor még ellensége volt a Prófétának (béke legyen vele), és csak élete végén tért be az iszlámba. De nem mert hazudni a karaván többi tagja előtt, akik szintén jelen voltak. A találkozó végén Hérakleiosz így szólt: “Amit elmondtál, megerősíti számomra, hogy ő valóban egy próféta. Azt mondtad, követői nem hagyják el őt – ez annak a jele, hogy igazi hit van a szívükben, mert az igazi hit nem távozik a szívből, miután belépett. Tudtam, hogy el fog jönni, és ha igaz, amit mondasz, akkor bizonyosan le fog győzni engem. Ha most vele lennék, megmosnám a lábait. Most elmehettek.”

Nem sokkal ezután érkezett meg Dihyah, a Próféta (béke legyen vele) követe a szíriai udvarba, és átadta Muhammed Próféta (béke legyen vele) levelét, amelyben ez állt: “Ha elfogadod az iszlámot, biztonságban leszel, és Allah kétszeres jutalmat ad neked. Ha nem, akkor vállalnod kell döntésed következményeit.” Hérakleiosz megragadta a levelet, és annyira feldúltá vált, hogy alig tudta

visszafogni magát. Azt mondta Dihyahnak: “Tudom, hogy a te urad valóban Allah prófétája. Könyveink megjövendölték az eljövételét. Ha nem félnék attól, hogy a rómaiak megölnek, én is belépnék az iszlámba. El kell menned Daghatir püspökhöz, és mindent el kell mondanod neki. Az emberek jobban hallgatnak az ő szavára, mint az enyémmre.” Dihyah elmondta az üzenetet a püspöknek, aki így szólt: “Igen, a te urad, akit mi Ahmed néven ismerünk, meg van említve a szent iratainkban.” Ezután levette fekete papi ruháját, fehér ruhát öltött, és kiment a templomban összegyűlt emberekhez. Így szólt hozzájuk: “Ó rómaiak! Levél érkezett hozzánk Ahmedtől, amelyben Allah-hoz hív bennünket. Tanúsítom, hogy nincs más istenség, csak Allah, és Ahmed az Ő szolgája és küldötte.” (Ahmed Muhammed Próféta (béke legyen vele) egyik neve.) Amikor azonban a nép ezt meghallotta, feldühödtek, rátámadtak Daghatir püspökre, és addig ütötték, amíg meg nem halt. Hérakleiosz attól félt, hogy ugyanaz történik vele, így egy erkélyről beszélt a tábornokainak:

“Ó rómaiak! Egy ember írt nekem, és arra hív, hogy csatlakozzak vallásához. Hiszem, hogy ő valóban az a próféta, akit megmondtak nekünk, hogy várnunk kell. Kövessük őt, hogy boldogok legyünk ebben a világban és a másokban.” Amikor a rómaiak ezt meghallották, dühösen felkiáltottak, így Hérakleiosz gyorsan hozzátette: “Csak színleltem; azt akartam látni, milyen erős a hitetek. Örömmel látom, hogy hűek vagytok a vallásotokhoz.” Ekkor Hérakleiosz azt javasolta, hogy támadják meg a muszlimokat, vagy adjanak nekik földet a béke fenntartásához, de a rómaiak elutasították. Miután rájött, hogy többet nem tehet, és tudva, hogy egyszer az iszlám megfogja hódítani Szíriát, Hérakleiosz elhagyta a tartományt, és visszatért Konstantinápolyba, a Keleti Római Birodalom fővárosába. Miközben távozott, hátranézett, és így szólt: “Búcsúzó utoljára, ó Szíria földje!” Közben a Próféta (béke legyen vele) egy másik követe érkezett Chosroes palotájába, a perzsa sah-jához (vagy király), ahol a királyi őrség ezt mondta neki: “Amikor találkozol a sah-jal, meg kell hajolnod, és nem

emelheted fel a fejed, amíg ő nem szól hozzád.” Erre a Próféta követe így válaszolt: “Soha nem fogok így tenni. Csak Allah előtt hajlok meg.” “Akkor a sah nem fogja elfogadni a levelet, amit hozol,” mondták neki. Amikor elérkezett az idő, hogy a követtel találkozzon, a sah meglepődött, hogy a férfi nem hajolt meg előtte, és nem hajtott fejét tisztelettel, mint mindenki más. Ennek ellenére a sah felolvasta a levelet:

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Mohamed, Allah Küldötte, üdvözli Chosroest, Perzsia sah-ját. Béke legyen azokkal, akik követik az igazságot, akik hisznek Allahban és az Ő Küldöttében, és akik tanúsítják, hogy nincs más istenség, csak Allah, és hogy Mohamed az Ő Küldötte. Allah nevében, mivel Én az Ő Küldötte vagyok, arra kérlek, hogy figyelmeztess népedet, hogy ha nem fogadják el Üzenetét, akkor a következményekkel kell szembenézniük. Válg muszlimmá, és biztonságban leszel. Ha visszautasítod, tudd, hogy te leszel a felelős néped tudatlanságáért.”

A shah mérges volt, amikor elolvasta ezt, és apró darabokra tépte a levelet. Amikor a küldött visszatért Arábiába, és elmondta a Prófétának (béke legyen vele), hogy mit tett Chosroes, a Próféta (béke legyen vele) azt mondta: “Allah tépje szét az ő királyságát is apró darabokra.” És néhány évvel később pontosan úgy történt, ahogyan a Próféta (béke legyen vele) mondta. Ahogy Szíriával és Perzsiával történt, egy küldöttet küldtek a Negus-hoz (vagyis az Abessziniai Királyhoz) is, ezzel a levéllel:

“Ő Allah! Akin kívül nincs más isten, csak Ő (Lá iláhá illá Huwa). A Király (al-Malíku), a Szentséges (al-Quddúsu), a Béke (as-Salámu), a Biztonságot Adó (al-Mu’minu), a teremtményeire Felügyelő (al-Mubayminue), a Hatalmas (al-Azízü), a Mindenható (al-Gabbáru), a Fenséges (al-Mutakkabiru). Magasztaltassék Allah (subhána-Lláhi)! Magasan felette Ő annak, amit társítanak (Mellé).” (Korán 59: 23)

És tanúsítom, hogy Jézus, Mária fia, Allah lelke és Szava, amelyet a jó, tiszta Szűz Máriának küldött, s így ő megfogant Jézussal. Allah a

Lelkéből és Leheletéből teremtette őt, ahogyan Ádámot is a Kezével és Leheletével teremtette. Allahhoz hívlak, az Egyedülihez, Akinek nincs társa, az Ő engedelmességére, valamint arra, hogy kövess engem, és higgy abban, amit én kaptam, mert én vagyok Allah Küldötte. Békesség legyen mindazokon, akik az igaz úton járnak.

Az abesszíniai király bölcs ember volt, akit a világ igaz keresztényként tartott számon. Természetesen már korábban is hallott a Prófétáról (béke legyen vele) és vallásáról azoktól a muszlimoktól, akik évekkal azelőtt menedéket kerestek országában. Mélyen meghatotta a levél, és amikor lejött a trónjáról, azt nem csupán tiszteletből tette, hanem azért is, hogy kijelentse: ő már muszlim. A Próféta levelére ő maga is válaszolt egy levéllel.

“Mohamednek, Allah Prófétájának al-Asham Negus-tól, Abesszínia királyától. Béke legyen veled, Allah Prófétája, valamint Allah irgalma és áldása!”

Nincs senki Hozzá hasonló, aki engem az iszlámhoz vezetett. Megkaptam leveledet, ó, Allah Küldötte. Követőid közül néhányan, valamint az unokatestvéred, Dzsfár, még mindig itt élnek nálunk. Hiszem, hogy te valóban Isten Küldötte vagy, és megerősítem azt a hűségesküt, amit korábban, unokatestvéred, Dzsfár kezén keresztül tettem neked, amikor felvettem az iszlámot és alávettem magam a Világok Urának.

Közben egy negyedik követ hajóval utazott Alexandriába, hogy találkozzon Muqawqisz-szal, Egyiptom uralkodójával, aki kopt keresztény volt. A Próféta (béke legyen vele) levelében arra hívta fel Muqawqis-t, hogy fogadja el az iszlámot, mivel azok a keresztények, akik hisznek Jézus üzenetében, hinniük kellene benne is, hiszen ő ugyanazzal az üzenettel érkezett Allah-tól. A levél így szólt:

A Könyörület és Irgalmas Allah nevében

“Mohamedtől, Abd Allah fiától a nagy kopt uralkodónak. Béke legyen azokon, akik követik az Igazságot. Arra kérek, hogy fogadd el az

iszlámot. Légy muszlim. Allah kétszeresen megjutalmaz majd. Ha visszautasítod, a te felelősséged lesz, hogy népedet megfosztottad ettől az áldástól.” A Muqawqis tisztelettel fogadta a levél tartalmát. Kedvesen bánt a küldöttel, és sok ajándékot küldött vele a Prófétának (béke legyen vele), de maga nem lett muszlim. Bár csak Abesszínia válaszolt a Próféta iszlámra hívására, mégsem volt minden elveszve, mert néhány évvel később Perzsia, Szíria és Egyiptom is muszlim országokká váltak.

BELÉPÉS MEKKÁBA

Annak ellenére, hogy a mekkaiak és a medinaiak közötti kapcsolat javult a Hudaybiyyahi egyezmény megkötése után, a tíz évre szóló békét a kurajs törzs megszegte. Ők és szövetségeseik, a Bani Bakr törzs, megtámadták a Khuza'ah törzset, akik viszont a muszlimok szövetségesei voltak. Amikor a Próféta (béke legyen vele) meghallotta a támadás hírért, azonnal parancsot adott embereinek, hogy készüljenek fel a háborúra. Amikor mindenki készen állt, közölte velük,

hogy úticéljuk Mekka. Mivel azonban nem akarta, hogy harc törjön ki a város falain belül, meghagyta nekik, hogy gyorsan kell haladniuk, és meglepetésszerűen kell támadniuk. Így a mekkaiaknak nem lesz idejük felkészülni, és amikor körül lesznek véve, kénytelenek lesznek megadni magukat. A muszlimok így elfoglalhatják a várost anélkül, hogy bárki megsérülne vagy életét veszítené.

Amikor a muszlim sereg, amely tízezer főt számlált, elindult Mekka felé, akkor a Ramadán hónapja volt, a Hidzsra nyolcadik évében. Sok férfi böjtölt, bár nem voltak kötelesek rá, mivel úton voltak. Mindenki boldog volt, mert Mekka felé tartottak, különösen, mivel közülük néhányan nyolc hosszú év után most tértek vissza otthonaikba. Eközben a Próféta (béke legyen vele) nagybátyja, al-Abbász úgy döntött, hogy elérkezett az idő, hogy ő és felesége elhagyják Mekkát, és csatlakozzanak a Prófétához (béke legyen vele) Medinában. Nem kellett azonban messzire menniük, mert mindössze huszonöt kilométer megtétele után rátaláltak a muszlim táborra. Amikor a Próféta

(béke legyen vele) meglátta őket, azt mondta: "Nagybátyám, a te kivándorlásod a legutolsó kivándorlás. Az én próféciam (jóslatom) pedig az utolsó prófécia (jóslat)." Al-Abbász ezután csatlakozott a hadsereghez, felesége pedig Medinába ment, hogy ott keressen menedéket.

Leszállt az éj, és a muszlimok tüzeket gyújtottak, hogy megvilágítsák a táborukat. A mekkaiak, akik a városból figyelték őket, megdöbbenve látták a rengeteg tüzet. Abu Szufján egész Mekkát bejárta, hogy kiderítse, kik lehetnek ezek az emberek. Ekkor hirtelen meglátta al-Abbászt, aki a tüzek irányából lovagolt felé. Al-Abbász a Próféta (béke legyen vele) békeköveteként tért vissza, és azt mondta Abu Szufján-nak: "A muszlimok egy hatalmas sereggel jöttek. Nem akarnak harcolni, csak be akarnak lépni a városba. Jobb lenne megadni magatokat és nem harcolni. Gyere, én megvédelek, és elviszlek a Prófétához (béke legyen vele)." Abu Szufján beleegyezett, és felszállt al-Abbász mögé, aki a Próféta fehér öszvérét lovagolta. Még mindig éjszaka volt, amikor beléptek a muszlim táborba. Minden

tűz mellett elhaladva valaki megkérdezte: "Ki jár itt?", de senki sem ismerte fel Abu Szufján-t, az ellenség vezérét, viszont mindannyian ismerték al-Abbászt, így átengedték őket. Amikor azonban elhaladtak 'Umar mellett, ő azonnal felismerte Abu Szufján-t és felkiáltott: "Abu Szufján! Allah ellensége!" Rohanni kezdett utánuk, hogy megölje az ellenséget, de al-Abbász gyorsabbra fogta az öszvért. Épphogy elérték a Próféta sátrát Umar előtt, aki kifulladásra rohant utánuk. 'Umar könyörgött a Prófétának (béke legyen vele): "Ó, Allah Küldötte, engedd meg, hogy véget vessek Abu Szufján életének, ennek az iszlám ellenségének, aki a kurajs seregeket vezette ellenünk!" Ekkor al-Abbász közbeszólt: "Esküt tettem, hogy megvédem őt itt-tartózkodása alatt." A Próféta (béke legyen vele) ezután azt mondta a nagybátyjának, hogy vigye Abu Szufján a sátrába éjszakára.

Reggel Abu Szufján-t a Próféta (béke legyen vele) elé vezették, aki ezt mondta neki: "Abu Szufján! Még mindig nem ismerted fel, hogy nincs más istenség, csak Allah?" Erre Abu

Szufján így válaszolt: "Ha lenne más, bizonyára segített volna nekem mostanra." Szégyelld magad, Abu Szufján – felelte a Próféta (béke legyen vele) –, ideje, hogy elismerd: valóban Allah Küldötte vagyok. Néhány pillanatnyi csend után, emlékezve arra, hogy 'Umar nem ölhette meg őt, Abu Szufján ezt mondta: "Látom, hogy te egy nemes és megbocsátó ember vagy, de még mindig nem vagyok teljesen biztos ebben." Ekkor al- Abbász, aki a közelben állt, így szólt hozzá: "Higgy, ahogyan most én is hiszek!" Abu Szufján egy pillanatig némán állt, majd nyugodt, tiszta hangon esküt tett mindenki előtt: "Nincs más isten, csak Allah, és Mohamed Allah Küldötte."

A Próféta (béke legyen vele) ezután megparancsolta Abu Szufján-nak, hogy térjen vissza Mekkába, és közölje az emberekkel, hogy a muszlimok másnap reggel be fognak vonulni a városba. Mielőtt azonban elindult volna, al-Abbász azt javasolta a Prófétának (béke legyen vele), hogy mivel Abu Szufján büszke ember, jó lenne, ha valamilyen megtisztelő szerepet kapna. A Próféta (béke

legyen vele) elfogadta a tanácsot, és ezt mondta Abu Szufján-nak: "Mondd meg az embereknek, hogy aki a te házában keres menedéket, az biztonságban lesz." Ez nagy megtiszteltetés volt Abu Szufján számára. A Próféta (béke legyen vele) ezen kívül azt is megüzente általa a mekkaiaknak, hogy azok is biztonságban lesznek, akik saját otthonaikban maradnak, vagy a Kábánál keresnek menedéket.

Abu Szufján gyorsan visszatért a városba. Egyenesen arra a dombra ment, amelyre egykor Hagar felmászott víz után kutatva, és ahonnan később a Próféta (béke legyen vele) is beszélt az emberekhez. Ott szólította meg a kurajs törzset, hogy gyűljenek köré. Majd így szólt a néphez: "Ó mekkaiak! Azok a tüzek, amiket mindenfelé láttunk, Mohamed és az ő embereinek tábortüzei voltak. Egy hatalmas sereggel érkezett, túl sokan vannak ahhoz, hogy harcoljunk velük. Ezért a legjobb, ha megadjuk magunkat. Aki az én házában keres menedéket, vagy otthon marad, vagy a Kábánál van, az biztonságban lesz.

Másnap kora reggel a muszlimok minden irányból bevonultak Mekkába. A Próféta (béke legyen vele) azt parancsolta nekik, hogy senkinek ne ártsanak, kivéve, ha valaki megpróbálná megakadályozni őket a bevonulásban. Amikor a Próféta (béke legyen vele) megérkezett, leszállt a tevéről, leborult a földre, és hálát adott Allahnak ezért a győzelemért. Amikor a hitetlenek ezt látták, tudták, hogy a Próféta (béke legyen vele) békével érkezett. Az emberek elkezdtek elhagyni otthonaikat, és a Kábához siettek. Amikor odaértek, látták, hogy a Próféta (béke legyen vele) a Kábát körüljárva végzi a tawaf-ot a tevén ülve, miközben muszlimok vették körül. Amikor befejezte a tawaf-ot, így szólt: “Nincs más istenség, csak Allah, és Neki nincs társa. kurajs férfiak és nők, ne legyetek büszkék, mert mindannyian egyenlőek vagyunk; mindannyian Ádám gyermekei vagyunk, és Ádám porból lett teremtve.” Majd felolvasta nekik ezt a verset:

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Ó ti emberek! Férfiból és nőből teremtettünk benneteket. Népekké és törzsekké tettünk benneteket, hogy megismerjétek egymást. Allah-nál a legnemesebb közületek az, aki a legistenfélőbb köztetek. Allah Tudó és mindent figyelemmel Kísérő.” (Korán 49: 13)

Ezután így szólt hozzájuk: "Ó, kurajs törzsel! Mit gondoltok, mit fogok most tenni veletek?" Az emberek gondosan átgondolták válaszukat, mert tudták, hogy a háború törvényei szerint mindannyian foglyokká válhatnának. Azt is tudták azonban, hogy Mohamed Próféta (béke legyen vele) nagylelkű, ezért így feleltek "Úgy bánssz majd velünk, ahogy egy jószágos unokaöcs vagy egy nemes testvér bána." Erre ő a következő szavakkal válaszolt, amelyeket József próféta mondott, amikor testvérei eljöttek hozzá Egyiptomba: "Allah megbocsát nektek, és Ő a legirgalmasabb az irgalmasak közül." Később a Próféta (béke legyen vele) felment a Safa-dombra, és a tömeg követte őt, majd sorban elé járultak, hogy kezet fogva vele, kijelentsék muszlimok lettek. Ezután a Kábához fordult, rámutatott botjával a 365

bálványra, amelyek ott voltak elhelyezve, és a Koránból recitált:

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“.. Eljött az Igazság és a semmibe tűnt a hamisság! Bizony a hamisság mindig semmibe tűnő.” (Korán 17: 81)

Ekkor mindegyik bálvány arccal a földre bukott. A Próféta (béke legyen vele) követőivel együtt ezután megtisztította a Kábát, majd megparancsolta Bilálnak, hogy másszon fel a tetejére, és hívja az embereket imára. Azóta Mekkában naponta ötször hangzik fel az imára hívás. A Kába, Allah Háza, immár azt a célt szolgálja, amelyért Ábrahám építette évezredekkel ezelőtt: hogy menedék legyen Allah, a mi Teremtőnk imádatára. Mekka pedig továbbra is az iszlám spirituális központja.

A mekkai bevonulás napján a Próféta (béke legyen vele) így szólt az emberekhez: “Allah azon a napon tette szentté Mekkát, amikor megteremtette az eget és a földet, és a Feltámadás Napjáig ez a legszentebb hely. Nem megengedett annak, aki hisz Allahban és az

Utolsó Napban, hogy vért ontsanak, vagy fákat vágjanak ki ezen a szent helyen. Ez előttem sem volt megengedett senkinek, és utánam sem lesz az. Számomra is csak most, ebben a pillanatban vált megengedetté – Allah haragja népére tette ezt lehetővé. Mekka most visszanyerte korábbi szentségét. Aki itt van, vigye tovább ezt az üzenetet, és mondja el másoknak is!”

A BÜSZKESÉG LECKÉJE

A HUNAYN VÖLGYÉBEN

Az iszlám virágzásnak indult Mekkában, és a muszlimok egyre erősebbé váltak. Mekkától délre azonban élt egy harcos törzs, a Hawázin, akik még nem tértek be az iszlámba. Megállapodást kötöttek egy másik törzssel, a Táifban élő Szakíffal, hogy együtt harcoljanak a muszlimok ellen, és még azelőtt elpusztítsák őket, mielőtt azok elterjeszthetnék vallásukat egész Arábiában. A bátor Szakíffok hamarosan más, a Táif környékén élő törzsek támogatását is elnyerték, különösen miután elterjedt köztük a hír: “Nézzétek, mi történt! Ha még a legnagyobb törzs, a kurajs is behódolt

Mohamednek, előbb-utóbb velünk is ugyanez fog történni. Cselekednünk kell, mielőtt a muszlimok megerősödnek Mekkában, és elnyerik a kurajs támogatását.” Az egyik ilyen törzs vezére, egy rettenthetetlen harcos, Malik ibn ‘Awf lett a hadvezér. Így szólt: “Mindannyian vonuljatok csatába a családotokkal, sátraitokkal, juhaitokkal és kecskéitekkel együtt, mert ha mindenetek veszélyben van, egyikőtök sem fogja feladni a harcot.”

Mindenki egyetértett Malikkal, kivéve egy idős, vak embert, Dorejdot. Valaha nagy harcos volt, és bár már nem látott, tapasztalata és bölcs tanácsai miatt továbbra is elkísérte a férfiakat a csatákba. “Nem tetszik Malik terve” – mondta határozottan. “Ha valaki annyira gyáva, hogy elhagyja a csatát, akkor a családját is hátrahagyja majd. A nők és gyerekek csak aggodalmat okoznak, és ha vereséget szenvedünk, az összes vagyonunk az ellenség kezébe kerül.” De Malik nem hallgatott rá, és ragaszkodott az eredeti tervéhez. Amikor a Próféta (béke legyen vele) meghallotta, mit terveznek az ellenséges

törzsek, kénytelen volt szembeszállni velük, és elindította seregét Táif felé. A muszlimok tizenkétezen voltak, míg az ellenség csupán négyezer főből állt. A muszlimok büszkék voltak a számukra, és ahogy körbenéztek a seregükön, azt mondogatták egymásnak: “Most már biztosan nem szenvedhetünk vereséget!” Amikor a Próféta (béke legyen vele) ezt hallotta, tudta, hogy a muszlimok túl büszkévé váltak, és emiatt nem fognak győzni. Figyelmeztette őket: “Allahban bízzatok, ne a saját erőtökben!”

Elérkezett a csata ideje. A muszlim sereg elindult a Hunajn hágón keresztül – egy keskeny ösvényen a sziklás hegyek között – a völgy felé, ahol a Hawázin és a többi törzs már várakozott. Nagyon korán reggel volt, még sötét volt. A muszlimok nem tudták, hogy a Hawázin harcosai már éjjel felkapaszkodtak a hegyekre, és ott rejtőzködve lesték őket. Amint a muszlimok mind beléptek a keskeny átjáróba, a Hawázin hirtelen rajtuk ütött. Először köveket zúdítottak rájuk a magasból, majd nyilakkal és kardokkal támadták meg őket.

A meglepetéstől és félelemtől a muszlimok visszavonulni kezdtek. A Próféta (béke legyen vele) mélységes csalódással látta, ahogy rémületükben menekülnek, de ő rendületlenül megállt a helyén, mellette volt Abu Bakr, ‘Ali, nagybátyja al-Abbász, valamint néhány hűséges társa. Ekkor al-Abbász felkiáltott, hogy a muszlimok térjenek vissza, és ne hagyják magára a Próféta (béke legyen vele). A muszlimok elszégyellték magukat, és látva, hogy a Próféta (béke legyen vele) szinte egyedül néz szembe az ellenséggel, gyorsan visszatértek a harcba. Ekkor Allah láthatatlan angyalsereget küldött segítségükre. Heves csata bontakozott ki. A muszlim harcosok elszántan előrenyomultak, visszaszorították a Hawázin harcosait az ösvényről a völgybe, ahol a harc keményen és sokáig tartott. A nap végére a muszlimok győztek – de csak miután keserves leckét kaptak a büszkeség veszélyéről.

Ahogy az idős ember megjósolta, a legyőzött ellenség menekülni kezdett, hátrahagyva családtagjait és vagyonát, amit a muszlimok elfoglalhattak. Később a törzsek vezetői – egy

kivétellel – mind eljöttek, hogy kérjék hozzátartozóik visszaadását, és hogy elfogadják az iszlámot. A Próféta (béke legyen vele) megbocsátott nekik, és visszaadta a családtagjaikat, de a vagyont nem. Az egyetlen kivétel a Hawázin vezetője volt. Ő Táifba menekült, és ott keresett menedéket az erődben. A muszlimok azonban üldözőbe vették, és körülzárták a várost, amit körülbelül három héten át ostromoltak. Megpróbáltak behatolni az erődbe, de sok harcost veszítettek, így a Próféta (béke legyen vele) elrendelte a visszavonulást. A történet azonban nem ért véget itt: nem sokkal később a Hawázin törzs és a legtöbb többi törzs eljött Mekkába, és bejelentették, hogy muszlimok lettek – köztük volt Malik ibn ‘Awf is, aki korábban ellenük vezette a csatát. A Próféta (béke legyen vele) ezután őt tette meg a törzs vezetőjének.

Hunayn völgyi csata után a Próféta (béke legyen vele) szétosztotta a zsákmányt a kurajsiak és a többi sivatagi törzs között. Az anszárok, akik Medinából jöttek, és akik hosszú, nehéz éveken át az egyetlen támogatói

voltak, nem kaptak semmit. Ez dühöt váltott ki belőlük, és elmentek a Próféta-hoz (béke legyen vele), hogy panaszt tegyenek. Ő így szólt hozzájuk: “Mi ez, amit rólatok hallok? Rosszat gondoltok rólam? Nem én jöttem el hozzátok, amikor még nem ismertétek az igazságot, és Allah útmutatást adott nektek? Nem voltatok szegények, és Allah meggazdagított benneteket? Ellenségek voltatok, és Allah összebékítette a szíveteket? Irigykedtek földi javakra, amelyeket azért adok másoknak, hogy elnyerjem a bizalmukat, és vezethessem őket az iszlámhoz? Vajon nem elég nektek maga az iszlám? Nem örültök annak, hogy míg mások juhokat és tevéket vihetnek haza, ti Allah Küldöttét vihetitek vissza Medinába?” Amikor ezt meghallották, az anszárok szíve elszorult, és könnyekben törtek ki. Nagy alázattal és tisztelettel a szóvivőjük ezt mondta: “Valóban elégedettek vagyunk azzal, hogy Allah Küldötte a mi ajándékunk ebben az életben.” Talán magunktól is feltehetnénk ugyanezt a kérdést: nem vagyunk-e áldottak, hogy Allah a Próféta-t (béke legyen vele) és a Könyvet küldte nekünk, hogy örökké irányt mutassanak abban, ami

igazán számít? Vajon ez nem sokkal fontosabb, mint a pillanatnyi földi örömök után vágyakozni?

Nem sokkal ezután az anszárok visszatértek Medinába, a Próféta (béke legyen vele) pedig velük tartott. Megtehetette volna, hogy saját népe körében marad, és Mekkában éli le hátralévő napjait, de visszatért, ahogy megígérte – hogy Medina népe között éljen tovább. Ez hatalmas áldás volt számukra.

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Allah bizony már sok helyen (csatáéren) megsegített benneteket és Hunayn (csata) napján is. Mikor csodálattal töltött el benneteket a sokaságotok. Ám az semmit nem használt nektek, ám bármilyen tágas volt is, szűk lett a föld számotokra. Majd hátat fordítottatok. Allah ekkor lebecsátotta a megnyugtatóását (sakína, lelki béke, megerősítés) a Küldöttére (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) és a hívőkre és olyan seregeket (angyalokat) küldött, amelyeket ti nem láthattatok. És megbüntette azokat, akik hitetlenek voltak. Ez a hitetlenek jutalma. Majd ezt követően Allah

kiengesztelődve fordul afelé, aki felé akar. Allah Megbocsátó és Irgalmas.” (Korán 9: 25-27)

TABUK – A HIT PRÓBÁJA

A muszlimok növekvő hatalmának híre – ahogyan egyre több arab törzs követte a Prófétát (béke legyen vele) – végül eljutott Hérakleioszhoz, a Kelet-Római Birodalom császárához is. A rómaiak az arabok iszlámban való egyesülését a Birodalomra leselkedő veszélynek tekintették, ezért a császár tanácsadói és hadvezérei úgy döntöttek, hogy a legjobb megoldás az, ha észak és kelet felől egyszerre támadnak a muszlimokra, hogy végleg elpusztítsák az iszlámot.

Két év telt el azóta, hogy Hérakleiosz megkapta a Próféta (béke legyen vele) levelét, amelyben az iszlám elfogadására hívta, de ahogyan akkor, most sem voltak hajlandók ilyen gondolatokat meghallgatni. Amikor a Próféta (béke legyen vele) tudomást szerzett a rómaiak terveiről, úgy döntött, jobb lesz, ha a muszlimok inkább Tabuknál – Medinától mintegy ötszáz kilométerre, a Szíriába vezető úton –

találkoznak a római sereggel, minthogy megvárják, míg azok Medínára támadnak. A döntés mögött az a félelem is állt, hogy ha Medínát megtámadják és a muszlimok vereséget szenvednek, az egész város az ellenség kezére jut, s ezzel az iszlám ügye is veszélybe kerül. Ez nagyon nehéz döntés volt a Próféta (béke legyen vele) számára, mivel Tabuk messze volt, az időjárás rendkívül forró volt, és a termények is éppen akkor értek be. Ráadásul az ellenség hatalmas hadsereggel rendelkezett. Ebben az időben Medinában olyan emberek is éltek, akik csak látszólag voltak muszlimok – őket képmutatóknak hívták, mert bár kívülről a hívők közé tartoztak, belül valójában nem hittek. Amikor a Próféta (béke legyen vele) felszólított mindenkit, hogy induljon háborúba, ezek a képmutatók félelmet és kétséget próbáltak kelteni a muszlimokban: “Hogyan is remélhetnénk, hogy legyőzzük a rómaiakat, akik hatalmas birodalmukat a világ számos tájára kiterjesztették? Ráadásul a hosszú út és a forróság már azelőtt legyőz minket, hogy harcolni tudnánk! És ha ez nem lenne elég, a terményeink is most értek be –

hogy hagyhatnánk itt őket? Tönkremegyünk, ha most elmegyünk!”

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Ó, ti akik hisztek! Mi van veletek, hogy a föld felé görnyedve maradtatok mikor az mondatott: “Vonuljatok harcba Allah Útján!” Inkább elégedettek voltatok az evilági élettel, mint a Túlvilággal? Ám az evilági lét élvezete ugyancsak kevés a Túlvilágéval szemben.” (Korán 9: 38)

Ahhoz, hogy felállítson és felszereljen egy sereget, a Prófétának (béke legyen vele) rengeteg pénzre volt szüksége, és mindazok ellenére, amit a képmutatók mondtak, sok muszlim – különösen a Próféta közeli barátai – készen álltak segíteni. Például ’Uthmán ibn ’Affán nagylelkűen ellátta tízezer katonát lovakkal és fegyverekkel, míg Abu Bakr mindenét odaadta, amije csak volt. ’Umar is jelentős összeget adott, így a Próféta (béke legyen vele) képes volt negyvenezer fős sereget felszerelni.

Végül minden készen állt, de éppen amikor indulni készültek, újabb hét férfi jött a

Prófétához (béke legyen vele), hogy megkérdezzék, velük tarthatnak-e. Sajnos vissza kellett utasítania őket, mert nem volt számukra elérhető állapot, amelyre felülhetnének. A hét férfi annyira elszomorodott, hogy sírva távoztak. Mivel nem lehetett mást tenni, a sereg elindult — de ekkor néhány tartalék tevé került elő. Amikor erről értesült, a Próféta (béke legyen vele) visszahívatta a hét férfit, akik hatalmas örömmel fogadták a hírt, hogy mégis vele tarthatnak a harcban.

Ekkorra a rómaiak is értesültek róla, hogy a muszlimok elindultak, hogy szembeszálljanak velük. Még biztosabbak lettek a győzelemben, amikor ezt meghallották, mert úgy vélték, teljesen lehetetlen, hogy egy sereg átkeljen egy víztelen sivatagon a perzselő nyári napsütésben. És ha valamilyen csoda folytán a muszlimoknak mégis sikerülne, annyira kimerültek lennének, hogy könnyen legyőzhetik őket. Valóban, a hőség annyira elviselhetetlen volt, és az út olyan nehéz, hogy néhány muszlim visszafordult. A Próféta (béke legyen vele) és a legtöbben azonban folytatták

az utat, mígnem végül elfogyott minden vizük. A hadjárat most már reménytelennek tűnt, ahogy a férfiak egyre szomjasabbak lettek. A Próféta (béke legyen vele) Allahhoz imádkozott segítségért, és ahogy befejezte imáját, megérkeztek az első esőcseppek. Az eső csak hullott és hullott, míg végül minden muszlim annyit ihatott, amennyi jólesett. Azon az éjszakán először aludtak nyugodtan napok óta, felfrissülve a víztől, és biztosak voltak benne, hogy Bilál majd szokás szerint felébreszti őket a hajnali imára. De Bilál olyan mélyen aludt, hogy nem ébredt fel. Ez volt az első alkalom, hogy a muszlimok elmulasztották az imát, és nagyon elszomorodtak emiatt. A Próféta (béke legyen vele) azonban nem haragudott Bilálra, és azt mondta a muszlimoknak, hogy ne bánkódjanak, hiszen nem szándékosan mulasztották el az imát.

A Próféta (béke legyen vele) és serege folytatta útját a sivatagon keresztül, míg végül megérkeztek a Tabuk oázisához. Amikor odaértek, meglepődve tapasztalták, hogy a római hadsereg félelmében visszavonult,

miután hallott a muszlimok csodás átkeléséről a sivatagon. A Próféta (béke legyen vele) még egy ideig az oázisnál maradt, de amikor világossá vált, hogy a rómaiak nem akarnak harcolni, parancsot adott a hazatérésre. Az ellenséget nem üldözték, mivel a Próféta (béke legyen vele) csak akkor harcolt, ha megtámadták. A hosszú menetelés Tabukig újabb hitpróba volt a muszlimok számára. Ennek ellenére még azok között is akadtak képmutatók, akik vállalták ezt a hősi utat, s bár látszólag őszinték voltak, szívük mélyén az iszlám ellenségei maradtak. Senki sem sejtette volna, hogy aki átkelt a sivatagon a Prófétaival (béke legyen vele), az az ellensége lenne. Ezt felismerve néhány képmutató összeesküvést szőtt, hogy megölje a Prófétaikat (béke legyen vele) úgy, hogy letaszítják egy magas, sziklás hágóról, amely az 'Aqaba-hegység között húzódott. Mielőtt azonban a sereg elérte volna ezt a sziklás szorosot, Allah figyelmeztette a Prófétaikat (béke legyen vele) erre a gonosz tervre. A Próféta (béke legyen vele) ezért elrendelte, hogy az egész hadsereg a völgyön keresztül haladjon, míg ő és két testőre a sziklás

ösvényen mennek tovább. Amikor a merénylők közeledtek, a Próféta (béke legyen vele) rájuk kiáltott, hogy tudasson velük: tisztában van a tervükkel, mire azok gyorsan visszafutottak a sereghez, és megpróbálták elrejtőzni a többi katona között.

Később a Próféta (béke legyen vele) maga köré gyűjtötte követőit, és elmondta nekik, mi történt. Megnevezte azokat, akik ellene szőttek összeesküvést, sőt, még azokat a szavakat is elismételte, amelyeket egymás között mondtak. Néhány társa azt javasolta, hogy ezeket az embereket meg kellene ölni, de a Próféta (béke legyen vele) megbocsátott nekik. Amint visszaérkezett Medinába, a Próféta (béke legyen vele) a mecsetbe ment és imádkozott. Sokan azok közül a képmutatók és bizonytalan hívők közül, akik nem tartottak vele Tabukba, eljöttek hozzá, hogy kifogásokat hozzanak fel a távolmaradásukra. Három olyan ember is volt, akik valódi spirituális értékkel bírtak, mégsem csatlakoztak a sereghez; őket a Próféta (béke legyen vele) fegyelmezésből arra ítélte, hogy várjanak Allah bocsánatára. Ötven napig senki

nem szólt hozzájuk. Végül Allah egy olyan verset küldött le a Prófétának (béke legyen vele), amely kijelentette, hogy e három ember megbocsátást nyert:

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Allah bizony kiengesztelődve fordult a Proféta felé és a Kivonulók felé és a Segítők felé, akik követték őt (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) a szorongattatás órájában azután, hogy egy csoportnak közülük már-már a szíve ferdeségre hajlott. Ezután kiengesztelődve fordult feléjük. Bizony Ó velük szemben Kegyes és Irgalmas. És azon háromszor is (kiengesztelődve fordult), akik hátrahagyattak addig, amíg bármilyen tágas is, szűk lett nekik a föld és lelkük összeszorult, és úgy gondolták nincs menedék Allah-tól, csak Nála- Majd kiengesztelődve fordult feléjük, hogy ők is bűnbánattal éljenek. Bizony Allah a Kiengesztelődő és Irgalmas. Ó, ti, akik hisztek! Féljétek Allah-ot! És tartozzatok az igazak közé!”
(Korán 9: 117-119)

A BÚCSÚ ZARÁNDOKLAT

A Próféta (béke legyen vele) addigra egész Arábia legerősebb vezetőjévé vált. Miután a bálványokat összetörték a Kábában, és a kurajs törzs is muszlim lett, Arábia többi törzsének nagy része is eljött, hogy felvegye az iszlámot. Azt az évet, amikor ezek a küldöttségek érkeztek, később “A küldöttségek éve”-ként emlegették. Ahogy a törzsek beléptek az iszlámba, Mohamed Próféta (béke legyen vele) embereket küldött hozzájuk, hogy megtanítsák nekik az új vallásukat. Sokan Medinába is eljöttek, hogy magát a Prófétát (béke legyen vele) kérdezzék. Egy törzs például egy Dimám nevű férfit küldött, aki nagy és erős ember volt. Amikor megérkezett Medinába, egyenesen a mecsetbe ment, ahol Allah Küldötte (béke legyen vele) néhány társával ült, és megállt fölötte. Hangosan és nyersen így szólt: “Melyikőtök ‘Abd al-Muttalib fia?” Amikor a Próféta (béke legyen vele) válaszolt, Dimám folytatta: “Most nehezet kérdezek tőled, ne érts félre! Esküdj meg Allahra – a te Allahodra, az előtted éltek Allahjára és az

utánad jövők Allahjára –, hogy valóban Ő küldött téged hozzánk küldöttként?” “Igen, valóban Ő küldött”, válaszolta a Próféta (béke legyen vele). “Allah utasított téged arra, hogy minket szolgálatára szólíts; hogy imádkozzunk ötször naponta; alamizsnát adjunk; böjtöljünk; zarándoklatra menjünk, és hogy kövessük az iszlám többi törvényét is?” – folytatta Dimám. Mikor a Próféta (béke legyen vele) megerősítette, hogy Allah valóban erre utasította, Dimám muszlim lett, és amikor távozott, ezt mondta: “Akkor meg fogom tenni, amit előírtak, és tartózkodom attól, amit megtiltottak – nem többet, nem kevesebbet.” Amikor Dimám felült a teve hátára, hogy elinduljon, a Próféta (béke legyen vele) így szólt a körülötte lévőkhez: “Ha ez az ember őszinte, akkor a Paradicsomba fog jutni.” Amikor Dimám visszaért népéhez, mindenki azt hitte, megőrült, de mire leszállt az éj, miután befejezte a beszédét, nem maradt köztük senki, aki ne vette volna fel az iszlámot.

Amikor elérkezett az éves zarándoklat ideje, kihirdették, hogy a Próféta (béke legyen vele)

Mekkába indul. A muszlimok Arábia minden részéből özönlöttek Medinába, hogy csatlakozzanak hozzá a Kábához vezető útján. Ahogy a törzsek megérkeztek, a város körül vertek tábort, és végül több mint harmincezren lettek. A Próféta (béke legyen vele) családjával és barátaival együtt indult el a zarándoklatra, de mielőtt útra keltek volna, vezette az összes muszlimot az imádságban. Az ima után a Próféta (béke legyen vele) felszállt tevéjére, és elindult Mekka felé, őt követték a zarándokok – akik évszázadok óta először csakis Allahot, az Egyetlen Istent imádták. A Prófétát (béke legyen vele) és társait mélyen megérintette a látvány, ahogy ez a hatalmas tömeg felfegyverzetlenül, senkitől sem félve haladt Mekkába. Eszükbe jutott, milyen kevesen voltak, amikor korábban menekülniük kellett Mekkából, hogy elkerüljék a kurajs törzs haragját. Az egész út során a muszlimok egy olyan fohászt ismételtek, amit a Próféta (béke legyen vele) tanított nekik, s amit ő Gábriel arkangyaltól kapott. Ezt a fohászt, a talbijját, azóta is mondják a Hajj során. Ez a válasz arra a hívásra, amelyet Ábrahámnak kellett

kihirdetnie, miután fiával, Ismáellel befejezte a Kába építését.

*Lebbeik Allahumma lebbeik,
lebbeike lee seríke leke lebbeik,
innelhámdá wanníámetá lekewalmulk
lee seríke lek.*

*Itt vagyok, ó Allah, a Te szolgálatodra!
Itt vagyok, nincs társad, itt vagyok.
Minden dicséret és áldás Téged illet, és a hatalom is!
Nincsen társad!*

Tíz nap elteltével a zarándokok naplementekor átvonultak azon a hágón, amelyen a mekkai hódítás napján is beérkeztek. Amikor elérték a Kábát, a Próféta (béke legyen vele) megállt előtte imádkozni, majd ő és az összes muszlim hétszer körbejárták azt, miközben hangosan imádkoztak. Ezután, ahogyan Ábrahám is tette, az Irgalom Hegyéhez, 'Arafához mentek, amelyre a Próféta (béke legyen vele) tevéjén felment. A hegyről vezette az embereket imában, majd beszédet intézett hozzájuk, miközben ők a hatalmas síkságon gyűltek össze alatta. Amit a Próféta (béke legyen vele) ekkor

mondott, az “Búcsúbeszédként” vált ismertté, mivel ez volt az utolsó beszéd, amit a halála előtt mondott. Így szólt: “Bizonyosan találkozni fogtok Uratokkal, és Ő kérdőre von majd benneteket tetteitekről.” Arra kérte a muszlimokat, hogy a Koránból és az ő példájából vegyenek útmutatást, mert ez a legjobb módja az életnek. Megparancsolta, hogy hagyjanak fel azzal az életmóddal ahogy az iszlám előtt éltek. A bosszúállást, amely az egyik legrégebbi hagyomány volt Arábiában, örökre eltörölte; a kamatszédést megtiltotta; a vagyont tisztelőben kellett tartani. Azok a dolgok, amelyek korábban csak az év négy szent hónapjában voltak tiltottak, mostantól minden időben tiltottá váltak. Azt is megparancsolta: “Tudjátok meg, hogy minden muszlim a másik muszlim testvére”, ami teljesen új gondolat volt azok számára a törzsek számára, akik korábban gyakran viszályban álltak egymással. Azt is mondta: “Allah mindenkinek megadta, ami őt megilleti.” Minden pont után a Próféta (béke legyen vele) megkérdezte: “Jól elmagyaráztam? Tisztán érthető?” Mindenki azt felelte: “Igen.” Hiszen

ők voltak azok, akiknek tovább kellett adniuk a Próféta üzenetét és útmutatását azoknak, akik azon a napon nem lehettek jelen, és a jövő nemzedékeinek. A Próféta (béke legyen vele) azt mondta: “Két dolgot hagytam rátok. Ha ragaszkodtok hozzájuk, megmenekültök: Allah Könyve és a Prófétátok szavai.” Majd megkérdezte: “Nem adtam-e át az üzenetet?” A sokaság így kiáltott: “Allahra mondjuk, igen!” A Próféta (béke legyen vele) pedig így zárta szavait: “Ó Allah! Légy tanú erre!”

A Könyörület és Irgalmas Allah nevében

“...Ezen a napon azok, akik hitetlenkednek reményvesztettek lettek a ti vallásotokkal kapcsolatban. Ne féljetek tőlük! Engem féljete! A mai napon teljessé tettem számotokra a vallásotokat és kiteljesítettem rátok az Én kegyelmemet. És az Iszlámot rendeltem el nektek vallásul.” (Korán 5: 3)

Sok muszlim kezdett könnyekre fakadni, mert tudták, hogy ha a Próféta (béke legyen vele) küldetését beteljesítette, akkor az élete is közeledik a végéhez.

Miután az 'Arafah napjának hátralévő részét imádsággal és elmélkedéssel töltötték, a muszlimok a talbíját imádkozva indultak vissza Mekkába, hogy befejezzék a zarándoklatot. Az első éjszakát Muzdalifahban töltötték, ahol kavicsokat gyűjtöttek össze, melyeket másnap magukkal vittek Minába. Itt egy hatalmas szikla előtt megálltak, és kavicsokkal megdobálták azt, emlékezve Ábrahám és az Ördög találkozására ezen a helyen. Amikor Ábrahám parancsot kapott Allah-tól, hogy áldozza fel fiát, Ismáelt, hitének próbájaként, az Ördög megpróbálta eltántorítani őt ettől. Útban a parancs teljesítése felé, Mina vidékén jelent meg Ábrahámnak, de Ábrahám kavicsokat hajított rá, hogy elűzze. Azóta, hogy a Próféta (béke legyen vele) Búcsúzarándoklata során a kavicsok dobálását bevezették Minában, ez a szertartás az éves zarándoklat része lett, emlékeztetve a muszlimokat arra, hogy nekik is folyamatosan el kell űzniük az Ördögöt, amikor az Allah-nak való engedetlenségre próbálja csábítani őket.

A kövek eldobálása után a zarándokok bárányokat és tevéket áldoztak, és a húst szétosztották a szegények között. Így emlékeztek meg Ábrahám nagy hitéről, hiszen amikor kész volt feláldozni Ismáelt, Allah egy bárányt küldött helyette. Ezután a muszlimok ismét hétszer körbejárták a Kábát, ezzel teljesítve a zarándoklatot. Levágták a hajukat, megnyírták körmeiket, és átöltöztek fehér zarándokruházatukból hétköznapi öltözkükbe, jelezve, hogy visszatértek a mindennapi életükhöz. Mielőtt visszaindultak volna Medinába, a muszlimok még három éjszakát töltöttek a Mina völgyében, ahol megtették az utolsó előkészületeket a hazautazásra.

Ami a Prófétát (béke legyen vele) illeti, a távozása előtt még egy utolsó látogatást tett Mekkában: fölkereste hűséges felesége, Khadídza sírját, aki elsőként hitt Allah kinyilatkoztatásában rajta keresztül. A Próféta (béke egyen vele) tudta, hogy ez lesz az utolsó alkalom, hogy láthatja a sírt vagy Mekkát, mert a zarándoklat során megkapta a Korán

“Segítség” című fejezetét, amelyből megértette, hogy halála már nincs messze.

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Midőn eljő Allah Segítsége (Neked, Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) (és Győzelme) és a hódítás (Mekkáé). És midőn látod, hogy az emberek tömegestől lépnek be Allah vallásába. Akkor adj hálát Uradnak, és esedezz az Ő bocsánatáért! Mert Ő Megbocsátó.” (Korán 110: 1-3)

A PRÓFÉTA HALÁLA

Egy éjjel, nem sokkal a Medinába való visszatérése után, a Próféta (béke legyen vele) éjfélkor felébredt, és megkérte szolgáját, Abd Allahot, hogy nyergelje fel az öszvérét. Ezután elhagyták a házat, és a Baqi al-Gharqad temetőbe mentek, amely a muszlimok temetkezési helye volt. Ott a Próféta (béke legyen vele) megállt a sírok előtt, és mintha látná az ott eltemetett muszlimokat, beszélt hozzájuk és imádkozott értük. Később Abd Allah beszámolt róla: “A Próféta (béke legyen vele) azt mondta nekem, hogy parancsot

kapott, hogy imádkozzon a halottakért, és hogy én is kísérem el.”

Miután a Próféta (béke legyen vele) befejezte az imát, Abd Allahhoz fordult, és azt mondta: “Választhatok: megkaphatom e világ minden gazdagságát, hosszú életet, majd a Paradicsomot, vagy most találkozhatok Urammal, és beléphetek a Paradicsomba.” Abd Allah kérlelte, hogy válassza a hosszú, gazdag életet, amelyet majd a Paradicsom követ, de a Próféta (béke legyen vele) elmondta neki, hogy ő már döntött: most akar találkozni Urával, és nem kíván tovább a világon maradni.

Másnap reggel a Próféta (béke legyen vele) rettenetes fejfájással ébredt, de ennek ellenére ő vezette a közösségi imát a mecsetben. Abból, amit utána a jelenlévőknek mondott, megértették, hogy a halála közel van. A Próféta (béke legyen vele) megdicsérte legjobb barátját, Abu Bakrt, aki erre sírva fakadt, majd közölte mindenkivel, hogy biztos abban, hogy mind újra találkozni fognak egy tó partján a Paradicsomban. Hozzátette azonban, hogy bár biztos benne, hogy mindig egyedül Allahot

fogják imádni, attól tart, hogy a világ csillogása és élvezetei elcsábítják majd őket, és versengeni fognak az anyagi javakért, elfeledkezve a lelki dolgokról. Nem sokkal ezután a Próféta (béke legyen vele) azt kérte, hogy vigyék át 'Áisáh szobájába, aki az egyik felesége volt. Ahogy teltek a napok, a láza egyre magasabb lett, mígnem egy napon már annyira beteg volt, hogy nem tudott elmenni a mecsetbe, amely közvetlenül 'Áisáh lakhelye mellett volt. A Próféta (béke legyen vele) megkérte 'Áisáht, hogy szóljon a muszlimoknak: Abu Bakr, 'Áisáh édesapja vezesse az imát. Ez nagyon elszomorította a muszlimokat, hiszen ez volt az első alkalom, hogy valaki más állt a Próféta (béke legyen vele) helyén az imához.

Később, a rabi'al-avval hónap 12 napján, az iszlám 11 évében (632. június 8-án), a Próféta (béke legyen vele) meghallotta az emberek imádkozó hangját. Nagy erőfeszítéssel felkelt, és az ajtóból kinézve látta a muszlimokat, akik sorokba rendeződve imádkoztak Abu Bakr mögött; elégedetten mosolygott. Abu Bakr meglátta őt, és hátralépett, hogy átadja helyét a

Prófétának (béke legyen vele). A muszlimok örültek, mert azt hitték, hogy a Próféta (béke legyen vele) ismét velük fog imádkozni, mint korábban. Azonban Mohamed Próféta (béke legyen vele), aki azon a napon sugárzó szépséggel tündökölt, intett nekik, hogy folytassák az imát maguk. Ő maga ülve imádkozott Abu Bakr jobbján, majd visszatért a szobába, és a fejét ‘Áisáh ölébe hajtotta. Olyan erős fájdalmai voltak, hogy lánya, Fátima sírva fakadt sajnálatában. Erre a Próféta (béke legyen vele) így szólt: “Nem lesz több fájdalom az apád számára e naptól fogva; bizony, a halál megjelent előttem. Mindannyiunknak át kell esnie rajta az Ítélet Napjáig.” Ahogy ott feküdt, ‘Áisáh felidézte, hogy a Próféta (béke legyen vele) egyszer azt mondta: “Allah nem vesz magához egy Prófétát sem anélkül, hogy ne adna neki választási lehetőséget.” Ekkor hallotta, hogy a Próféta (béke legyen vele) megszólal. Az utolsó szavai ezek voltak: “Nem, inkább a Magasztos Közösség a Paradicsomban.”

A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében

“Mohamed csupán egy küldött. Már előtte is eltávoztak a küldöttek. És vajon, ha meghalna, vagy megöletne, akkor elfordulnátok? Ám az, aki elfordul, az semmiben sem lehet Allah kárára. Allah jutalmazni fogja a hálásakat. Egyetlen teremtett lélek sem halhat meg csak Allah engedelmével, a szabott Írásnak megfelelően. Ha valaki az evilági lét jutalmát akarja, annak adunk abból. Ám az, aki a Túlvilág jutalmát akarja, majd annak adunk abból és jutalmazni fogjuk a hálásakat.” (Korán 3: 144-145)

Ezután az emberek hűséget fogadtak Abu Bakrnek, akit a Próféta (béke legyen vele) választott, hogy vezesse az imát. Abu Bakr elfogadta ezt a feladatot, és beszédét ezekkel a szavakkal zárta: “Engedelmeskedjetez nekem mindaddig, amíg én engedelmeskedem Allahnak és az Ő Küldöttének. De ha ellenszegülnék Allahnak és az Ő Küldöttének, akkor nem tartoztok nekem engedelmességgel. Álljatok fel imátokhoz, Allah könyörüljön rajtatok!” Az emberek felálltak, majd megkérdezték tőle: “Hol lesz eltemetve a

Próféta (béke legyen vele)?” Abu Bakr emlékezett arra, hogy a Próféta (béke legyen vele) azt mondta: “Nincs olyan Próféta, aki ne azon a helyen lenne eltemetve, ahol meghalt.” Így hát a Prófétát (béke legyen vele) egy sírba temették, amelyet ‘Áisáh szobájának padlójába ástak, abban a házban, amely közvetlenül a mecset mellett volt. Ez a hely később Haram an-Nabawin néven vált ismertté, és a világ minden tájáról érkeznek muszlimok, hogy ott imádkozzanak, áldásukat és békeköszöntésüket küldve Mohamed Prófétának (béke legyen vele). “Bizony, örök jutalom jár neked (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget). *“Bizony, te (Mohamed - Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) hatalmas erkölcsi (alapon) állsz.”* (Koran 68: 3-4)

SZÓJEGYZÉK

Abdallah: Abd al-Mulib legfiatalabb fia. A Próféta édesapja.

Abd Allah Ibn Ubayy: Egyike volt Jathrib uralkodóinak a Hidzsra előtt. Később muszlim lett, de titokban a mekkaiakkal szőtt összeesküvést a Próféta ellen.

Abd al-Muttalib: Hasim fia. Apja helyét vette át a kurajsok vezetőjeként. Ő ásta ki a Zamzam-kutat.

Abd Allah Ibn Ebi Rabiáh: Ámr Ibn Elásszal együtt küldték Abesszíniába.

Abdu Menef: Quszajj fia volt; apja halála után átvette a vezetést a kurajsok felett.

Abrahah: Jemen királya aki egy nagy hadsereggel jött Mekkába, hogy lerombolja a Kábát.

Ábrahám: A három egyistenhívő vallás – a zsidó, a keresztény és az iszlám – ősatya. Ismáel (Ismáíl) fiának leszármazottai alkották a kurajs törzset, amelyhez Mohamed próféta is tartozott.

Abu Bakr: Egy gazdag és nagyra becsült mekkai kereskedő. Az első férfi, aki hitt a Próféta-nak és felvette az iszlámot. A Próféta legközelebbi barátja és társa volt.

Abu Dudzsene: Az egyik nagy anszár harcos. Ő volt az, aki az uhudi csatában saját testével védte a Próféta-t, és közben életét vesztette.

Abu Dzsahl: A kurajs törzs egyik befolyásos embere. Hevesen ellenezte az iszlámot, és sokat tett azért, hogy ártson a Próféta-nak. A badri csatában halt meg.

Abu Leheb: Mohamed Próféta egyik nagybátyja, aki az iszlám nagy ellensége volt. A Korán is említést tesz róla a cxi. szúrában.

Abu Szufján: A kurajs egyik vezetője, aki a hitetleneket vezette a Próféta elleni harcban. Végül muszlim lett. A felesége Hind volt.

Abu Tálib: A Próféta nagybátyja, 'Ali apja, a kurajs egyik megbecsült embere. A nagyapja halála után ő gondoskodott a Prófétaról, és egészen a saját haláláig védelmezte őt.

Ádcesz: Egy keresztény szolga Táif egyik nagy törzsénél, és az egyetlen ember ebből a városból, aki hitt a Próféta-nak amikor először járt ott.

Azán (Adhán): Imára hívás.

Al-Abbász: A Próféta egyik nagybátyja. Felvette az iszlámot, és csatlakozott a muszlimokhoz, éppen amikor már készültek belépni Mekkába.

Alamizsna: Pénz, ruházat vagy étel, amit a szegényeknek adnak.

Ali: Abu Tálib fia. A Próféta első unokatestvére. Ali később feleségül vette a Próféta legfiatalabb lányát, Fatimát.

Allahu Akbar: A kifejezés jelentése: Allah, Isten a legnagyobb.

Amina: Amina bint Wahb. A Próféta édesanyja.

Ámr Ibn Elász: Egy fontos és okos ember a kurajs törzsből; Etiópiába küldték, hogy hozza vissza az első

muszlim menekülteket. Később az iszlám egyik nagy harcosává vált.

Anszar: Medina lakói, akik muszlimok lettek, és kérték a Prófétát, hogy költözzön hozzájuk.

Apostol: Olyan személy, akit azért küldtek, hogy tanítsa az embereket Istenről.

Áisa: A Próféta felesége és Abu Bakr lánya.

Áttérő, megtérő: Egyik állapotból a másikba való átváltozás, általában vallásra vonatkozóan.

Bahira: Egy szerzetes, aki a sivatagban élt, a kurajs karavánút mentén, amely Szíriába vezetett.

Bani Hasim: A kurajs törzs azon ága, amelyhez a Próféta tartozott.

Bani Qurayza: Egy zsidó törzs, amely Yathribban élt, amikor a Próféta odaérkezett. Többször megszegték a Prófétával kötött szövetségüket, ami arra kényszerítette őt, hogy harcoljon velük.

Beduin: Sivatagi nomád arabok, általában pásztorok.

Bilál: Umayyah ibn Khalaf rabszolgája. Muszlimmá vált mesterének akarata ellenére, és kegyetlenül üldözték, de sosem vesztette el hitét. Később ő lett az első muazzin (az az ember, aki elmondja az azánt).

Biszmilla (Isten nevében): A kifejezés jelentése: 'A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében.'

Buraq: Az állat, amelyet a Mohamed Próféta használt a mennybe való felemelkedéskor (Iszra és Mirádzs).

Dzsáfer Ibn Ebi Tálib: A Próféta unokatestvére és Ali testvére, ő volt a muszlimok szóvivője, akik Abesszíniába vándoroltak.

Esszelemu Aleikum wa Rahmatulláhi wa Barakátuh: A muszlimok által használt köszönési forma, amelynek jelentése: “Allah békéje, irgalma és áldása legyen rajtad.”

Gyülekezet: Az emberek összefüvetele imára

Karaván: Egy utazó csoport, általában kereskedők a javaikkal.

Klán: Nagy család vagy törzs.

Kopt: Egy egyiptomi keresztény.

Leszármazott: Egy bizonyos személytől származó emberek (gyermekai, unokái stb.).

Elrendelt: Istentől előre meghatározott, megírt sors.

Éhínség: Az élelem hiánya.

Böjt: Ételtől és italtól való tartózkodás, például a ramadán hónapjában.

Fitra: Az az eredendően tiszta természet, amelyet Isten adott az embernek.

Gábiel: Az arkangyal, aki Allah kinyilatkoztatását, a Koránt, közvetítette a Próféta-nak.

Gyám: Olyasvalaki, aki felelősséget visel valakiért (pl. egy gyermekért), egy helyért vagy egy tárgyért.

Hadisz: Beszámoló arról, hogy mit mondott vagy tett a Próféta, vagy hogy hallgatólagosan helyeselt valamit, ami a jelenlétében történt vagy hangzott el.

Halima: Egy beduin asszony a Beni Szád törzsből, aki a Próféta-ról gondoskodott korai gyermekkorában.

Hamza: A Próféta nagybátyja; a muszlimok egyik legbátrabb és legerősebb harcosa volt. Részt vett a badri csatában, és Uhudnál esett el.

Hasim: Abdu Menef fia. Ő szervezte meg a kurajs törzs karavánútjait Szíriába és Jemenbe. Ennek eredményeként Mekka meggazdagodott, és egy nagy, jelentős kereskedelmi központtá vált.

Hágár: Ábrahám második felesége és első fiának, Ismáel az anyja.

Herakleiosz: A Kelet-római Birodalom császára.

Hidzsra: A Mekkából Medinába való vándorlás, azaz kivándorlás.

Hind: Abu Szufján felesége

Imám: Az a férfi, aki vezeti a muszlimokat az imában.

Ismáel: Ábrahám első fia Hágártól, a feleségetől. Mekkában telepedett le, ahol segítette apjának a Kába újjáépítésében. A kurajs törzs az ő leszármazottaiból ered.

Iszlám: Mohamed Próféta-nak kinyilatkoztatott vallás.

Khadídzsa: Mohamed próféta első és egyetlen felesége Khadídzsa haláláig. Ő volt az első, aki hitt a Próféta-ban, és elfogadta igaznak az üzenetet, amit Allah küldött általa.

Khalid Ibn al-Walid: Nagy harcos, aki rendkívül ügyes volt a háborúskodásban. Ő tervezte meg a muszlimok vereségét Uhudnál, de később áttért az iszlámra, és még erősebben harcolt az új hitéért.

Legel: Fűvel táplálkozik, ahogy a juhok is teszik.

Mártír: Aki Isten ügyéért hal meg.

Mészara: Khadídza rabszolgája. Ő kísérte a Prófétát Khadídza karavánjaival.

Minaret: Torony, ahonnan az imára hívás történik.

Mecset: Épület, amelyben a muszlimok imádkoznak.

Muszlim: Az, aki aláveti magát Istennek, általában a Muhammed Próféta követőire utal.

Oázis: Egy kis terület a sivatagban, ahol víz és fák találhatóak.

Paradicsom: Az a hely, ahová a jó emberek lelkei kerülnek a haláluk után.

Remete: Egy jámbor ember, aki távol él az emberektől.

Zarándoklat: Utazás egy szent helyre, például a mekkai Hajj.

Zsákmány: Az ellenségtől szerzett dolgok a háborúban.